

Pastor Lars-Erik Lindvall:

Den tradisjonelle pastorrollen er umulig

Møte med Michael Harper.

EGIL og ARNE har reist sammen
i 20 år.

Juan Carlos Ortiz:
Guds rikes
metoder.

**GRATIS
KASSETT**
se siste side.

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen
Jim MacInnes
Sven Nilsson
Erling Thu
Sigvard Wallenberg
Leif A. Wellerop

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlif Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Raymond Thorildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Judith Bettum

ABONNEMENT

Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets
EKSPEDISJON.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP, REPRO: Print, Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Legg ned!

Av Rolf Erik Janøy

Det siste året har jeg sett flere sider i Guds ord som jeg ikke har tatt alvorlig nok. Det har fått meg til å undres: tenk om vi kristne praktiserte Ordet like sterkt som vi sier vi tror på det? Hvilken vekkelse det ville utløse i våre liv!

ABC

Jeg tenker f.eks. på en grunnleggende sannhet som hører med til kristenlivets ABC. Om vi fikk leve i denne sannhet, ville det få store praktiske konsekvenser i våre liv.

Hvordan leve som en aktiv kristen? Hvordan leve et hellig liv? Mange av oss har forsøkt og prøvd så mangt, men det vil ikke riktig lykkes, på tross av at vi gjør så godt vi kan. Men «så godt vi kan» er ikke på noen måte godt nok for Gud. Våre anstrengelser for å takkes Gud kan bare ende i to grøfter, enten fariseisme eller i mismot. Gud har bare en forventning til meg, — at jeg skal legge ned.

Det nye

Min gamle natur er på alle punkter to-talt ubrukkelig til noe som har med Guds rike å gjøre. Mitt «gamle menneske» er så fordervet at Gud måtte felle en dødsdom over det. Det ble korsfestet med Kristus, for å dø med Ham. (Rom. 6, 6—8) Ingen ting av hva vi er i oss selv, eller kan få til av oss selv, kan Gud bruke. Da ville menneske få ære ved siden av Gud. Derfor har Gud et ufravikelig prinsipp: Vi må bli til «det som ingen ting er» før Gud kan gjøre noe for oss og ved oss. (1. Kor. 1, 28—30) Når Gud frelser et menneske, bygger han ikke på noe i oss, han gjør alt nytt. 2. Kor. 5,17 sier det så radikalt: «hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte ...» Han gir oss en helt ny natur, som er et Guds skaperverk i Kristus. Bibelen kaller det for «det nye menneske» (Efes. 4,24—2, 10) Men dette nye livet hindres om vi fortsetter å leve på egne ressurser. Det er ikke «jeg» som skal leve hellig og brukbar for Gud, det er Kristus i meg. «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal. 2,20) Så lenge jeg utfra mine naturlige forutset-

ninger forsøker å gjøre noe som bare «det nye menneske» kan gjøre, så blir det uekte og ufruktbart. Derfor stopper Herren oss i våre selvvalgte anstrengelser for ham, og hvisker til oss: Legg ned!

Religiøsitet

Disse klare Guds ord søker vi ofte i praksis å bortforklare, fordi vi ikke våger å ta konsekvensene av det. Noe godt må det vel bo i oss? Så tror vi lik-som at Gud frelser vår «gamle natur», så den får leve videre. Ikke i form av åpenbare synder. Nei, da ville vi forstå hvor galt dette var. Ulykken er at det «gamle menneske» bedrar oss selv og andre med egen produsert «gudfryktighet». Det blir religiøst.

Får selvlivet en slik posisjon i mitt kristenliv, vil det få store skadevirkninger, uten at vi forstår årsaken.

For det første vil jeg leve et stresset og tungt kristenliv, noe som ofte ender i sløvheter. For det andre vil mine «religiøse aktiviteter» hindre at Gud får virke i og igjennom meg. Gud samarbeider aldri med vårt selvliv. For det tredje gir vi et falskt bilde av kristenlivet til medkristne og ikke minst dem vi skulle vinne for Gud. Verden gjenomskuer den falne natur bak det religiøse ferniss. Når vi presenterer slikt hykleri som kristenliv, skremmer vi mennesker bort fra Kristus. Min gamle natur er like fordervet etter at jeg ble en kristen som før. Hvor meget vi enn opplever av Gud, er og forblir den syndige. Den kan verken forbedres eller foredles. Om vi lever i klar erkjennelse av at vi i oss selv bare er synd, vil vi ikke forsøke på å la et slikt syndig vesen tjene Gud. Om vi tillater vårt selvliv å gjøre seg fromt for Gud og mennesker, er det intet annet enn fariseisme.

Korset

Hvis jeg virkelig legger ned, kan det ikke lenger komme på tale hva jeg må gjøre for Gud. Spørsmålet blir hva Gud har gjort Kristus for meg. **Først når jeg nedlegger, kan Gud opprette.** Først når det gamle menneske får dø, kan det nye menneske få leve. Først når jeg er svak, kan Ånden være min kraft. Mitt nullpunkt er Guds utgangspunkt. Tør vi stole så fast på det Gud vil, vil det gjøre at vi slutter med det vi gjør? Er jeg korsfestet ken jeg ikke gjøre noe av meg selv. Det er korsets vei, hvor «jeg» taper, så Guds rike kan vinne. «Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør . . .» (Joh 12,24).

Orientering til leserne

Det strømmer inn

nye abonnenter til vår ekspedisjon hver eneste dag. Den spesielle verve-aksjonen som nå pågår (se siste side) har tydeligvis engasjert mange av Pionerens lesere. Det er en stor glede for oss at vi kan sende ut så mange fine kassetter som takk for hjelpen til de som er med i denne aksjonen. Enkelte har vervet så mange abonnenter at de får et helt lite kassett-bibliotek med interessant og inspirert forkynnelser. Det er lett å verve abonnenter til Pioneren. Mange er naturlig nok noe skeptisk til å begynne med, men når de blir kjent med bladet innhold og linje så fatter de interesse. Skriv etter vår vervebrosjyre — så mange du kan gjøre nytte for. I spesielle tilfeller sender vi gjerne gratis prøvenr. Men det viser seg at vårt opplag på 12.000 er for lite slik at vi må øke opplaget og trykke opp på nye enkelte nummer.

Verveaksjonen gjelder abonnoment for hele 1981. Slik at alle som abonnerer får Pioneren fra nr. 1-81 og året ut for kun kr. 30,00 og du som verver en abonnent får en fin kassett!

TAKKE BREV

Det er oppmuntrende at så mange av våre lesere takker for Pioneren når dere skriver inn til vår ekspedisjon. Vi skal sitere litt fra dem igjen i spalten «Brev fra leserne» i neste nr. Flere har også bedt oss sette opp abonnement-prisen da de mener kr. 30,00 er for lite for så meget stoff. Regnskapet viser at dette blir nødvendig, så vi sier fra alt nå at fra 82 vil det bli kr. 50,00 pr. år. Det betyr også veldig mye at dere er raske til å betale inn når vi sender ut giro. Det vil rette opp meget av underskuddet om flest mulig ville nytte den giro som er vedlagt i dette nr. Bibel og Misjonsskolen er virkelig verd vår støtte, her fostres hvert år en stor skare unge til tjeneste i Guds rike. Om ikke du kan gi noe stor gave så være med allikevel!

Misjonsskolen i Sarons Dal drives ved frivillige gaver. Ved å bruke den giro som er vedlagt i dette nr. kan din gave få stor betydning for denne viktige arbeidsgren. Her står årets elevkull klar til innsats for Guds rike rundt om i landet. En fin flokk unge som ønsker å vie sitt liv til tjeneste for Jesus.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbygging —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef. 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef. 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1. Kor. 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom. 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef. 4, 2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Ap.gj. 2, 42—44. Gal. 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap. 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelser til åndelig vekst og modning. Ef. 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Ga. 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Den tradisjonelle pastorrollen er umulig.....	4
Ungdomstid i dødsskyggenes dal....	8
Michael Harper: Alle kirker skulle være karismatiske	12
Juan Carlos Ortiz: La oss bruke Guds rikes metoder..	14
Tunger og åndelig utvikling.....	16
Aril Edvardsen: Slik jeg ser det.....	19
Egil og Arnes motto: Ikke utsendt for å redde prekenere — men sjeler.....	20
De kristnes enhet.....	22
Jim MacInnes: Tanker fra Det Gamle Testamentet	23
Edin Løvås: Kjærlighetsmåltid.....	24
Sven Nilsson: Å leve i menigheten.....	30
Leif Jacobsen: Inspirasjonsgavene.....	32
Veien til vekkelse.....	36
Bli Ham lik.....	46

Jeg er tredje generasjon pinsevenn og har vokst opp i et ganske ortodoks pinsemiljø. I 1953 reiste jeg ut på feltet 22 år gammel», forteller Lars-Erik Lindvall. Etter 2 år som evangelist i Norrland, begynte han å arbeide som hjelpepastor i ulike menigheter. Fra 1965 har han vært forstander i Visby på Gottland, før han kom til Sollentuna utenfor Stockholm, hvor han har vært de siste 11 år. Menigheten der teller nå rundt 500 medlemmer.

Fortell om hvordan Herren fornyet din tjeneste?

Jeg var en ganske tradisjonell pinseforstander, og ville tjene Herren på

Pastor Lars Erik Lindvall:

Den tradisjonelle pastorrollen er umulig

Reportasje: Rolf Erik Janøy

min måte, så langt jeg forstod det. Men i slutten av sekstiårene kom jeg tilfeldig i kontakt med karismatiske kretser i Stockholm. Det var helt i begynnelsen av denne vekkelsen. Det ble et sjokk for meg. Jeg møtte mennesker fra ulik bakgrunn, lutherske prester og endog noen katolikker. Jeg ble kjent med disse gjennom en ukens tid. Deres spontane og ekte åpenhet for Gud, deres kjærlighet og bruken av de åndelige gaver virket sterkt på meg. Disse mennesker levde i det jeg forkynte, men som jeg selv og menigheten jeg virket i, hadde opplevd lite av. For oss var det mest en teori. Her så jeg dette praktisert i en underbar virkelighet. Jeg ble faktisk sønderknust og kom inn i den stør-

ste åndelige krise jeg har opplevd som kristen. Jeg syntes at hele grunnen for min tjeneste raste sammen. Herren plukket fra meg alt, helt til jeg kom til et nullpunkt. Jeg trodde at dette var slutten på min forkynnergjerning. Det var som om alle mine meninger om Guds Ord ble tatt fra meg, og jeg sto ribbet tilbake. Men dette var et utgangspunkt for det Herren siden ville gjøre i mitt liv.

— Følte du at du hadde mange «meninger», men lite åndelige realiteter?

Nettopp. Jeg opplevde at jeg hadde drevet et skyggespill i min virksomhet som ikke kunne fortsette etter at det ble avslørt for meg. Samtidig hadde

«Det er to emner som i dag opptar meg: De kristnes enhet; menigheten fornyet til en ny funksjon. Her hjelper ingen metoder, det må bli et Åndens verk. Menigheten skal ikke være en «tjenestemanns-kirke» hvor arbeidet utføres av betalte tjenestemenn, mens resten er «møtekonsumenter».

Lindvall er en pinsepastor i sine beste år som opplevde at Herren snudde opp ned på mangt og meget i hans liv. For en tid siden sa han opp sin pastorstilling i Sollentuna, for å få bedre tid å fungere i den tjeneste Herren hadde gitt han. I dag er han tilbake i pastortjeneste igjen i samme menighet. «Men jeg går ikke tilbake til den tradisjonelle pastorrollen», sier Lars-Erik Lindvall. Vi møtte han på lederkonferansen i Katarina-kyrkan i Stockholm, hvor han ledet seminar om menighetsfornyelse.

jeg ikke opplevd noe fornyelse, så det var en meget vanskelig tid. Men så be-
gynte Herren å bygge opp igjen.

Hvordan vil du beskrive deg selv før denne krisen?

Som en nokså firkantet pinsepredi-
kant med en nokså «ferdig» holdning
til Guds Ord og andre mennesker. Jeg
var vel på en måte «salig» i dette. Det
gikk opp og ned, og man trodde det
skulle være slik. Feilen var at jeg trod-
de jeg visste allting. Jeg hadde svar på
alle spørsmål. De hadde jeg fått fra
den tradisjon jeg hadde vokst opp i.
Når jeg tenker etter, var Bibelen på en
måte uinteressant for meg i den situa-
sjonen. Jeg var jo ferdig med det hele,
jeg visste hva som var «bibelsk». Ingen
ting behøvde å forandres i min oppfat-
ning.

*Hvordan opplevde du at Herren for-
andret deg?*

Jeg fikk selvsagt tilbake mye av det
jeg måtte legge ned. Men det var renset
og satt inn i en ny dimensjon. Jeg var
ikke lenger skråsikker, men fikk en
mer ydmyk innstilling til Guds Ord. I
dag lever jeg i en stadig erkjennelse av
at det finnes større dybder enn de jeg
har loddet. Vi snakker mye om Åndens
ledelse, og et meget viktig område for
dette er at Ånden leder oss dypere inn i
Ordet. Men hvordan kan dette skje om
vi tror oss «ferdig» med Ordet og sier
at slik og slik er vår lære, dette er vårt
syn, punktum?

Før kunne jeg stå på talerstolen og
ironisere over f.eks. andres dåpssyn.
Men jeg opplever at de Guds Ord som
er blitt en virkelighet i ens liv, bruker
man ikke til å slå medsøsken med. Jeg
er derfor like redd for den kategoriske
fundamentalisme som for den liberale
teologi. Overmodig bruk av Guds Ord
leder til farlig fariseisme.

*Du var på nullpunktet. Hva skjedde
så, gikk du inn i bønn?*

Da det var på det mørkeste, kunne
jeg ikke engang be, jeg hadde ingen
kraft. Men litt etter litt fikk jeg hjelp
fra Herren. En fornyelse av hele min
tjeneste spirte sakte fram. Jeg fikk
trang til å be. Jeg leste Bibelen og stoff
om åndelig fornyelse.

Hvordan ble din tjeneste forandret?

Jeg hadde før vært en veldig virk-
som pastor, jeg skulle gjøre alt mulig i
menigheten. Jeg var behovsorientert.
Der jeg så behov, prøvde jeg å rykke
inn med min innsats. Herren begynte å
tale til meg om at jeg skulle legge om
tjenesten fra behovsorientert til ordre-
orientert. Guds vilje må bli det sentra-
le. Det var som Herren talte med tyde-
lige ord til meg: «Det er ikke du som
skal arbeide for meg, det er jeg som

*Pinsepastor på Söder i Stockholm Bror Spetz, metodistpastor Karl-Erik Hellberg og Lars-
Erik Lindvall var sammen om et seminaropplegg de kalte: «Trostänkande och försam-
lingsförnyelse».*

skal arbeide gjennom deg!» Dette be-
tydde enormt mye for min tjeneste.
Jeg har nok hatt tilbakefall til den
gamle tenkemåten iblant. Spesielt når
man står i et innkjørt system er det
vanskelig å legge om. Men det har blitt
et hellig prinsipp for meg at min tjene-
ste skal være basert på de ordrer Gud
gir meg.

En annen viktig side var at Herren
viste meg sannheten om Kristi legeme.
Det var en ubeskrivelig frigjørelse i
min gjerning. Herren har ikke kalt meg
til å tjene ett kirkesamfunn. Han slo
opp dørene for meg og sa: «Hele mitt
rike tilhører deg». Før hadde jeg sett
på fellesskapet med andre kristne nes-
ten som et «nødvendig onde». Vi må-
te vel være med i noen fellesmøter, for
det virket bra utad. Men jeg trodde ik-
ke noe på det. Jeg likte meg best i min
egen samfunnsbås, og måtte jeg besø-
ke andre, så forsøkte jeg å likne dem.
Var jeg i kirken, var jeg som en prest, i
frelsesarmeen var jeg som en frelses-
offiser. Det var en kunstig oppførsel
jeg tok meg til som bunnet i min egen
stolthet. Et penere ord for slik kunstig
oppførsel på prekestolen er mindrever-
dighetskompleks, men i virkeligheten er
det stolthet. Jeg torde ikke være ekte
fordi jeg var redd for å dumme meg ut.
Jeg kjente meg underlegen og redd for
alt fremmed. Jeg hadde mine sirkler og
systemer, og kom jeg utenfor disse, ble
jeg fryktsom. Men alt dette tok Herren
fra meg og gav meg isteden av sin vi-
dunderlige kjærlighet. Jeg fikk nåde til
å elske **alt** Guds folk. Jeg fikk en tjene-
ste som gjelder **hele** Kristi legeme. Før
hadde jeg bare fått kall på pinseme-
nigheter, men siden denne opplevelse
har jeg talt i mange ulike kirker og

samfunn. Det har vært en stadfestelse
på at det Gud viste meg, er en realitet.

Det er en veldig befrielse å slippe ut
av «samfunnsburet» og oppleve sam-
funn og samhörighet med alt Guds
folk. Det innebærer ikke at man elsker
venner i sitt eget kirkesamfunn noe
mindre. Men kjærligheten kan ofte bli
av en mer lidende karakter.

*Hvordan reagerte menigheten på din
fornyelse?*

Dette skjedde akkurat i det jeg flyt-
tet til Sollentuna. Det ser jeg som en
stor Herrens ledelse, for menigheten
her var en ung og åpen menighet og
hadde et godt forhold til andre kristne
på stedet. Det var et menighetsmiljø
hvor jeg fant gjenklang for det Gud
hadde vist meg. Det er «hårde tak» å
forandre noe i en etablert menighet, så
det har ikke alltid vært enkelt. Det
oppstår lett misforståelser både i og
utenfor menigheten. Det finnes alltid
grupper i en menighet som verken for-
står eller vil være med på det Gud fører
fram.

*Hvilke konkrete forandringer gjorde
du i menigheten?*

Jeg ville vekke den for tanken om
menigheten som Kristi legeme. Det
innebærer at vi ikke lenger kan se på
Guds folk som et møte-publikum, men
ser at hver enkelt lem har en viktig
funksjon i menighetslegemet. Men det
går aldri å begynne å forandre på ytre
strukturer. Den må forandres som føl-
ge av at livet er blitt forandret. Man
kan ikke rive ned noe som finnes, uten
å sette noe nytt i stedet. Det er som de
siste bladene på trærne om våren. Det

er livet i de nye bladene som trenger dem bort. Jeg trodde i begynnelsen at alt skulle gå mye fortere og enklere enn det har gjort. Det har vært en sakke, men sikker utvikling, men mye gjenstår ennå. I 1972 begynte vi med grupper, ikke bare innen menigheten, men også sammen med andre kristne på stedet. I dag har vi 25-30 slike felleskristne bønnegrupper i kommunen. Ca. 50 % av menigheten er aktivt med her, men målet er at hvert medlem skal tilhøre en husmenighet. Vi samles en gang i uken. Disse gruppene har betydning mye for å styrke fellesskapet mellom de kristne her på stedet. Naboer som ikke visste om hverandre som kristne, har funnet sammen i slike ansvarsgrupper. Også pastorene her på stedet treffes hver onsdag morgen. Senere i år skal vi reise bort sammen for å ha en hel uke i fellesskap.

Hvordan opplever du pastorfunksjonen?

Jeg har lenge vært klar over at den tradisjonelle pastor-rollen er helt umulig, dette at pastoren skal stå som en slags virksomhetsdirektør og være med i alle mulige tjenester og utvalg. Vi har et styre som tar hånd om den administrative siden av virksomheten, og så har vi eldsterådet som har hånd om den åndelige ledelse. 2/3 av de eldste er med i styret. Det er mange tradisjonelle forventninger til pastoren, f.eks. til husbesøk. Skal man gå inn i alle disse krav og forventninger, får man ikke tid til det man egentlig kjenner som sitt kall. Jeg fortalte menigheten at det ikke kunne fortsette på denne måten. De ventet jo også at jeg skulle være hele menighetens sjelesørger. Jeg sa fra meg alle organisasjons-oppgaver for å konsentrere meg om bønnens og Ordets tjeneste. Vi pratet om dette lenge og forsøkte å dele ansvaret. Alle var positive, men det var vanskelig å praktisere. Til sist måtte jeg si opp min stilling som pastor, og så fikk menigheten selv avgjøre hvilken vei de skulle gå i fremtiden. Om de ville, kunne de kalle en pastor til den tradisjonelle pastor-rollen. Menigheten henstilte enstemmig at jeg skulle trekke oppsigelsen tilbake, i stedet gav de meg permisjon til å forberede denne overgangen. Det har vært en interessant tid. Nå er jeg tilbake i tjenesten, men har sagt fra meg alle organisatoriske oppgaver, og jeg kommer ikke til å gå tilbake til det gamle mønstret igjen. Nå må menighetens hyrder komme i tjeneste, likeså de som er kalt til å administrere og organisere. Disse tjenestene fungerer ikke så lenge pastoren gjør deres tjeneste. Jeg vet at mange pastorer lengter etter en slik ordning, men menighetene setter seg imot dette. Derfor blir menigheten altfor meget sentralisert og passivisert. Det blir en liten gruppe i sentrum som

lik som gjør jobben, de andre er stort sett tilskuere. Guds menighet skulle ikke være en slik tjenestemanns-kirke. Vi ønsker at alle tjenester kommer i funksjon.

Hvordan utser dere mennesker til tjenester?

Vi bruker ikke overfladiske valg. Hvis det oppstår et behov, så søker vi å finne et menneske som kjenner at Herren vil det skal tjene der og der. Så får denne person prøve seg litt i praktisk tjeneste. Når dette så oppleves riktig, stadfester vi det i menigheten. Så får vedkommende tjene i denne oppgave så lenge det fungerer godt. Jeg tror ikke det er riktig at eldste skal velges på livstid. Det er ikke noe nederlag eller feil for en eldste å si fra seg sin tjeneste når han føler at den ikke fungerer som den skal lenger. Jeg har sett flere tilfeller av eldste som har trukket seg og gått inn i andre tjenester hvor Herren har hatt mer brukt for dem.

Hvordan ønsket du at menigheten skulle være?

Menigheten må først og fremst få en hverdagsfunksjon. Vi er altfor konsentrert om våre møtelokaler. Dersom

våre medlemmer fungerte bedre i hverdagslivet, da kunne man legge ned en del av våre møteaktiviteter. Tenk om en eller annen familie kunne ta ansvaret for barne-arbeidet i et spesielt område f.eks. Det ville fungere bedre enn å søke å samle alle barna på vårt lokale en gang i uken. Hverdagskontakten er veldig viktig. Gruppene må heller ikke være bare et sted vi kommer sammen for å be en gang i uka. Vi må gå inn i et hverdags-fellesskap og ha omsorg for hverandre. Sammen kan de så ha et evangeliserings-ansvar for de ufrelste naboer. Menigheten er jo like virkelig ute på sin daglige gjøremål som når de er samlet i kirken, men det er i hverdagen det er mest viktig å fungere som en kristen.

Fellesskapet med andre kristne er også et sentralt punkt. Vi opplever at Gud doper mange i Ånden, f.eks. i Den svenske kirke. Sist søndag kveld hadde vi felles nattverdsgudstjeneste i vårt møtelokale. Alle menigheter på stedet deltok, og prester, pastorer og legmenn tjente ved bordene. Det er ikke så vanlig, men jeg håper det blir det!

Lindvall deltar i lovsangen under møtene i Katarinakyrkan. Til venstre for han står Bo Wettêus og Johannes Facius.

«Jeg lever i dag i en stadig erkjennelse innfor Guds Ord. Det er dybder der som Ånden må få lede oss inn i. Blir virksomheten stereotyp og livløs, er det fordi Den Hellige Ånd ikke får føre oss videre».

Hjem og familie

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Grunnlaget for et lykkelig familieliv

Alle menneskers drøm er et lykkelig familieliv. Tidlig begynner barna å drømme om dette, og ubevisst forberede seg til å bli en vellykket del i den fine enheten som kalles familien. Småjentene leker med dukker, kler dem søtt og festlig, grer håret, pynter, og ser etter at alt er rent. Den lille dukkestuen skal være ryddig, koselig og innbydende. Drømmen om det annet kjønn begynner tidlig — og snart er det dannet et ideal av en ektefelle.

Grunnlaget for et lykkelig familieliv begynner ikke den dagen de to står foran alteret og lover hverandre troskap.

Når begynner det? Det begynner egentlig i det hjem du vokser opp i. Dette hjem burde være et eksempel for det hjem du skal være med å bygge. For noen er det slik, og det er en stor arv å få med seg ut i livet. Men ikke alle kan gå ut fra et slikt grunnlag. Heldigvis har Gud gjort alt så fullkomment og godt — også på dette området. Vi har fått et finstilt registreringsapparat inni oss. Tenk bare på gutten som vokser opp i et hjem hvor det er fyll, krangling og spetakkel. Gutten registrerer alt dette og tenker: Slik skal det ikke være i det hjem jeg skal bygge. Far er utro, det skal ikke jeg være. Mor og far har så ulike interesser. Jeg vil velge en pike som deler mine interesser, ganske enkelt. Jeg vil lære henne godt å kjenne som jeg skal gifte meg med. Ja, det kan gå bra, hvis denne gutten har fått en god, medfødt vilje, et godt temperament, o.s.v. Men stakkars hvis det svikter både når det gjelder arv og miljø. Hvor godt er det ikke både i slike tilfeller, og alle andre, at vi har med en Gud å gjøre som kjenner til alle våre behov. Han ikke bare kjenner til dem fordi han har skapt oss slik, men han vil også være vår kraft og hjelp.

Vi leser et trygt og vakkert ord i det første bladet i Bibelen vår: Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, TIL MANN OG KVINNE SKAPTE HAN DEM. (1. Mos 1,27)

Noen sier: Ja, Gud gjorde det slik, og det er årsaken til masse problemer og vanskeligheter i verden. Da vil jeg heller si: Til mann og kvinne skapte han dem, og ga dem muligheter for en liten himmel og jord!

Jesus Kristus er vår gode læremester. Han sa: Søk først Guds rike og hans rett-

ferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg. (Matt 6,33). Kan det være noe vakrere enn to som finner hverandre ved å delta i et aktivt menighetsliv, ber sammen, deler byrder sammen, kjenner ansvar. Når de to begynner å gå sammen, ha følge, så deler de også da Guds ord og ber sammen. Disse to kommer til å ha denne prioriteringen som et fundament de står på gjennom hele livet. Det kommer til å holde, fordi det ikke er bygd på løse revne følelser eller på en hurtig, eksplosiv oppbygning.

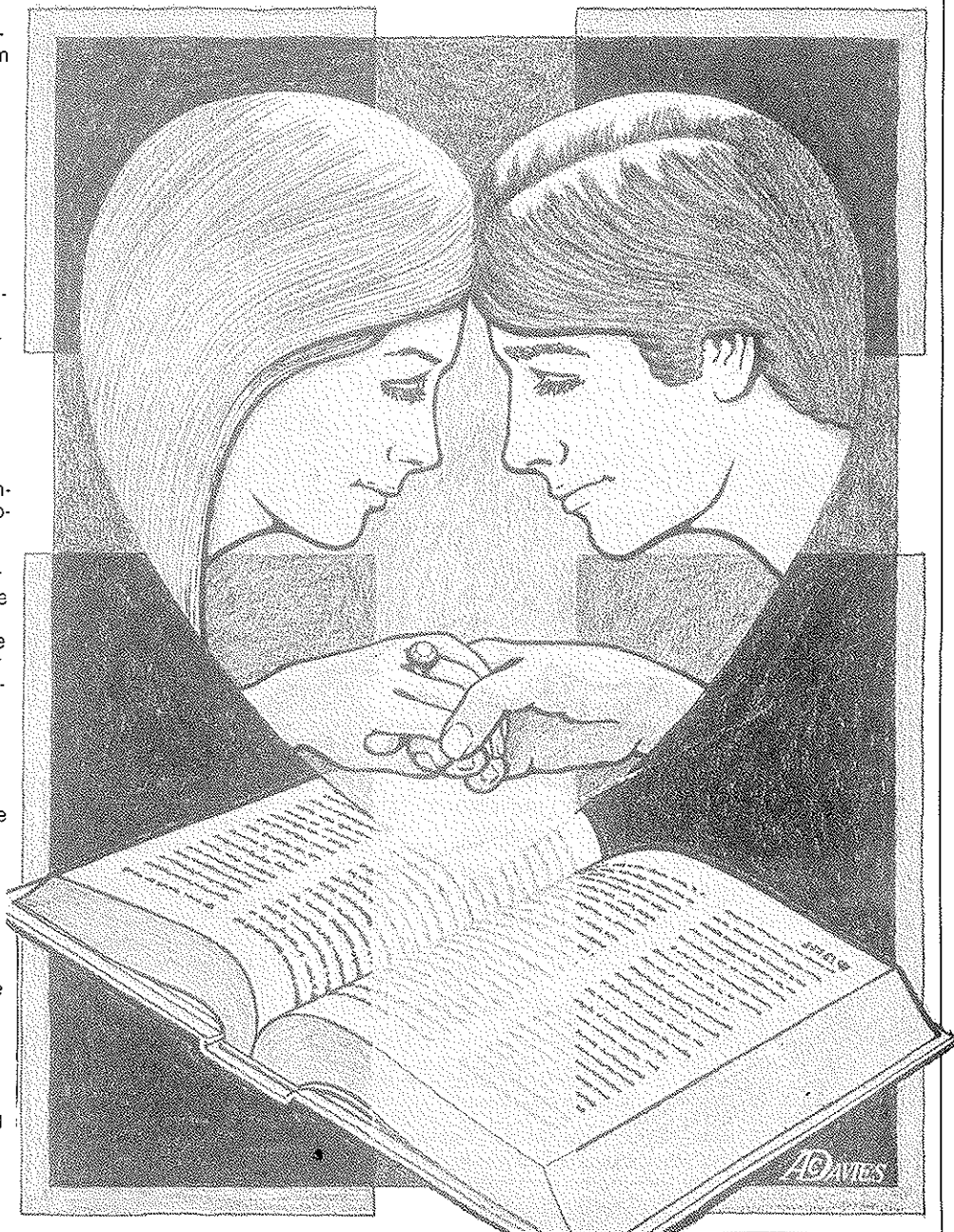
Jesus underviser oss så fengslende og realistisk i Matt 5-7. Han snakker om seksualliv, kjærlighet, ekteskap, skilsmisse, om å bryte ekteskapet, og så avslutter han den veldige prekenen ved å bruke bildet om huset som er bygd på fjell. Det som var bygd på sand, tålte ikke stormen og vinden og det falt. Vel kom det fort til værs, og folk sa: «Det var sannelig litt av et eksempel. Har du sett på maken så fint det huset ble!» Mange er de som ikke har tid og tålmodighet til å legge et skikkelig fundament. De styrter inn i ekteska-

pet fordi alt virker så romantisk og spennende. De som tar det med ro, får kanskje høre: Stakkars deg, har du ikke funnet deg noen enda du da? Håper endelig du blir gift, du må ikke vente så lenge at ingen vil ha deg.

Et hus som skal bygges, må først ha et rett fundament — en grunnmur hvor det ikke er noe fusk. Er grunnen dårlig, hjelper det lite å fikse på vinduer og tak.

Noen sier: Vi må jo leve sammen seksuelt før vi gifter oss, for å se om vi passer sammen. Det er like dåraktig som å sette inn vinduer før grunnmuren er ferdig. Et lykkelig seksualliv er av stor betydning, men blir det revet løs fra tillit, kjærlighet, trygghet, hengivenhet — hvem kan da vente å ha et harmonisk seksualliv? Blir derimot de sistnevnte faktorer lagt som grunn, behøver du ikke å spørre etter et fullkomment seksualliv. En mutter er skapt for å passe til skruen. Gud skapte dem til mann og kvinne, derfor passer de sammen.

Neste gang skal vi snakke om dette å ha følge.

så grep GUD inn...

Tegning:
Leif Harry Håvåg

Tekst og foto: Rolf Erik Janøy

Stein Wold kom 13 år gammel inn i en ungdomsgjeng som holdt til på Vaterland i Oslo sentrum. Det førte til et liv hvor «sniffing» og kriminalitet preget hverdagen. I det harde ungdomsmiljøet fikk han se en etter en av sine kamerater dø. Minst 16 stykker av hans venner døde i ung alder. Selv holdt han på å bli blind, men så grep Gud inn

• • •

Ungdomstid i dødsskyggens dal

Stein vokste opp hos sine besteforeldre, hans foreldre er skilt. Men hos mormor fikk han et godt, kristent hjem. «Mine besteforeldre er to fantastiske mennesker», sier han. Men åtte år gammel flyttet han sammen med sin mor fra Kolbotn til Oslo.

— Jeg ville ikke flytte til Oslo, forteller Stein, — Jeg husker det som det skulle være i dg. Men etter som tiden gikk, fikk jeg mye venner, og begynte å like byen.

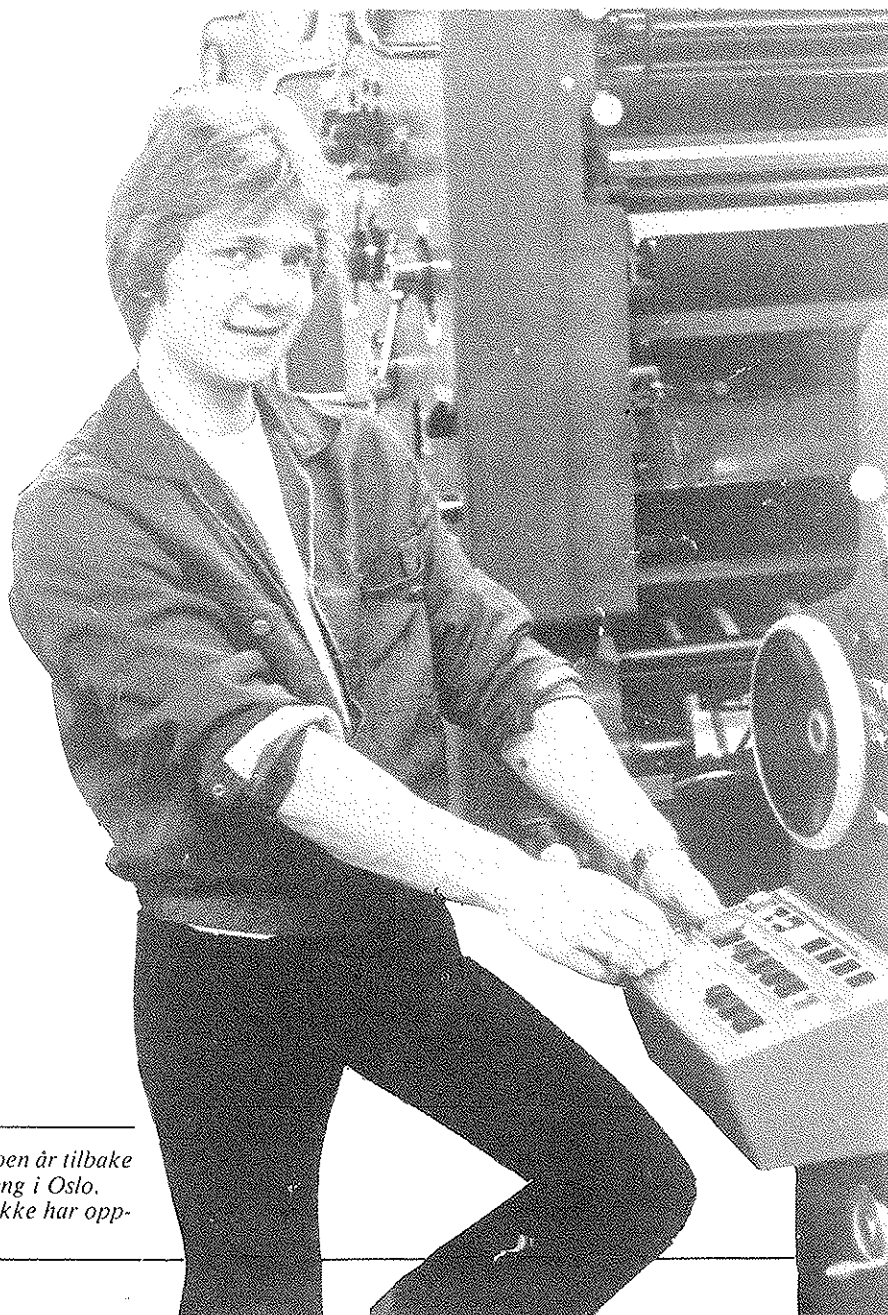
Du kom etter en tid i kontakt med en ungdomsgjeng?

Ja, jeg var bare tretten år da det skjedde, og da utviklet ting seg fort i negativ retning. Det begynte med røking og drikking. Jeg var ute om nettene og begynte å skulke skolen om dagen. Halvveis ut i det åttende skoleåret kuttet jeg helt ut og gav blaffen i alt. Selv min mors tårer og fortvilelse kunne ikke stoppe meg. Jeg var begynt å sniffe lynol, og det gjorde at vi ble helt likeglade. Vi gikk som i en tåke, uten å ta noen hensyn. Vi var ikke engang redde for døden. Det var i lynolrus vi begynte med biltyverier og innbrudd. Vi kjørte stjalne biler i rus og kom ofte ut for ulykker, men vi kom alltid fra det uten en skramme. Da visste jeg ikke at mormor lå hjemme og ba til Gud for meg. I dag er jeg sikker på at forbønnen sparte mitt liv!

Det var venner av deg som ikke klar- te seg?

Den første kameraten jeg mistet,

I dag er Stein Wold trykker i Sarons Dal. For noen år tilbake var han i ferd med å gå under i en ungdomsgjeng i Oslo. «Jeg vil fortelle litt om mitt liv, for at de som ikke har opplevd Jesus, skal få noe å tenke på», sier Stein.

satt i en gammel hytte og sniffet. Hytta kom i brann, og han brant inne. En annen ble funnet i skogen, død av sniffing. To andre kamerater stjal en lastebil og kjørte seg i hjel i beruset tilstand. Tre andre av mine venner gjorde innbrudd for å få tak i lynol, for vi fikk ikke kjøpt stoffet i butikkene lenger. De hadde med seg et haglgevær som de knuste vinduet med. Men geværet gikk av og traff en av guttene som døde momentant. Senere har jeg hørt at over 16 av de jeg vanket sammen med, nå er døde . . .

Blind

Vekket ikke disse dødsfallene deg for det livet du levde?

Det er klart det gikk inn over oss. Det var grusomt å leve ungdomstiden slik i dødsskyggenes dal, men så tydde man til lynolen som gjorde en stadig mer sløv. Jeg begynte å miste vekt og ble også fysisk nedbrutt. Alle i den ungdomsgjengen på Vaterland jeg vanket i, sniffet eller brukte annet stoff. Vi levde på gaten og holdt til i gamle, fraflyttede hus. Det var så skittent der at mange fikk lus og pådrog seg sykdommer. Jeg satt også stadig arrestert i kortere perioder for kriminelle handlinger.

En dag jeg satt og sniffet i en gammel rønne ble jeg plutselig blind idet jeg skulle reise meg. Jeg kom meg ut av huset, men ble liggende i nærheten i flere timer. Da ble jeg virkelig redd. Da synet kom tilbake, drog jeg rett hjem og spiste et skikkelig måltid mat. Men siden var det ut for å få seg en «sniff» igjen. Jeg mistet synet i perioder og så stadig tåket. Jeg hadde ingen klare tanker, tenkte ikke på noen Gud heller, tross at jeg hadde hørt om han gjennom hele min barndom.

Traff Mona

Hvordan kom du deg ut av dette destruktive ungdomsmiljøet?

Det begynte med at jeg traff henne som i dag er min hustru. Hun hette Mona og var også fra Oslo. Jeg ble veldig glad i henne og bestemte meg etter en tid for å kutte ut sniffingen. Miraklet var at jeg gjorde det på dagen. Mange er kanskje ikke klar over det, men du kan bli like avhengig av lynol som av andre stoffer. Kroppen reagerte kraftig når jeg ikke lenger brukte denne giften. Det var som det begynte å brenne i hodet mitt. Jeg fikk en fryktelig følelse av at hodet skrumpet inn.

«Mormor lå hjemme og ba, mens jeg levde som «sniffer» i gamle rønner, Jeg er sikker på at hennes bønner sparte mitt liv». Les i denne artikkelen om hvordan Stein fikk et nytt liv og en ny fremtid.

Når jeg lå hjemme om kvelden, var det særlig ille. Når jeg skulle rope om hjelp, klarte jeg ikke åpne munnen, maktet ikke å røre verken armer eller bein. Det var et helvete som er verre enn noen aner, og det pågikk i lengre tid. Da jeg var sytten år, flyttet Mona hjem til meg, og halvannet år etterpå giftet vi oss. I bryllupsgave fikk vi bl.a. en nyoppusset leilighet på Tøyen, en gave fra min onkel. Jeg er overbevist om at det var Gud som sendte Mona i min vei som en reddende engel.

Hva slags bakgrunn hadde hun?

Hun hadde ingen kjennskap til kristendom, men hun var den som først ble interessert. Min mormor var ofte på besøk hos oss, og hun talte alltid om Jesus. Til å begynne med ville ingen av oss høre på dette. Etter en tid så ble kona så interessert at hun fikk meg med på et møte i Filadelfia, Oslo. I avslutningen av møtet kom en mann bort og spurte om han ikke skulle be for oss. Vi følte ikke noe spesielt, men skjønte at dette kunne ha noe å gi oss. Mannen som ville be for oss, inviterte oss hjem dagen etterpå, og vi takket ja. Da fikk vi vite at han het Kjell Haltorp. Vi hadde en veldig fin kveld i det hjemmet. Vi opplevde at dette var mennesker som hadde Guds kjærlighet, og vi ba til Gud sammen. Noen dager senere ringte det på døra hjemme hos oss. Det var Kjell som lurte på hvordan det stod til. Han kom flere kvelder og samtalte med oss om Jesus. Han formante oss alvorlig til å omvende oss. Vi forstod begge alvoret, for ekteskapet vårt holdt den onde på å

ødelegge. Vi stod ved en avgjørende skillevei.

Et klart standpunkt

Haltorps besøk hadde brakt en lengsel hos oss til å ta et klart standpunkt for Jesus Kristus. Vi gikk igjen på et møte i Filadelfia. Rolf Karlson fra Sverige talte. Det ble et sterkt ettermøte hvor mange fikk møte Gud. Plutselig begynner Karlson å fortelle hele vår livshistorie. Vi gav oss ikke til kjenne, for Gud begynte straks å arbeide med oss. Vi kunne bare ta imot tilgivelse. Mine kone opplevde det som om en sekk ble løftet bort fra hennes skuldre. Hun hadde lenge vært plaget av angst og måtte ofte stå opp om natten. Da det ble innbydelse til frelse etter de hadde bedt for syke, så gikk vi begge fram for å bekjenne vårt standpunkt klart og åpent. Jeg ba denne enkle bønn der framme: «Kjære Jesus, tilgi mine synder og kom inn i mitt liv».

Grupper

Hvordan opplevde du den første tid som en kristen?

Vi var veldig lykkelige den kvelden vi ble frelst, men siden vi hadde få kristne kontakter, så ble det snart «dårlig» med meg. Det var da vi ble kjent med et ektepar som hadde startet en bønnegruppe sammen med mine besteforeldre og noen andre. Min kone var med disse vennene til et møte i Filadelfia, Kolbotn. Der fikk hun oppleve en dåp i Den Hellige Ånd og talte i tunger. Det ble en vekker for meg. Vi gikk ofte til gruppe-samlingene og ble bygget opp i vårt kristenliv. Vi ønsket å flytte ut av byen siden vi hadde to barn. Det ble et bønne-emne for oss. Herren la det så fint til rette at vi fikk leilighet på Ski. I menigheten der ute fant vi et fint fellesskap. Vi lærte stadig nye ting i Guds Ord, men jeg lengtet etter mer kraft. Sammen med ekteparet som hadde startet bønnegruppen ba jeg om en dåp i Den Hellige Ånd. Jeg overgav meg helt til Herren og begynte plutselig å tale i tunger. Jeg gråt og priste Gud. Det ble frigjort nye krefter i mitt kristenliv. Det har siden gått både opp og ned, men jeg har alltid erfart at Gud er med. Jesus ble en realitet i hverdagen.

I menigheten i Ski fikk jeg være med i evangeliserings-arbeid. Vi hadde en kaffebar hvor vi spilte kristne plater

med frisk musikk. Mange unge tror at kristne sanger bare er salmer. De kom inn for å høre musikken, og så kunne vi samtale med dem. Mange trodde også at kristenlivet bare var bud og regler, at det å være frelst betydde at guttene måtte gå i dress, og at jentene ikke kunn gå i bukser o.l. Vi fikk fortelle dem at kristendommen var noe helt annet. Det å være kristen er å være fri til å tjene Jesus. Vi kan vitne for dagens ungdom om Jesu kjærlighet, en kjærlighet det ikke finnes maken til.

En kveld som ei «punk»-jente inn på kafeen for å selge «punk»-avis. Disse «punk»-ungdommene liker metall-rock, farver håret og kler seg meget spesielt. De har oså sin egen livsfilosofi. Da hun ville selge meg avisen sin, kom vi i samtale. Jeg fortalte at Jesus ikke bare var en «mote-bølge». Han holdt gjennom alle faser i livet, men ingen kan være en «punker» livet ut . . . Min kone og jeg fikk be med henne, og hun ble et vitnesbyrd på skolen og andre steder. Det var fantastisk å se forandringen i hennes liv.

I dag er du trykker i Sarons Dal og kjører bl.a. Pioneren gjennom maskinene. Hvordan kom du hit ned?

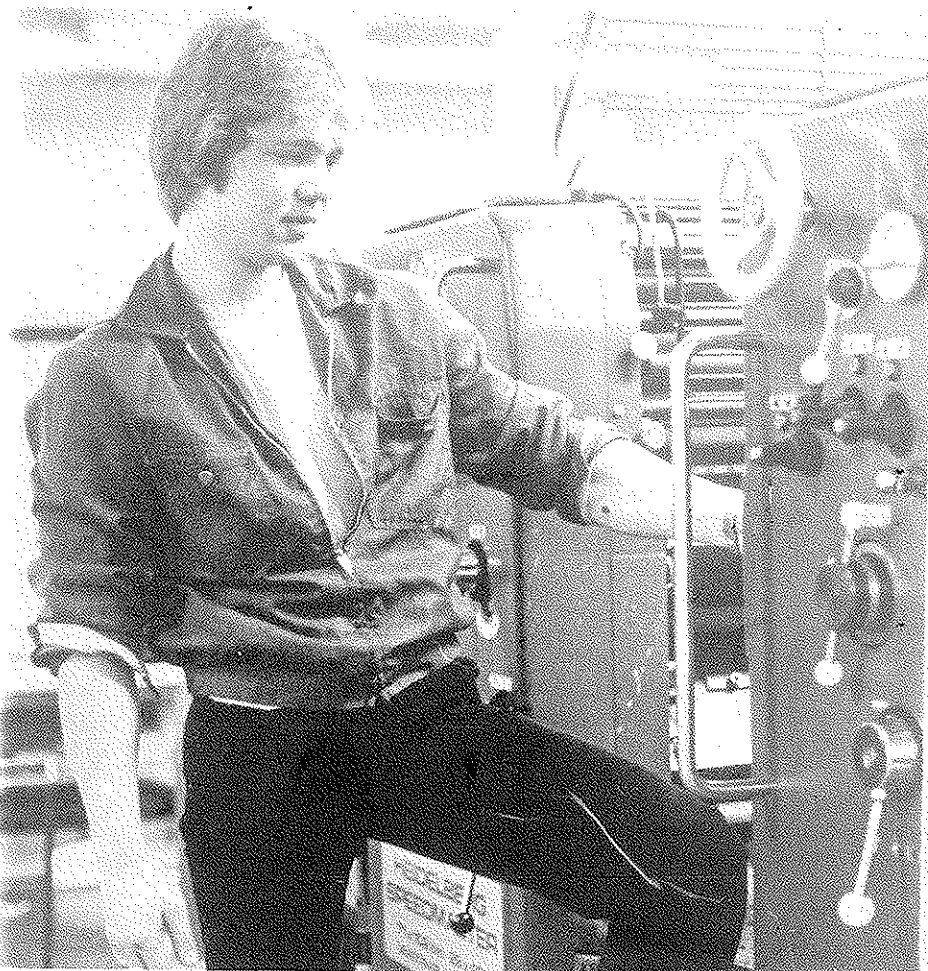
Jeg jobbet på trykkeri i Oslo, men

det ble for mye stress. Jeg ba til Gud om å få en ny jobb. Men det var ingen ting som åpnet seg for meg. Til sist skjønnte jeg ingen ting. Jeg begynte også å få plager med nyrene mine som var ganske ødelagte etter mine år som «sniffer». Jeg besøkte noen venner i Risør som ba for nyrene mine, og fra da av ble jeg fullstendig helbredet. Smertene er helt borte. Dette var i sommerferien, og vi fikk lyst til å reise videre ned til Sarons Dal på stevne. Jeg fikk høre at det var jobb ledig for trykker, og da ble det klart for meg at dette var Guds plan for meg nå, så jeg søkte på den jobben. På veien hjem fra stevnet opplevde jeg enda en helbredelse. Jeg var plaget av lumbago i lengre tid. Jeg måtte stoppe bilen, for jeg maktet ikke å kjøre videre, jeg hadde sterke smerter. Min kone og jeg priste Gud sammen i tunger og bød smertene vike i Jesu navn. Smertene forsvant, og siden har jeg ikke hatt lumbago.

1. september flyttet vi til Kvinesdal hvor vi bor i et deilig hus i naturskjønne omgivelser. Satan prøvde å ta livet av meg i unge år, men Gud grep inn og gav meg et nytt liv. Jeg forteller dette for at du som ikke har opplevd Jesus, skal få noe å tenke på . . .

Stein passer den store Heidelberg-maskinen på Kvina Trykk. Denne maskinen trykker tonnevis av god, evangelisk litteratur som spres over hele verden. Med denne maskinen har Stein også trykket det nummer du nå leser av Pioneren.

BREV KONTAKT

Jeg er en kristen jente på 20 som ønsker å brev-veksle med andre i min alder. Interessert i sang, musikk, friluftsliv og alt som gir livet mening. Skriv til:

**Ragnhild Rognstad
2826 SNERTINGDAL**

Jeg og min datter (vi er 58 og 38 år) vil gjerne ha kontakt med troende norske familier eller enslige. Min datter er lærer og jeg er førtidspensjonist. Vi er åpne for alt Guds folk så det betyr lite hvor du tilhører. Vi liker god litteratur, musikk, tegning, natur og håndarbeide m.m. Skriv til:

**Iræne Pettersson
Box 23
S-82026 Marmaverken
(Sverige)**

Lest og hørt

SPIRIT OF ELIJAH

Fletch Wiley, — Star Song Records
SSR-0008 — VISION

Reine kristne instrumentaler-plater er sjelden vare i dag. Man har ikke helt riktig fått øya opp for at det går an å prise Herren med rein musikk. Musikk inspirert av den Hellige Ånd. Men her er det ei plate som er rein instrumental, og mannen bak denne er Fletch Wiley. Kanskje et ukjent navn for mange, men de fleste har hørt hans lekende utfyllende trompet eller fløytespill. Han har nemlig vært med i Andrae Crouch and the disciples. Her framfører han en rekke egne komposisjoner samt noen andre melodier han har arrangert. Han spiller selv diverse blåseinstrumenter og med seg har han da en del kjente kristne studiomusikere. Stilmesig er plata veldig varierende, men stort sett er det jazz-funk å lå Maynard Ferguson og Tim Weisberg. Det svinger virkelig, og låtene blir perfekt spilt. Fletch Wiley har selv arrangert og produsert plata. Dette er virkelig en plate for musikkelskere.

NÅR REGNET DRAGIT FØRBI . . .

Tomas Ernvik & Agneta Gilstig, —
Gutta. guts 002,
VISION

Å bruke stua som studio og så lage plate er meget sjelden i dagens kvalitetsbevisste tid. Men det går, Tomas Ernvik har gjort det. Kanskje han ikke akkurat har brukt stua, man han har faktisk laget den hjemme hos seg selv. Han fungerer selv som tekniker, arrangør, komponist og produsent. Pluss at han gir denne plata ut på eget selskap. (Gutta). Ernvik er jo kjent fra sin tid i den svenske kristne rockegruppa «Vatten». Ernvik har komponert omtrent samtlige av melodiene mens tekstene er skrevet av diverse tekstforfattere. Agneta Gilstig synger på de fleste av sangene og hun bruker stemmen veldig godt. Fra rock til mer balladepregede låter. Tekstene på denne plata her har virkelig åndelig rygggrad og rører ved mange sannheter. Tekst og melodi går parallelt. Det strekker seg fra tung progresiv pop-rock til mer rolige ballade-pregede saker. Lydkvaliteter er jo en del redusert siden dette ikke er noen studioinnspilling og det har lett for å klinge litt grumsete av og til. Men helhetsinntrykket av plata er veldig bra.

Bernt Austad

4

innholdsrike kassett- bøker fra

DYNAMIS KASSETTER

8

- kassetter i hver bok
- Topp teknisk kvalitet
- Budskap til Guds folk i dag
- En gave som taler til alle mottagere
- Pris pr. bok kr. 150,00
Bok 3 koster 160,00
(porto kr. 6 - 2 bøker og mer portofritt).
- Kassettene kan kjøpes enkeltvis for kr. 20,00 pr. stk. Kryss av de kassetter du ønsker.

Opptak fra

Nordisk Konferanse

ÅNDELIG
FORNYELSE

OSLO KONSERT
HUS

Et nytt bud gir deg mer, så det skal ikke forandre. Joh. 15, 24.

DYNAMIS KASSETTER

fra

INSPIRASJONS DAGER I HORTEN

KASSETTBOK NR. III
fra

DYNAMIS KASSETTER

KRISTUS FELLESSKAP

VÅRT SAMFUNN MED KRISTUS OG HVEMANDRE

- Bønn av forfattere og andre
- Bønn av ledere i kirke og samfunn
- Falskhet og vinningsbegjær
- Gode og onde, mørke og lys

OPPI
Dagvald
Dagvald
Dagvald

FORKYNNEN MED BUDSKAP TIL HELE KRISTENHOLDET

Inte lausare mi och her!

DYNAMIS KASSETTER

Kassettbok nr. 4

DYPERE LIV

BOK 1 INNEHOLDER:

- F1 Helge Fosseus - Åpningsmøte
- F2 Kjell Sundby - Bønn og faste
- F3 Hans-Jacob Frøen - Vekkelsesmøte
- F4 Harald Dysjeland - Kristen enhet
- F5 Åge Åleskjær/Boysen - Vekkelse
- F6 Sven Nilsson - Guds Ord er sannhet
- F7 Aril Edvardsen - Gud plan nå
- F8 Erik Larsson - Avslutningsmøte

BOK 2 INNEHOLDER:

- 200 Willy Evensen - Fra mørke til lys
- 201 Kjell Halltorp - Den varmhjertige
- 202 Sten Harsøm - Innta landet
- 203 Sverre Granlund - Vidre vekst
- 204 Åge Åleskjær - Tilbedelse
- 205 Åge Åleskjær - Guds vilje
- 206 Sigvard Wallenberg - Frukt
- 207 Sigvard Wallenberg - Medarbeider

BOK 3 INNEHOLDER:

- 211 Henry C. Johansen - Ett i Kristus - I
- 212 Henry C. Johansen - Ett i Kristus - II
- 213 Sven Nilsson - Åndens enhet
- 214 Sven Nilsson - Kristus liv
- 215 Sven Nilsson - Menighets-fornyelse
- 216 Edin Lövås - Husmenigheten - I
- 217 Edin Lövås - Husmenigheten - II
- 218 Edin Lövås - Karismatisk lederskap

BOK 4 INNEHOLDER:

- 221 Ivar Granum -
Helbredelse ved bønn - I
- 222 Ivar Granum -
Helbredelse ved bønn - II
- 223 Harald Dysjeland -
Omvendelse og tilgivelse
- 224 Harald Dysjeland -
Indre helbredelse
- 225 Roy S. Johansen -
Kraft i Jesu navn
- 226 Ingolf Kolshus -
Menigheten bygges opp
- 227 Hans-Jacob Frøen -
Lær Jesus å kjenne
- 228 Hans-Jacob Frøen -
Hold fast

Send meg følgende kassettbøker:

Bok 1 Bok 2 Bok 3 Bok 4

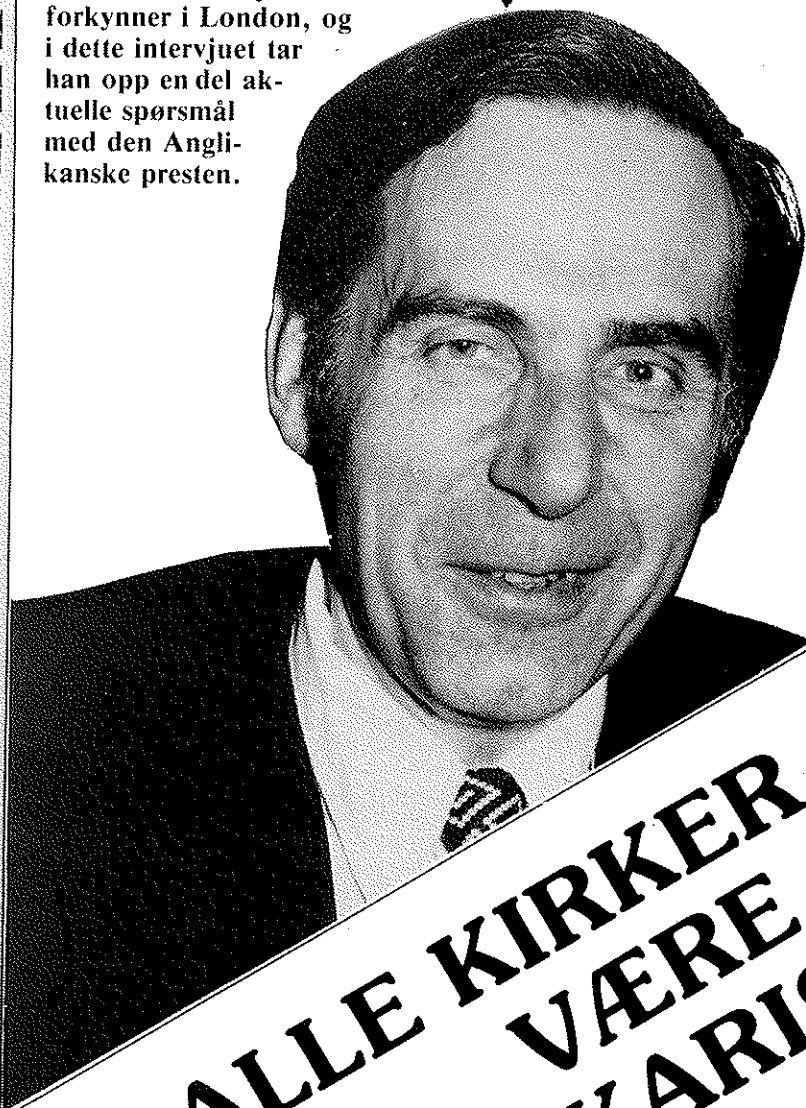
Navn:
Adr:
Postnr: Sted:

Send inn til:
DYNAMIS
3-90 Horten

For en kristen ikke å være ikledd kraft fra det høye — det som i Det nye testamentet kalles for «dåpen i Den Hellige Ånd» — er som for en soldat å gå i krig uten våpen. Pinsevekkelsen er i dag globalt sett den som vokser hurtigst. Jeg tror at innen år 2000 vil de aller fleste som har Jesus Kristus som sin frelser være det vi i dag kaller karismatikere.

MØTE MED MICHAEL HARPER:

Mannen som sier dette er Michael Harper. Sverre Dalland har nettopp møtt den kjente forkynner i London, og i dette intervjuet tar han opp en del aktuelle spørsmål med den Anglikanske presten.

Reportasje: Sverre Dalland

«ALLE KIRKER SKULLE VÆRE KARISMATISKE»

Michael Harper er ordinert prest i den engelske statskirke. Han studerte jus og teologi ved Emmanuel College i Cambridge. Han har tjent som prest i St. Barnabas kirke og i All Souls-kirken i London. I en årekke var han generalsekretær i «Fountain Trust, en organisasjon for fornyelse i den anglikanske kirken (Englands statskirke). Selv fikk han oppleve dåpen i Den Hellige Ånd i 1962. Dette forandret radikalt både hans liv og tjeneste. Etter sin «åndsåp-opplevelse» har han skrevet en rekke bøker om Den Hellige Ånds virke. Tre av dem er oversatt til norsk: «Som i begynnelsen», «Ånden og livet» og «Kraft for Kristi legeme». Den første av disse bøkene tar for seg den historiske side ved pinsevekkelsen og det som innen de historiske kirker ble kjent som den karismatiske fornyelse. I de to andre bøkene gir han gode råd til dem som har fått det som kalles «åndsåp», eller som ønsker denne opplevelsen. Han advarer også sterkt mot tendenser til føleri og utglidning. Det spørs vel om det ikke nettopp er hans nøkternhet som har gjort ham til en av de ledende prester innen den karismatiske fornyelse. For tiden er han redaktør for tidsskriftet «Renewal» (Fornyeelse), som han også grunnla.

Pinsevekkelsen oppstod ved begynnelsen av dette århundre. Det var kristne som gjenoppdaget de «karismatiske» gaver, som helbredelse, under, tungetale, profeti o.s.v. De trodde også at Bibelen gir et løfte om kraft fra det høye — det som av NT's-forfattere stort sett kalles for dåpen i Den Hellige Ånd. Denne vekkelsen hadde nesten ingen innflytelse på de historiske kirker.

Pinsevekkelsen ble ikke tatt alvorlig, men ble heller møtt med direkte motstand. Likevel vokste den raskt, slik at det i 1950 fantes pinsemenigheter over hele verden med millioner av medlemmer.

Den karismatiske bevegelse er en parallell til pinsevekkelsen innen de historiske kirker: den katolske kirke, den ortodokse kirke og den lutherske kirke. Det er umulig å si akkurat når eller hvor den startet. Den ble først kjent i 60-årene ved den episkopale presten Dennis Bennett i California. Denne vekkelsen spredte seg bl.a. gjennom arbeidet til Full Gospel Business Men's Fellowship International. I 1967 nådde fornyelsen den katolske kirke. Det begynte i det små, men spredt seg så fort at den i 1975 var anerkjent som den hurtigst voksende åndelige fornyelsesstrøm innen katolisismen. Jeg tror det er over en million anglikanere, og sikkert like mange lutheranere, som nå har hatt denne erfaring. Den karismatiske fornyelse legger vekt på det kristne liv — og den kristne erfaring. Den

har ikke fostret store teologer. Det er den enkelte kristne som erfarer Guds løfter, heller enn å oppdage nye lærebegreper.

Noen kristne hevder at de gavene som åpenbares i den karismatiske fornyelse, bare tilhørte den første menighet og at dersom de manifesterer seg i dag, kommer de ikke fra Gud.

Jeg kan ikke se noe i Det nye testamentet som sier at åndens gaver bare er for en spesiell tidsepoke. De var en viktig og naturlig del av de første kristnes liv.

Det finnes ikke noen grunn til å hevde at gavene ikke er for vår tid. Mange kristne har selv erfart disse gavene i sine egne liv.

Vi kan se om disse gavene har noen positiv innflytelse på personene som mottar dem. Fungerer de bedre som kristne? Jeg har enda ikke truffet en eneste som har satt seg fore virkelig å studere dette grundig, som ikke har kommet til den konklusjonen at dette er ekte. Mange trekker forhastede slutninger og fordømmer uten virkelig å studere hva som er sant.

Jeg kan ikke se noe i Det nye testamentet som sier at Åndens gaver bare er for en spesiell tidsepoke. De var en viktig og naturlig del av de første kristnes liv. Det finnes ikke noen grunn til å hevde at gavene ikke er for vår tid.

Selv har jeg vanskelig for å skjønne at noe som kommer fra Djevelen eller fra det naturlige menneske, skal kunne forherlige Jesus Kristus.

Men det er viktig at vi ser på disse Åndens gaver som en del av de våpen Gud vil gi i våre hender. Mange i den vestlige verden hengir seg i dag til det okkulte. De prøver å få kontakt med de på den andre siden i den åndelige verden. Det viser at mange er utilfreds med materialismen. De ønsker å tro at livet har noe mer å gi enn det. For å møte dette behov, trenger vi kristne å ha Guds kraft i oss. Vi trenger de samme åndelige våpen som Gud gav de første kristne. Vi må ha sterke våpen for å trenge oss inn på Djevelens enemerker og spre et livskraftig evangelium til vår verden. Vi lever i en tid som minner mye om den de første kristne levde i under romerne. Derfor trenger vi også i dag all den kraft Gud vil gi oss.

Da Bennet fikk sin åndsåp, førte det til splittelse i hans kirke. Mange prester er blitt kastet ut av sin menighet fordi de fikk tungetale. Hvilke proble-

mer står en kirke overfor når en av medlemmene kommer og forteller at han eller hun er døpt i Den Hellige Ånd?

Dette er ikke noe nytt problem. Frans av Assisi ble ikke anerkjent av sin tid. Det har alltid vakt motstand når Gud har villet vekke opp sin menighet. Den som sover, liker ikke å bli vekket. Men de som opplever den karismatiske fornyelse, må være kjærlige og viselige både i det de gjør og sier. Dessverre har vi ikke alltid vært slik. Derfor har vi gjort tingene vanskeligere enn de behøver å være. I tilfellet Bennet skyldtes det at dette var noe helt nytt. Ingen visste hvordan de skulle takle det. Derfor må vi ikke fordømme dem for sterkt for det som skjedde.

Hver eneste kirke skulle være karismatisk. Gud ønsker å styrke sin menighet for å gjøre den til et kraftfullt våpen i sin tjeneste. Gud vil gjøre noe nytt, og folk har alltid reagert mot det nye. Det har vært vansker, og det vil bli flere, men vi skal ikke automatisk tro at vansker bare er av det onde. Profeten Elisa ble kalt en trøbbel-maker i Israel. Alle profeter ble kritisert fordi de rørte ved status quo. Personlig tror jeg kirken vil hanskes med dette problemet på en visere måte i fremtiden.

Enkelte hevder at den karismatiske fornyelse er i ferd med å avta. Er det slik?

Vi kunne nok gå til enkelte kirker og merke at det er slik. Men min egen erfaring — og jeg besøker menigheter over hele verden — er at dette ikke er vanlig. Fornyeelsen er i forandring. Her i England er den blitt en mer naturlig del av kirken. Den sprer seg mer på grasrotplanet innen kirken enn utenfor. Siden dette er som en undergrunnsbevegelse, kommer den ikke så lett til syne. Dette kan få noen til å tro at den er borte.

Åndsåpen hadde en skakende virkning på mitt eget liv. Det forandret meg radikalt. Mitt sinn, min ånd og min sjel ble påvirket. Jeg fikk en helt ny energi og inspirasjon i ånden, men alt dette hendte ikke på en gang. Dette at Gud holder litt igjen skal vi være glade for. Vi ville ikke klare å ta imot alt på samme tid. Dermed kan vi få vokse i ånden etterhvert. Jeg tror det viktigste ved åndsåpen er at man blir mer oppmerksom på Guds stemme, Guds nærvær og Guds kall. Jeg opplever det slik at man ikke blir umenneskelig, eller overmenneskelig, men mer i god betydning meneskelig. Jeg er i hvert fall blitt en mer lydig og utholdende Herrens tjener etter denne opplevelsen.

For noen år siden vakte det sensasjon i norsk presse da man prøvde å

drive onde ånder ut av en ung kvinne. Finnes det i dag noen ganger behov for å kaste åndsmakter ut av et menneske?

Ja, dersom du ser på evangeliene og apostlenes gjerninger, vil du se hvor alvorlig den tidlige kirke tok Satans makt. De så behovet for at mennesker med slike problemer skulle bli satt fri. I den romersk katolske liturgi for dåpen er utdrivelse av onde åndsmakter med. Mange kristne vil i dag si at dette var et utslag av datidens forestillingsverden. Med vår viten i dag kan vi si at dette ikke eksisterer. Alt jeg kan si er at jeg har opplevd at onde åndsmakter er aktive også i dag, slik at enkelte trenger å bli satt fri. Det som står om disse ting i Bibelen, tror jeg er nøyaktig beskrivelser av hva som virkelig skjedde. Jeg har sett folk bli seg selv — få sin forstand igjen og bli totalt forvandlet i hele sin personlighet gjennom å bli satt fri fra onde ånder. For noen av disse jeg kjenner skjedde det for 10 til 15 år tilbake, og det holder fremdeles.

Men det må legges til at det er enkelte som har gjort mye mer ut av dette enn hva som er tilfelle. De har sett «onde ånder» både her og der. Dette leder til forvirring, og i en del triste tilfeller har det gitt uheldige utslag som er blitt omtalt i pressen. De fleste problemer i den kristne menighet — og med oss selv — har mer å gjøre med vårt kjød, vår selviske, menneskelige natur, enn det har å gjøre med Satan.

JUAN CARLOS ORTIZ

BESTSELGERE FRA DYNAMIS:

Vi har 5 kassetter med Ortiz fra en serie taler om menighetsliv. Denne serie er kun tatt inn på disse kassetter. Disse kassetter må du høre!

- D-15 ÅNDELIG VEKST
- D-16 VEKST FORANDRER
- D-17 ÅNDELIG MELK
- D-18 FAST FØDE — I
- D-19 FAST FØDE — II

Hele serien kun kr. 80,00

Tankevekkende og aktuell forkynnelser, om fungerende menighetsliv.

Bestill fra:

Selv om J. C. Ortiz ikke minst er blitt kjent, og her i Skandinavia også omstridt, gjennom sine to bøker, har han faktisk aldri skrevet verken bøker eller artikler. Det var et forlag i USA som i 1975 utgav endel av hans taler under tittelen: «Disciple». I 1977 utgav samme forlag «Cry of the Human Heart», som også var basert på opptak av hans taler. Disse to bøker har gått i store opplag over hele verden. Selv om det er meget sentrale sannheter som ligger Ortiz på hjerte, så har han fremført disse så radikalt og originalt at enkelte har oppfattet dette som en slags ny «lære». Mange har sikkert undret seg over at Ortiz ikke har svart på de anklager enkelte har rettet mot han. Ved å lese artikkelen som her følger, får du svaret på dette. Da Ortiz for en tid siden var hovedtaler på «Europa-konferansen» som Jutatorpet arrangerte i Jønkjøping, Sverige, fikk vi Ortiz til å «skrive» denne artikkel spesielt for Pioneren. Han «skrev» den slik han alltid gjør, ved å tale inn på kassett. Så har han overlatt til oss å redigere en artikkel av materiale han talte inn.

Når vi vil fremme Guds rike, kan vi bruke to metoder. Vi kan bruke jordisk visdom eller den visdom som er ovenfra. Den visdom som denne verden lever etter, går ut på kjempe for noe på menneskelig vis. Ofte bruker Guds folk de samme midler som denne verden.

De sammenkaller til møter og legger fram sin mening, de skriver i avisene, de kjemper for sin rett. Men i Guds rike er metodene helt annerledes, ja motsatt av denne verden. Den som vinner, han taper. Den første blir den siste. Den som gir, han får, den som taper, han vinner. Den som blir tvunget til å gå en mil, skal tilby seg å gå to. I verden må vi kjempe for å vinne, i Guds rike må vi

legge ned for å seire. Vi har så lett for å finne menneskelige løsninger på våre problemer, for da behøver vi ikke tro Gud. Om jeg mangler noe, kan jeg enten stole på Gud for dette, eller jeg kan be folk om hjelp. Hva krever størst tro?

Slik er det også når vi blir behandlet på en måte som vi opplever som urett. Da kan vi enten forsvare oss eller overlate til Gud å gjøre det. Om jeg overlater saken til Gud, da viser jeg tillit til Han. Det som skaper størst uro og splid i Guds menighet i dag, er at det er så mange som kjemper for sin person og sitt syn med jordisk visdom. Da Jesus ble dømt, kunna han kommet med et

Juan Carlos Ortiz:

La oss bruke Guds metoder

sterkt forsvar for seg selv. Han kunne avsløre anklagene mot seg som ren løgn, men han åpnet ikke sin munn. I dag er det ingen ende på ordstriden blant Guds barn, fordi vi ikke har tillit til de våpen Gud har gitt oss å stride med. Om du blir dårlig behandlet og blir utsatt for ond omtale, så fristes du til å ta igjen, men da kommer du snart i samme situasjon som de som anklager deg. Du anklager dem!

Jeg reiser over hele verden og ser ulike problemer fra land til land. Men på alle kontinenter sliter Guds menighet i dag med et hovedproblem: Mangel på den kjærlighet og enhet, som kunne være en sann demonstrasjon av Kristi kjærlighet i oss. Denne mangel er dessverre særlig merkbart blant kristne ledere.

I USA har jeg vært invitert til en del konferanser hvor kristne ledere møtes. Dette har vært med og skape en større forståelse, men det er bare de første skritt på veien. Vi opplevde f.eks. at David du Plessis og Bob Mumford på grunn av sitt ulike syn på disippelskap holdt på å miste kontakten med hverandre. Men de kunne stå frem og fortelle at de fortsatt var uenige i denne viktige sak, men de hadde lært å elske hverandre som brødre i Kristus. En slik innstilling skulle være naturlig blant Guds folk. At kristne ledere har talt og skrevet mot hverandre fordi de er uenige, har aldri brakt noe godt. Det er verdens måte å omgå hverandre på. En langt mer bibelsk og bedre vei er å lære å akseptere, elske og forstå hverandre.

Fordi vi ikke har tillit til at Gud vil ta seg av det vi mener er galt hos andre, så mener vi at vi må dømme hverandre for at folket skal vite hva som er rett og galt. Men i stedet for å få folk til å stole på vår dømmekraft, bør vi lære dem å søke Guds vilje. Den som vil gjøre Guds vilje, vil kjenne om en lære er av Gud. Gud vil aldri skjule seg for dem som virkelig søker hans vilje. Men det er selvsagt lettere å følge menneskers meninger, fordi da «slipper man bryet» med å søke Guds vilje.

Disse som låser seg til mennesker, tror det de selv ønsker, uansett hvor meget noen forsøker å forklare en sak. Slike mennesker tror det de fortjener å tro. Ønsket de virkelig å leve i sannheten, så ville de med et åpent sinn søke Guds vilje.

Hovedsaken for meg er ikke om jeg har de rette eller gale meninger rent teoretisk. Hovedsaken er om jeg er i Kristus eller ikke. Det går an å ha rett i en gal ånd. Da er det bedre å ta feil i en rett ånd. Har vi ikke Guds Ånd, har vi feil, om vi har aldri så rett. Derfor sier Skriften at vi skal prøve «åndene», — ikke meningene. For ord kan bedra, høres rette og fine ut, men det er ånden som driver oss og som åpenbarer vår sanne åndelige tilstand. Ordet sier klart hvordan vi skal prøve ånden i et menneske. Er det Guds Ånd, så finner vi Åndens frukt som er kjærlighet, glede, fred, selvkontroll. Finner vi disse frukter hos et menneske, vet vi at de preges av Den Hellige Ånd.

Jak 3,13-17 gir oss klar anvisning på hva som er jordisk og hva som kommer fra Gud. Det som er jordisk og demonisk, er preget av bitterhet, misunnelse og selvhøvdelse. Det er ikke vanskelig å merke om et menneske er preget av dette eller av det fredelige og forsonlige sinn som visdommen ovenfra alltid gir.

Vi dømmer etter det ytre, men Gud dømmer våre motiver. Selv om noen skulle oppføre seg som våre motstandere, så skal vi ikke dømme dem, men heller ransake oss selv. De som motarbeider oss, kan tro de gjør Gud en tjeneste. Hvorfor skal jeg da dømme? Jesus vant sin største seier ved å la seg korsfeste.

Da jeg ble utelukket fra den organiserte pinsevekkelsen, var det hårdt for meg. Meg jeg har alltid lagt vekt på å omtale de brødre som gjorde dette, på en god måte. Siden har det vist seg at dette har brakt meg meget vel-

signelse. Når jeg i dag ser tilbake på alle de dører som dette åpnet for min tjeneste for Herren, så må jeg bare takke Gud at det ble slik. Gud brukte disse brødre til å utføre sine planer. Om det kan synes leit, så la oss være så overlatt til Herren slik at alt som hender oss, blir en del av Guds vilje med vårt liv. La oss ikke kjempe imot ting vi blir utsatt for, men heller søke Guds vilje for den nye situasjonen. Paulus og Silas kunne takke og lovsynge Gud i fengslet, og det tjente dem til gode. Moses ble jaget ut i ørkenen, og det var i Guds plan.

Det er ikke så meget vi kan gjøre for å forene Guds folk. Men la meg kort peke på fire metoder som vi kan praktisere for å fremme enhet:

1 Tal aldri imot dine søsken i Kristus

Dette er en gyllen regel som burde være absolutt for oss.

Vi finner mange unnskyldninger for å tale dårlig om andre, særlig de vi mener er «farlige». Men hva har vist seg mer farlig enn vår bruk av tungen på dette område? Tungen kan være en lid fra helvete som setter en «skog» i brann. Om vi holder vår munn lukket, kan mye «skog» spares. Vi skader langt mer med å tale imot søsken i Herren, enn

rikets

- 1 Tal aldri imot dine søsken i Kristus
- 2 Tilgi hver gang noen taler imot deg
- 3 Ignorer oppdelingen av Guds folk i kirkesamfunn
- 4 Be for prester og pastorer

den eventuelle skade som skjer ved å tie. De farer som fremfor noen truer Guds menighet i dag, er misbruk av tungen. Det er ingen unnskyldning at det vi sier mot andre er sant. Mange mener de må tale imot brødre fordi disse kommer med uriktige beskyldninger mot deres tjeneste. Men har Gud gitt oss en tjeneste, og vi er tro i denne, kan ingen baktalere stanse den. Praktiser istedet det neste punkt.

2 Tilgi hver gang noen taler imot deg

Jesus taler om at vi om nødvendig skal tilgi 490 ganger (7 x 70) hver dag. Det blir en tilgivelse hvert minutt 8 timer pr. dag, så det er en fulltidstjeneste. Uansett hvor mange ganger noen synder mot deg, så skal du tilgi. På den måten stopper anklagen hos deg. Du kaster den ikke tilbake og setter i gang en kjedereaksjon av anklager. Den mest utbredte synd i Guds menighet i dag er dårlig omtale av hverandre. Den eneste måten å stoppe og isolere denne synd på er at flest mulig begynner å praktisere Bibelens ord om tilgivelse av dem som synder mot oss. Om vi vil rettferdiggjøre oss selv, påtar vi oss en slit-som og umulig oppgave. Det er en vei som er langt bedre når noen gjør oss urett: Tilgi dem! Det er en bibelsk løsning. Det er denne metode Herren bruker overfor oss, han tilgir oss mange ganger hver dag, og slik må vi også tilgi hverandre.

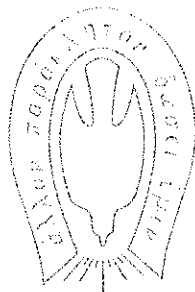
3 Ignorer oppdelingen av Guds folk i kirkesamfunn

Når jeg er blant lutheranere, så føler jeg meg hjemme. På samme måte har jeg det når jeg er blant pinsevenner. Jeg føler meg ett med Guds folk. De ulike historiske båser de er lukket inn i, anerkjenner jeg ikke som noe bibelsk prinsipp. Jeg ønsker å identifisere meg med Guds folk over alt der de finnes, og ikke med kirkesamfunn.

4 Be for prester og pastorer

Pastorene er nøkkelen til større enhet blant Guds folk, men de står i en presset situasjon. De kan ikke ta hensyn bare til Guds Ord, men må også ta hensyn til det kirkesamfunn de er lønnet av. Mange kryssende interesser presser på, og derfor behøver de mye forbønn.

Disse punkter tror jeg hører med til Guds metoder for å løse menighetens hovedproblem idag — mangel på en enhet som kan vitne om kraften i evangeliet.

TUNGER og åndelig utvikling

Tekst: Albert L. Hoy — Tegning: Svein Thorkildsen

Tungetale har ofte ensidig blitt forbundet med «tunger og tydning» i offentlige møter.

Det er viktig at vi oppdager tungetalens betydning også for den personlige oppbyggelse. Fra det amerikanske tidsskriftet «Paraclete» har vi hentet denne artikkelen. Dette tidsskrift behandler utelukkende emner som angår Den Hellige Ånds person og virksomhet.

Innfor pinsehøytiden som nærmer seg, la oss søke pin-sens kraft i vårt daglige liv.

I dag hører vi ofte at hensikten med å bli fylt av Ånden, er å gi den kristne kraft til evangelisering. Dette er sant (Ap.gj. 1, 8), men at vekten legges på dette burde ikke svekke virkeliggjørelsen av Herrens løfte i Joh. 16,13: «Når Sannhetens Ånd kommer, skal han lede dere inn i hele sannheten.» Dette skriftstedet viser oss at den kristne som har mottatt Ånden, har en guddommelig Lærer inneboende. En lærer som, dersom han blir gitt anledning, vil lede oss inn i åndelig vekst som barn av Gud (Rom 8, 14).

ker seg ut til det blir en sammensmeltning av Den Hellige Ånd og menneskets ånd. Legg merke til hvordan vår Herre forklarte det: «Gud er ånd, og den som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet.» (Joh. 4, 24) Paulus refererte også til det. «Vi er de omskårne, som tilber i Guds Ånd» (Fil 3, 3). Det er syntesen av Den Hellige Ånd og den menneskelige ånd i tilbedelsen som fremvirker guddommelig liv i den kristne. En hvilken som helst annen fremgangsmåte er til ingen nytte (Joh 6, 63). En klar forståelse av denne sannheten er nødvendig når tungenes gave skal betraktes. Manifestasjonen av tunger er den eneste vokalgaven som frembringes av Den Hellige Ånd gjennom menneskets ånd uten at den talende forstår det. Derfor kaller Skriften dette for «åndens språk».

Åndens Undervisning

Mye av Åndens undervisning har å gjøre med en fordykning av den troendes åpenbaring av Kristus (Joh. 16, 14—15), men apostelen Paulus har mer å si om Hans guddommelige undervisning. «Vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er av Gud, for at vi skal forstå de gavene som er gitt oss av Gud.» (1 Kor. 2, 12/RSV) Ut fra dette har en betydelig del av Åndens undervisning til hensikt å gi oss en bedre forståelse av Guds gaver.

Alltid når et menneske blir kanal for en åndelig gave, opptrer manifestasjonen i en sammenheng hvor det er sann tilbedelse. Denne tilbedende tilstand innebærer mer enn bruk av ord og legemlig positur. Det er sjelen som strek-

Bønn i tunger

Paulus beskriver det slik: «Dersom jeg ber i tunger, så ber min ånd, men mitt sinn er uten frukt» (1 Kor 14, 14.)

Meningen her er at den troendes ånd er medvirkende i mottagelsen av Den Hellige Ånds ytringer, som så blir gitt ord. Andre vokalgaver ved Ånden er forståelige og kan karakteriseres som forstandens språk (1 Kor. 14, 15), men de fremkommer på samme måte som tungemålgaven.

I den åndelige modningen av en kristen inntar tungemålgaven en betydningsfull plass. Ettersom det er en overnaturlig ytring, overgår den en rent menneskelig måte å kommunisere med Gud på. Den som ber i tunger, behøver ikke å lure på om bønner er blitt hørt, for hans begjæring gis til Gud ved Ånden selv (Rom. 8, 26—27). Dessuten er bønner i tunger fri for menneskelige misoppfatninger, for Åndens forbønn er alltid «etter Guds vilje» (Rom. 8, 27). Derfor burde den åndsfulle kristne bruke tungemålgaven meget i sitt private andaktsliv.

Tungetale oppbygger

Men den største verdien av tungemålgaven er dens positive bidrag til åndelig vekst. «Den som taler i tunger, oppbygger seg selv» (1 Kor. 14, 4). «Oppbygg dere selv på deres høyhellige tro; be i den Hellige Ånd» (Judas v. 20).

Løftet om den Hellige Ånd er utvilsomt et av det største og dyreste løfter ved hvilke vi «får del i guddommelig natur» (2 Pet. 1, 4). Jo mer den kristne beveges av Ånden til å tale i tunger, jo mer tilegner han seg Kristi natur i sin erfaring. Jesus sa rett ut at den troendes åndelige liv er avhengig av en inngytelse av guddommelig natur (Joh. 6, 53). Kanskje var det betydningen av denne sannhet som inspirerte Paulus til formaningen, «Be til enhver tid i Åndens kraft» (Ef. 6, 18). Den guddommelige inspirerte bønn ikke bare iklær den troende med Åndens kraft, men gir også Åndens frukt (Gal. 5, 22—23). Åndens frukt er hellighet i praktisk oppførsel som Paulus klart definerer som en vedvarende utvikling av Kristus-likhet ved Den Hellige Ånd i den troende. «Vi blir forvandlet til hans likhet, fra herlighet til herlighet; slik er virkningen av Herren, som er Ånden» (2 Kor. 3, 18/NEB).

Mange karismatiske troende er seg ikke bevisst de store fordelene ved takksigelser i Ånden. I ethvert forhold av samfunn med Gud burde takksigelsen være inkludert. Dette er Paulus' anbefaling (Fil. 4, 6), og han praktiserte det selv trofast. I 1 Kor. 14, 14 informerer han oss om at det var hans vane å be og syng med ånden. Ifølge Skriften ofret de nytestamentlige medlemmene av menighetene takksigelser til Gud på en meget effektiv måte ved sang i ånden (Kol. 3, 16). Det guddommelige svar på en slik sang er en fylde av åndelig glede, som er av den høyeste tilfredsstillelse en troende kan erfare. Denne gleden blir ikke stimulert ved noe i den kristnes omgivelser. Den er et produkt av samfunnet med Den Hellige Ånd (Apgj 13, 52). Når et slikt samfunn blir en vane, vokser gleden i Ånden og utvikles etter hvert til en

Kristus-lik del av vår karakter (Gal. 5, 22).

Leve i Ånden

Vår tids kristne som er blitt fylt med Den Hellige Ånd, burde oppdage hvordan den troendes åndelige vekst kan forøkes sterkt ved tungemålgaven. De vil finne at det er så, ikke bare i offentlige gudstjenester, men også i dagliglivets alminnelige aktiviteter. I sine spesielle private bønnestunder burde den kristne alltid øve den gudfryktige disiplin i sin sjel, som hensetter ham i «bønn i Den hellige Ånd» (Judas v. 20). Når han kjører bilen til arbeidsstedet, vil en åndelig sang på hans lepper inspirere ham mye mer enn et vanlig radioprogram. Selv ved arbeidsbordet eller på kontoret kan han nyte velsignelsen av sin gave ved å tale stille ved seg selv og for Gud (1 Kor. 14, 28). Ved stadig å vandre i Ånden på denne måten, vil han bli sterkere åndelig, idet den guddommelige natur får lov å ta overhånd over kjødet begjæring (Gal. 5, 16).

Det finnes en annen bruk av tungene som burde betraktes. Vi har vist hvordan bønnetunger og -lovprisning ved Ånden setter den troende i stand til å opprettholde samfunnet med Gud. Imidlertid ønsker Gud, ved særlige anledninger, å bruke gaven for å undervise sitt folk. Disse guddommelige kommunikasjoner skjer ofte når det utvalgte redskap ikke er aktivt engasjert med andaktsovelser, men allikevel opprettholder en indre tilstand av tilbedelse. Da kan Den Hellige Ånd «falle» og en ytring i tunger følger. Denne typen manifestasjon er en parallell til

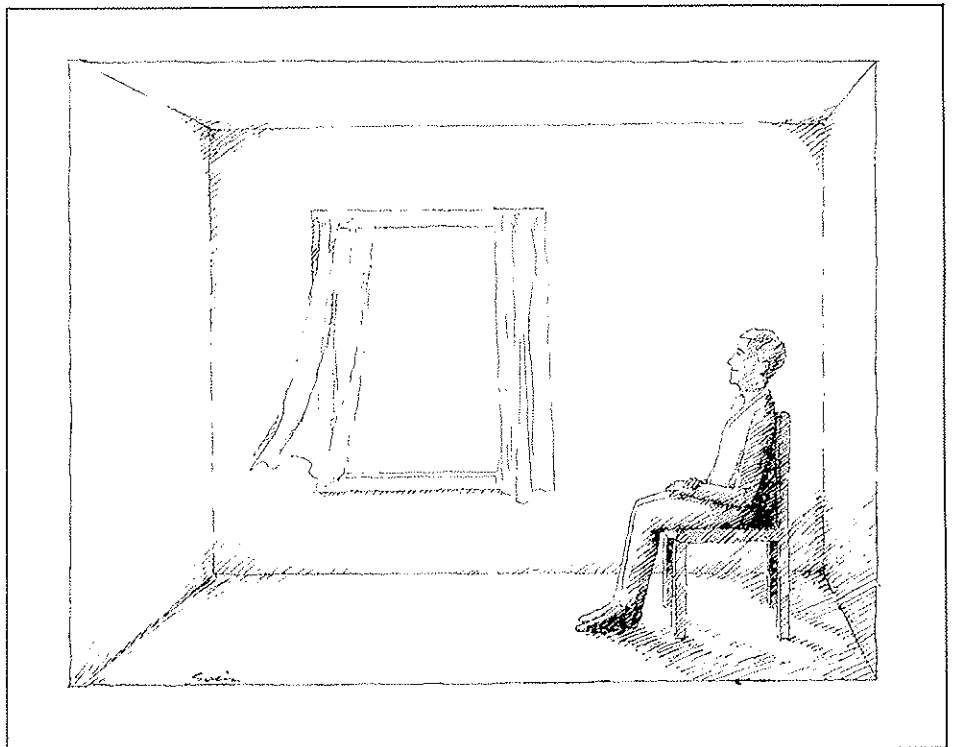
den erfaringen som mange kristne har opplevd, når de plutselig og overraskende beveges av Den Hellige Ånd mens de er opptatt med sine daglige gjøremål. Den opptrådte også i forbindelse med Peters besøk i Kornelius hus, hvor Ånden «falt» på hedningene, ikke mens de ba, men mens de «hørte Ordet» (Apg 10,44). De hurtige inngytelsene av Ånd i Peters og Paulus' tjenester, når de ble stilt overfor fiendtlige makter, bør også inkluderes i denne kategorien (Apg 4, 8; 13, 9).

Tydning av tunger

Men en guddommelig åpenbaring gjennom tungemålgaven vil være uten virkning, dersom språket ikke kan oppfattes ved tydingens gave. Paulus omsorg for denne saken ser vi i hans veiledning av de begavede medlemmene i Korintermenigheten.

«Derfor må den som taler i tunger be om at han må kunne tyde det han sier» (1 Kor. 14, 13). Helt klart ønsker apostelen at den som taler i tunger, i seg selv skal gjøre rom for manifestasjonen av den utfyllende tydingens gave, slik at hans ytringer kan bli forstått i menigheten.²⁾

På dette punkt kan det imidlertid være nyttig å behandle den antagelsen som har funnet en viss utbredelse blant pinsevenner. Noen har bedt at Ånden bruker tydingens gave **kun** i de offentlige gudstjenester og aldri i det private andaktsliv. Sannsynligvis har denne oppfatningen utviklet seg som et korrektiv til klare menneskelige «åpenbaringer» av fantasifulle og egosent-

De åndelige gaver manifesterer seg ikke bare i den offentlige gudstjenesten, tungemålgaven spiller også en betydningsfull rolle i sin funksjon hos den enkelte.

triske medlemmer i menighetene. I sannhet burde det menneskelige sinns forestillinger avsløres og forkastes, men vi må ikke gjøre dette på bekostning av den skriftmessige sannhet.

At guddommelige åpenbaringer ble inngitt i det private liv ved Ånden, er klart vist i Skriften. Visselig var den gudfryktige Simeon ikke blitt informert offentlig om at han skulle få se den lovede Messias (Luk. 2, 26). Kunnskaps ord ved Ånden ble gitt til Peter, idet han var avsides på hustaket i Jaffa (Ap. gj. 10, 19—20). Filip var foruten følgesvenner da Ånden talte til ham på den øde vei (Ap. gj. 8, 29). Hele Åpenbaringsboken er en inspirert optegnelse av Johannes erfaring, som hevdet at han hadde mottatt det da han «var i Ånden på Herrens dag» (Åp. 1, 10).

De åndelige gaver manifester seg ikke bare i den offentlige gudstjenesten, tungemålgaven spiller også en betydningsfull rolle i sin funksjon hos den enkelte. Den som taler med tunger kan også få tydingens gave, hvem vil da påstå at Ånden aldri ville tale til ham på en forståelig måte i hans andaktsliv? 1 Kor. 12, 7 avsluttes i det greske Nytestamente med **pros to sumpheron** (til gagn), hvilket tilskriver velsignelsen til den enkelte såvel som ecclesia.³⁾

Offentlig tungetale

Den åndsfulle kristne som ønsker å vokse i nåde og kjennskap til Kristus, burde ofte tale, be, eller synge i tunger i sin daglige vandring med Gud. I offentlige møter, imidlertid, burde den som taler i tunger tjene med visdom og skriftmessig sømmelighet.

Det faktum at han kan opptenue gaven i hengiven tilbedelse, betyr ikke at han stadig skulle forstyrre menighetssamlingene med karismatiske ytringer av bønn og lovprisning. Dersom han er lydig mot Åndens ledelse, vil han snart lære seg å skjule mellom sitt eget ønske om å tale med tunger og Åndens ønske om å bruke ham som en talsmann for Herren. Lik Elisa vil han lære at Guds budskap kommer bare når Herrens hånd legges på ham (2 Kong. 3, 15)). Undervisning og utleggelse av Skriften på dette punkt er det stort behov for i de menigheter hvor den karismatiske sannhet er blitt tatt imot. Vi håper inderlig at innvierte Herrens tjenere i trofasthet vil splitte tåken fra den menneskelige tradisjon med det varme, klare lyset fra Guds ord.

Den kristne som har fått gaven å tale i tunger, burde be om tydingens gave. Ut fra en betraktning av Paulus' undervisning i 1 Kor. 14, synes evnen til å tyde nesten å være en nødvendig utfylling. Vi har sett at den som talte i tun-

ger i menigheten i Korint, ble forventet å kunne tyde sine egne ytringer (1 Kor. 14, 13), og vi har også merket oss at Paulus tydet sitt eget karismatiske språk.

Men i dag har noen menigheter den praksis at en person taler med tunger, og at en annen kommer med tyding. Visselig er dette skriftmessig, men det er også en ytring i tunger og tyding gitt ved samme talsmann. I virkeligheten behøver den som taler i tunger å gjøre rom for tydingens gave, slik at han ikke bare kan kommunisere med Gud, men også er i stand til å motta kommunikasjoner fra Gud.

Som en konklusjon kan vi antyde at Paulus' retoriske spørsmål i 1 Kor. 12, 30 synes å ha betydningsfulle implikasjoner. «Taler vel alle med tunger?» Det synes underlig at han skulle komme med en slik uttalelse til de kristne i Korint, som «ikke manglet noen nådegave» (1 Kor. 1, 7), de som utgjorde en menighet i hvilken Den Hellige Ånds gjerning var overflødig bevist. Hvordan kunne en Kristi etterfølger i lengre tid være foruten åndelig vitalitet i et slikt fellesskap, og uten å få en personlig pinseopplevelse?

Kunne det være så at visse medlemmer i korinter-menigheten, på samme måte som moderne etterfølgere av Jesus, var så engasjert i verdslige saker, at den forfriskende Åndens strøm ble sørgelig satt til side? Hvor viktig det er for enhver kristen å legge vekt på bønn og lydighet mot Ordet, før kravene fra markedsplassen melder seg, der hvor han tjener til det daglige brød! Når det gjelder opprettholdelsen av et åndelig velbefinnende, er det en apostolisk formaning som vi aldri må glemme: «Bli fylt av Ånden!» (Ef. 5, 18)

Noter:

¹⁾ Glossolalia blir i Kor. 14, 2 definert som ytringer av «hemmeligheter i Ånden». Men noen ersjoner peker på en utøvelse av den menneskelige ånd. Ostervalds franske oversettelse av 1724 har **il prononce des mystères en son esprit** — «han uttaler hemmeligheter i sin ånd».

²⁾ Ostervalds versjon gjør dette punkt meget klart: **Celui qui parle une langue incon nue prie en sorte qu'il interprète ce qu'il dit** — «Den som taler med ukjente tunger burde be slik at han kan tyde det han sier.»

³⁾ I Vulgata avsluttes teksten med **ad utilitatem** — «til gagn». Den gotiske versjonen av Ulfilas (ca. 383) bruker **seinis boteith** — «til hans gagn».

Oversatt av:
Jørn Bestum fra «Paraclete»

Kalenderen

Denne spalte er åpen for gratis kunngjøring av samlinger som er åpne for alt Guds folk. Vi må ha meldinger ca. 2 mnd. før utgivelses-dato. Pioneren kommer ut 6 ganger i året rundt: 1. jan. ·

1. mars · 1. mai · 1. juni · 1. sept. · 1. nov.
Kontakt redaksjonen Til dette nr. har vi fått inn følgende meldinger:

SANDOM RETRATSENTER

Ønsker velkommen til dager med bibelsamtaler, bønn, andakter, Jesus meditasjon m.m. For nærmere opplysning kontakt: Sandom Tetratsenter, 2585 Garmo. Telf.: 062-12745. Tider: 3.-8. juni, 15.-20. juni, 22.-27. juni, 6.-11. juli.

LOVSANGS OG FORNYELSES KONFERANSE I OPPDAL

Tema: Guds kraft

Hovedtalere: Åge Åleskjær, Rune Brannstrøm, Sverre Granlund. Øvrige deltagere: Vilhelm Langemyr, Kjell Haltorp, Reidar Svennberg, Erling Thu, Elsa Brannstrøm, Tony Jessen, Per Otto Belsvik. Sang: Torbjørn Bakksvær og ungdomskoret «Gjenreisning», Oppdal. Nærmere opplysning: Hans Rogstad, 7340 Oppdal. Telf.: (074) 21 663.

Tid: 5.-8. juni (Pinsen 81).

INSPIRASJONSDAGER 81

i Horten

Sven Nilsson, Kjell Haltorp og Rolf Erik Janøy. Lovsangsgrupper fra Norge og Sverige. Forkynnere fra Horten. I Holtan skoles aula. Ingen påmelding nødvendig.

Tid: 12.-14. juni (helgen etter pinse).

DYPERE LIV

i Sarons Dal

Tid: 18.-21. juni

SOMMERSTEVNE I SARONS DAL

Tid: 11. juli til 19. juli.

PEK 81

Pinsevennenes Europakonferanse i Helsingfors.

Tid: 21.-26. juli.

SIVIL-ARBEIDER

Vi er interessert i å komme i kontakt med en som skal ut i siv.arb. med det første. Interessante og utfordrene oppgaver.

Kontakt:

ROLF ERIK JANØY

Olavsgt. 9A
3190 HORTEN

Ring (033) 44 726

Aril Edvardsen:
Slik jeg ser det.

Menighets fellesskap

Man har i det siste kunnet lese flere gripende leserbrev i avisen Fædrelandsvennen, fra ikke-kristne, som forteller at de har lenget etter å bli kristne, ja, noen har endog forsøkt. De forteller at når de begynte å gå i kristne menigheter i storbyer fikk de ingen kontakt med folk i menighetene. De gikk der noen ganger, men de fikk ikke noe samfunn eller fellesskap. Til slutt trakk de seg skuffet tilbake.

Dette viser oss ting, som vi lenge har følt, og som endog har vært problemer for mange kristne: Å få kontakt og et godt fellesskap for hele menigheten. Gode ordende, organiserte «bibelske» menigheter, inkludert oversiktlige protokoller med betingelser og avgrensninger for medlemskap, er ikke alltid ensbetydende med fellesskap og samfunn.

Fellesskapet er menighetens enhet.

Koinonia betyr fellesskap eller samfunn. Bibelen forteller at de første kristne «samlet seg trofast (samme greske ord som i vers 46) til apostlenes undervisning, til fellesskapet (koinonia), til brødsbrytelsen, og til bønnene.» (Apost.gj. 2, 42)

Koinonia er selve betingelsen for en menighets (ekklesia) enhet. Dersom det ikke finnes koinonia i en menighet, kan man selvsagt forsøke å utbedre tingene med medlemskapsamfunn, navnprotokollfellesskap, bruke makt på hjorden for å holde den sammen, eller opphøye kirkesamfunnet vi tilhører slik at vi alle føler stolthet av å tilhøre det.

Men virkelig koinonia kan bare eksistere i en menighet gjennom kjærlighet og frihet, skapt av Guds Ånd. Da skapes enheten, fellesskapet og samfunnet. Pastor Lewi Pethrus siterte ofte professor Presence: «Enheten er aldri sterkere enn der hvor den grunner seg på frihet.»

I dag bør koinonia stå høyt på alle våre kirkers bønnelister. Verden er så kald, tusener i dag lengter etter fellesskap og varme. Dette fellesskap (koinonia) bør de kunne finne i en kristen menighet.

Den lokalmenigheten jeg tilhører

Som alle vet så er Troens Bevis Verdens Evangelisering ikke en menighet eller noe kirkesamfunn, men en felleskirkelig misjonsstiftelse som har som formål og samarbeide med kristne menigheter over hele verden for verdensevangeliseringen. Derfor arbeider jeg som evangelist alltid på felleskirkelig basis. Men jeg har jo også som alle andre kristne en lokal kirketilhørighet hvor jeg bor, i et fellesskap (koinonia) med en stedlig menighet.

Uten sammenligning forøvrig kan jeg sammenligne min stilling med Billy Graham. Han er leder for en felleskirkelig stiftelse «Billy Graham

Evangelistic Association», og han arbeider som evangelist med alle kristne kirker, mens han på det personlige plan har sin lokale menighetstilhørighet i en baptistkirke, med et baptistisk dâpssyn. Alle kristne bør tilhøre en lokal menighet, som deler vårt personlige bibelsyn, — mens vi arbeider for større kristen enhet på felleskirkelig plan utfra Bibelens sentrale sannheter.

Kirken i Dalen

La meg få lov å fortelle om gledelige ting som har skjedd det siste året i den lokale kirken i Kvinesdal som jeg tilhører.

For vel ett år siden flyttet menigheten vår inn i nye lokaler, under navnet «Salem — Kirken i Dalen», og jeg overtok som ledende pastor. Da telte forsamlingen ca. 80 innskrevne medlemmer.

Det siste året har vi opplevd velsignelser fra Gud i menigheten vår. Det er ikke sjelden at 300 mennesker kan være samlet på et søndagsmøte. Mange har blitt frelst. Kirken vår har et baptistisk dâpssyn, dvs. vi døper kun mennesker som har kommet til bevisst tro på Jesus. På vel ett år har menighetens medlemstall blitt fordoblet og vi teller nå ca. 160 innskrevne medlemmer. Aldri i menighetens historie har vi hatt ett år med så mange dâpshandlinger. Og menigheten fortsetter å vokse.

Vi har nå funnet fram til følgende form for koinonia i vår kirke: Med det samme folk blir frelst i vår menighet, blir de med i vårt fellesskap, og kommer inn under menighetsledelsens hyrdeansvar. Menighetens veiledertjeneste, sammen med cellegrupene, og menighetslederne har da ansvar for å føre disse nye lemmer på Kristi Legeme videre i kristen vekst, så som i helliggjøre, åndsutrustning, vanddâp m.m.

Frelsen veier tyngre enn dâpen

Mange menigheter med baptistiske dâpssyn har alltid hatt vanddâpsdagen som medlemskapsdagen i menigheten. Men slik har ikke vi i Kirken i Dalen. Vi har for vår del funnet ledelse i å gjøre frelsesdagen til medlemskapsdagen i menigheten vår, (dersom vedkommende ønsker det.) Jesus talte om det som veide tyngst (Matt. 23, 23), og vi har funnet ut at frelsesdagen veier tyngre enn dâpsdagen.

Bibelen lærer da også alle som er frelst og født på nytt tilhører Kristi Legeme, den himmelske menighet. Og kan de tilhøre der, kan de også tilhøre Kirken i Dalen.

Vi kristne kirker har en tendens til å velge ut våre egne yndlingskiftsteder og bygger vår praksis på slike. Men andre kirker som gjør tingene litt annerledes enn vår, kan jo også bygge på skriftsteder. Derfor bør vi ha respekt for alle som vil bygge på Bibelen, selv om deres forståelse er litt annerledes enn vår.

For eksempel da pinsevennenes apostel i Norge, T.B. Barratt, under et stevne i Ørebro i 1913, bad baptistlederen John Ongmann om å døpe ham i vann, ville ikke Ongmann døpe ham uten at Barratt gikk inn i baptistkirken i Ørebro. Ongmann praktiserte kun å døpe ut fra ordet i Apost.gj. 2, 41 «de ble døpt og lagt til menigheten.» sa han.

Derfor gikk Barratt til Lewi Pethrus for å høre om han ville døpe ham. Da han fortalte om Ongmanns absolute tilknytning til Apost.gj. 2, 41 sa Pethrus: «Men jeg kan døpe deg på Apost.gj. 8, 36—39 om Filip og hoffmannen. Han trodde av hele sitt hjerte, ble døpt og dro sin vei med glede.» Da ble T.B. Barratt døpt av Lewi Pethrus — også ut fra Skriften.

Mange kirker med baptistisk dâpssyn, så som baptistkirkene og pinsemenigheter i Skandinavia bygger på Apost.gj. 2, 41 «døpt og lagt til menigheten» når det gjelder medlemsopptagelse. Dette bibelsyn må selvsagt respekteres av alle. Dog står ikke ordet menighet i grunnteksten her. Det står bare: de ble døpt og «lagt til».

Vi i Kirken i Dalen går ut fra Apost.gj. 2, 47 når det gjelder medlemskap: «Hver dag ble nye mennesker frelst, og Herren la dem til menigheten» (her står det heller ikke menigheten i grunnteksten, bare «tillagt».) Denne vår praksis er også utfra Skriften.

I praksis: En protokollsak — Åndelig resultat: Koinonia.

Vi er overbevist om at en inkluderende holdning mot alle kristne og alle som blir frelst i våre møter, har ført til den store menighetsveksten det siste året. I praksis er den nye ordningen bare en protokollsak. Men åndelig sett har det ført til inkluderende fellesskap overfor de som blir frelst, og fjernet noe av det som kan virke som en eksklusivitet på bygdefolket.

Når det gjelder menighetsprotokollen har vi to rubrikker, Rubrikk I er for dâpte medlemmer og Rubrikk II for de som enda ikke er døpt. Straks de blir døpt overføres de til Rubrikk I. For nærværende har vi bare 4 medlemmer som ikke er døpt. Men også medlemmene i Rubrikk II har fulle rettigheter som medlemmer, bortsett fra at bare dâpte kan velges inn i menighetens ledelse, og bare dâpte kan delta i valg av ledelsen. Dermed eliminerer vi en tenkt utvikling som kunne føre til at det kom inn ledere i menigheten uten et baptistisk dâpssyn.

Den praksis som Kirken i Dalen nå følger, når det gjelder medlemskap praktiseres av mange store pinsemenigheter og andre karismatiske kirker over hele verden — blant annet Dr. Cho's kirke i Korea.

Når det gjelder Norge, så har i realiteten de fleste registrerte menigheter en rekke ufrelste innskrevet som menighetstilhørig (barn som med foreldre er innmeldt i menigheten) i sin protokoll (Rubrikk G). Det har ikke Kirken i Dalen. Vi har bare frelste i våre protokoller.

Koinonia inkluderer alle frelste

En menighetsleder som trodde at Kirken i Dalen nå praktiserer to slags dâp (barnedâp og voksendâp) fikk dette avkreftet. Men han var allikevel uenig med at frelsen, og ikke vanddâpen, skulle være medlemskapsbetingelsen — og det må han og alle likesinnet respekteres for fullt ut.

Men da det ble spurt om han trodde at alle frelste tilhørte Guds Menighet, straks de ble frelst — svarte han: «Selvfølgelig!»

Da han ble bedt om å forklare teologisk hvor slike frelste befinner seg i Guds øyne i forhold til lokalmenigheten i tiden fra de blir frelst til de blir døpt, var det vanskelig å svare.

Salem — Kirken i Dalen, har løst dette problem ved å gi adgang til medlemskap straks folk blir frelst — og deretter kommer den videre vandring og vekst som kristne, under menighetsledernes hyrdesansvar. Dette har for vår menighet ført til vekst og framgang, og ett sterkere fellesskap — koinonia mellom alle som tror på Jesus.

Vi håper at ikke-kristne som kommer til våre møter skal få merke fellesskapet og varmen, slik at ingen går skuffet bort.

Må Gud hjelpe våre menigheter — uansett om praktiske menighetsordninger kan være litt forskjellige — til et sterkt kristent fellesskap innad og utad.

Arne Gundersen og Egil Solheim i aksjon under fellesmøtene i Horten januar 1981. Flere søkte Gud i disse samvær, og mye folk var samlet. Her er de på talerstolen i Metodistkirken.

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Egil og Arnes motto:

I over 20 år har sangevangelistene Egil Solheim og Arne Gundersen reist sammen. De har sunget inn 10 store LP-plater. De har opplevd vekkelser på flere kanter av vårt land. De bruker et stort, moderne møtetelt som eies av den stiftelsen som de har opprettet. Det er denne stiftelsen som tar hånd om den økonomiske side av deres virksomhet og sørger for at de har fast lønn, tross evangelistens skiftende økonomiske kår. I vinterhalvåret reiser de rundt på kampanjer og fellesmøter. Fremdeles drar de fulle hus på de fleste steder de besøker, men det hele begynte i 1959 . . .

ofte kalles, er i lære og virksomhet svært nær pinsebevegelsen. Men «de frie venner» vil ikke ha noen menighetsprotokoll. Deres stifter, Erik Nordquelle, var heller ikke helt enig med T. B. Barratt i hans syn på tunger som tegn på Åndsåpen.

— *Hvordan gikk det med møtene i Eiken, som var den første virkeplasse?*

— Ja vi opplevde faktisk vekkelse der oppe. Vi var der helt fra september til juletider. Vi fikk bo hos en dyrlege mot at vi pusset opp rommene i 2. etasje. Så vi jobbet om dagene og hadde møter om kveldene.

Dette at vi opplevet vekkelse så vi på som en stadfestelse av at Gud hadde ledet oss sammen. Vi hadde begge et kall til å virke som evangelister. Etter tiden i Eiken drog vi til Halden, Veavågen og Møsterhamn. På disse tre steder opplevde vi også og be med sjeler til frelse. Da særlig på Veavåg hvor vi hadde en god vekkelsestid og hvor vi siden ofte har virket. Så drog vi etter innbydelse til Amerika hvor vi virket et års tid.

— *Hvor har dere særlig opplevd vekkelse og rike tider?*

— Da Arne var i sivilarbeid, var jeg i Åseral. Jeg jobbet som elektriker der

og hadde møter om kveldene, forteller Egil.

— Det ble vekkelse på stedet, og da Arne kom, besøkte vi de indre bygder på Agder. Vi var fast stasjonert i Åseral. Slik virket vi i 5 år, og det var rike tider hvor vi ba med mange som søkte frelse. Andre steder der vi har opplevd spesielle vekkelsestider er Saltnes i Råde, som ligger mellom Moss og Fredrikstad. Også på Karmøy har vi opplevd vekkelser. Der hadde vi kanskje den største vekkelse vi har vært med på. Det var i 1967 på Skudenes. Det var en ca. 50 ektepar som kom, og noen hundre søkte frelse. Bare på en kveld var det over 50 voksne mennesker som «bøyde seg». Vi har stadig vendt tilbake til Karmøy, og har besøkt ulike steder med teltet vårt, og ofte opplevd vekkelse der, nå sist i 1978-79.

Ingen kopier

— *Hvordan har dere «holdt ut» med hverandre i over 20 år?*

— Jeg tror en viktig grunn er at vi begge har prøvd å være oss selv uten å kopiere hverandre, svarer Arne.

— Vi føler at vi utfyller hverandre på en god måte. Vi er blitt så innarbeidet med hverandre at vi vet hvordan vi best skal utføre ting sammen. Dette at to utfyller hverandre er noe veldig interessant, for vi tror dette skulle skje meget mer blant Guds folk. I menighetsli-

Den første sangen vi sang sammen i et møte, var «Atter og atter, jeg manes av Ånden å søke et dypere liv inn i Gud . . .» Det var høsten 59 på teltmøter i Lyngdal. Jeg hadde begynt å reise etter min tid i sivilarbeid, forteller Egil. — Arne var ferdig med kokkeskolen på Risøya, og besøkte sin bror som bodde i Lyngdal. Jeg og min svigerfar Andreas Omland som også er forkynner hadde disse møtene. Jeg skulle reise videre alene derfra til de indre bygder på Sørlandet og spurte Arne om å bli med, og så reiste vi til Eiken som var det første stedet vi virket sammen. Slik begynte det.

Vekkelse

På den tiden var Arne 19 år og nyutdannet kokk, mens Egil var 24 år, og hadde bakgrunn som elektriker. Egil kommer fra luthersk bakgrunn, og møtte henne som ble hans hustru, på bedehuset. Det var hun som fikk han med for første gang til et møte hos «de frie venner». De frie evangeliske forsamlinger i Norge er Egil og Arnes spesielle virkeområde. De tilhører menigheten «Betania» (DFEF) i Kristiansand. «De frie venner» som de

«Ikke utsendt for å redde prekenere — men sjeler»

vet skulle vi stå sammen og utfylle hverandre.

Vi er veldig ulike av lynne, men vi er nokså enige på det åndelige område. Når det oppstår situasjoner som vi må ta stilling til, er det veldig sjelden at vi er uenige. Men vi er selvsagt ikke forpliktet til å mene det samme. Vi har respekt for hverandre, og dette tror vi også har bundet oss sammen opp gjennom årene. Vi trives så godt sammen, smiler Egil, at vi til og med ofte drar på ferie sammen. Folk har jo nesten ledd av det, fordi vi er jo nærmeste naboer, har felles telf. o.s.v. Men våre familier trives sammen på alle måter.

Filadelfia forlaget har bedt Kjell Hagen skrive en bok om de to evangelistenes liv og virke. Boken kommer ut til høsten.

Samme stil

— Dere har holdt samme sangstil og samme forkynnelse gjennom disse årene?

— Ja vi har det, og ser det som en styrke. Vårt motto har fra vi begynte å virke sammen vært: «Ikke utsendt for å redde prekenere, men sjeler». Vi har aldri lagt vekt på å holde fine prekenere. Det er mennesker som skal vinnes for Gud. Det er forkynnelsen i sangene som er viktig. Og for oss er vår stil naturlig. Vi kan ikke forandre på den selv om noe annet skulle bli mer populært.

Når det gjelder forkynnelsen, er vi bevisst vårt kall som evangelister. Vi tror ikke at man begynner som evangelist og ender som forstander. Det er to ulike gjerninger. Vekkelsesmøter slik vi holder dem, tar sikte på å gjøre syn-

dere salige, og ikke Guds folk. Mange forstår ikke forskjellen. Enkelte kristne liker seg ikke på møter hvor vi taler til uomvendte. De vil heller høre budskap som kan velsigne dem . . .

Men for den som virkelig har opplevd frelse, burde det være naturlig at man ønsket andre skulle få oppleve det samme. De troende har en stor oppgave i vekkelsesmøter, de kan bl.a. være med i forbønnsstjenesten. Vår oppgave er å nå lunkne og sløve, frafalne og ufrelste som ikke kjenner evangeliet. Da glemmer vi de som alt er salige. Vi er heller ikke for en oppskrudd salighetsstemning i våre møter. Det kan forstyrre møtefremmede. Men vil folk prise Gud etter at de har hørt budskapet om synd og nåde, så er det naturlig, da er grunnlaget for lovsangen rett. Det blir fryd når den fortapte sønn kommer hjem.

Synd og nåde

— Hvordan ønsker dere at menighetene skal ta imot dere når dere kommer på et sted for å holde en kampanje?

— For det første bør møtene forbedres i bønn. For det andre må menigheten fostre åndelige fedre og mødre. Her ser vi stor forskjell fra sted til sted. I en menighet blir 90% av dem som kommer til Gud, bevart, i en annen kanskje bare 5%. Det er det samme budskap som er blitt forkynt, men etterarbeidet har sviktet. Så bør menighetsmedlemmene være innstilt på, som vi før har nevnt, at det ikke er de som nå først og fremst skal bli salige. De bør be om at synd skal bli synd, og nåde må bli nåde. Vi ønsker å tale et enkelt budskap som kan bli forstått av vanlige mennesker. Vi er motstandere av imponerende fremmedord etc.

— Hvordan er det med åpenheten for evangeliet i Norge i dag?

— Det er nesten en farlig åpenhet i vår tid, mener Arne. — Dette er en voldsom utfordring til oss kristne. Vi opplever at det er lettere å få ufrelste med på møter på Vestlandet og Sørlandet, enn på Østlandet.

Vi tror at tidene er vanskelige, men vi har tro for sporadiske vekkelser på det lokale plan.

— Hvilket budskap forkynner dere til uomvendte?

— Budskapet om synd og nåde. Frelsen er Jesu verk. Her kan vi intet gjøre. Det er ikke et «gjøre-evangelium» vi forkynner, det er et «gjort» evangelium. Det er det som forandrer mennesket, noe sosialt evangelium om hva vi skal gjøre for å bli kristne, har vi ingen tro på.

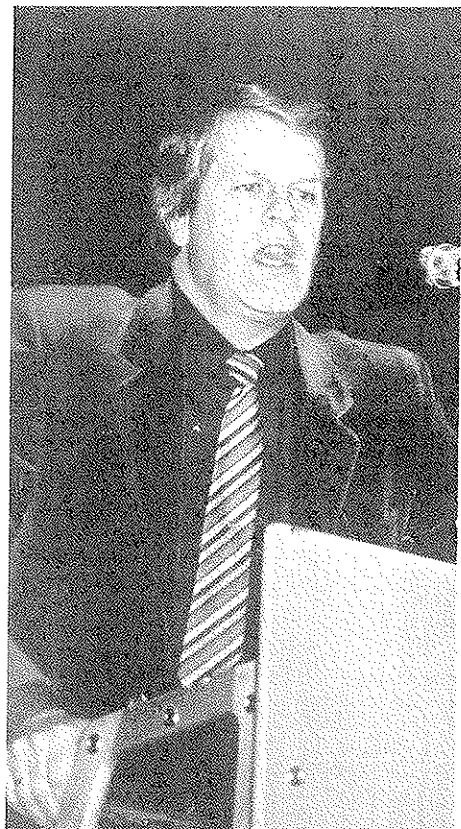
Vi forsøker også alltid å være oss selv, enten vi taler i bedehus eller kirker.

Samme frelse

— Dere taler meget i fellesmøter. Hvordan ser dere på enheten blant Guds barn?

— Vi har alltid trodd på enhet blant Guds barn, for det lærer Bibelen oss. Vi har fått se at Guds menighet går langt utover «de frie venners» rekke. Frelsesgrunnlaget må være det samme, så vi tror av vi utfra dette kan vokse sammen til enhet i tro på Guds sønn. Dersom vi vandrer i lyst, har vi samfunn med hverandre. Vi tror ikke på noen kunstig sammensmelting og heller ikke kunstige skiller. Det å markere seg i forhold til andre Guds barn ved å si «Vi frie venner», «vi pinsevenner» o.s.v., kan lett bli kjødelig hovmod.

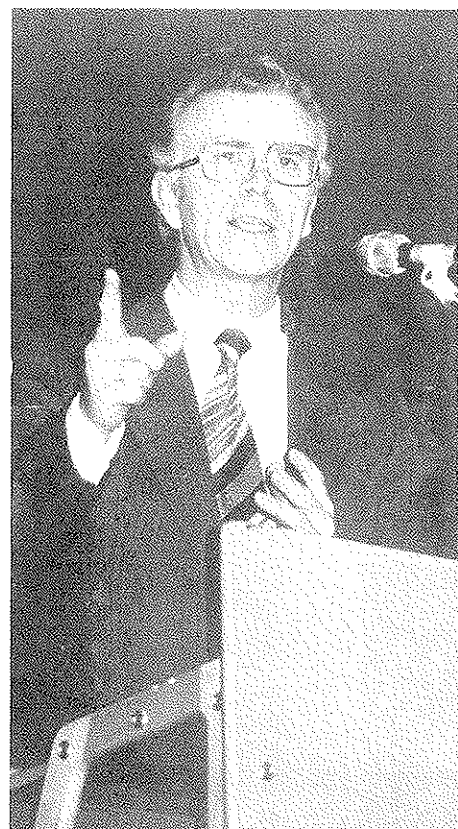
Den siste LP-platen som Egil og Arne har sunget inn, heter «I skyggen av min Jesus». De gir begge uttrykk for at

det er den plassen de liker å være på, både i sitt personlige liv og i sin virksomhet.

«Vår oppgave er nå lunkne og sløve, frafalne og ufrelste mennesker. I denne tjenesten trenger vi støtte av Guds folk», sier Arne Gundersen.

«Jeg vil at Guds folk må be om at synd må bli synd, og nåde må bli nåde i våre møter», sier Egil Solheim.

EGIL OG ARNE

D-231 «Verdens beruselse» .

D-232 «Denne din dag»

To kassetter fra fellesmøtene i Horten. Hør de kjente evangelistene synger og vitner til frelse og omvendelse. Mye sang og musikk.

Kr. 20,00 (pluss porto) pr. stk.

Bestill i dag fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten · Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

DE KRISTNES ENHET

John Wesley, den meget kjente engelske prest, som er grunnleggeren av den kirke man i dag kaller metodistkirken, hadde en gang en drøm.

I et syn fikk han lov til å komme til himmelen og undersøke hvem som befant seg der.

Først spurte han om det var noen katolikker i himmelen. Svaret lød: «Nei, vi har ingen katolikker her.

«Nå,» sa John Wesley, «det var nok det jeg tenkte! Så hadde jeg allikevel rett». Han spurte igjen: «Er det noen lutheranere her?»

«Nei», lød svaret, like enkelt og klart. «Nå», sa John Wesley og trakk litt på det. Skulle det virkelig ikke være noen lutheranere i himmelen? Han begynte å bli litt betenkt. Han kjente en del lutheranere, og de var gode mennesker. Var det virkelig ingen av dem som var kommet til himmelen?

Han spurte igjen: «Er det noen fra Brødrødsamlingen her?»

«Nei!» lød svaret.

Nå begynner han å bli virkelig engstelig, for han kjente mange fra Brødrødsamlingen som var både helhjertet og oppriktige. Skulle det virkelig ikke være noen av dem som var kommet til himmelen?

Han spurte enda noen ganger om forskjellige kristne kirker som han kjente, men hver gang lød svaret enkelt og klart: «Nei, slike har vi ikke her». Nå ble han nervøs, men likevel spurte han: «Er

John Weslys drøm

det noen metodister i himmelen?» «Nei!» lød svaret.

Han fikk et sjokk. Var det ingen metodister i himmelen? Det var ikke til å fatte. «Men hvem er det så i himmelen?»

Svaret lød igjen klart: «Det er kun dem som elsker Jesus».

Elsker du Jesus?

Nå gikk det et lys opp for John Wesley. «Ja, men er det ingen metodister som elsker Jesus?» «Jo, lød svaret, «det er mange metodister som elsker Jesus, det er også mange fra Brødrødsamlingen som elsker Jesus og fra Lutheranerne og katolikkene. Alle de som elsker Jesus er her».

Denne drømmen fikk en stor betydning for John Wesley i hans arbeid for Herren. Hvor skjønt ville det ikke ha vært hvis vi alle sammen som kristne bare speidet etter om vi elsker Jesus, og ikke om vi tilhører den ene eller den andre kirke. Herren samler sitt folk i denne tid. Han virker ved sin Hellige Ånd blant alle kristne for å gjenopprette det som er gått i stykker i historien, og Herren er mektig til å føre sin plan gjennom.

Fra «Udfordringen», Danmark

Jim Mac Innes:

Tanker fra Det Gamle Testa- mentet

Defekte offer

«Dere kommer med dyr som er røvet, og med dyr som er halte eller syke, når dere bringer of-fergaver. Skulle jeg bry med om å ta imot slikt fra dere? sier Herren.» Mal. 1, 13

Når vår religion blir mekanisk og besværlig, opplever man sabbaten som sløseri med tid, tienden som bortkastede penger, personlige oppofringer som bortsøst energi. Vi blir totalt fremmede innfor tanken om å ofre det beste, det mest dyrebare, eller det mest tids- og energikrevende. Tross at vi «ofrer» så mye, og tross at vi gjør så mange religiøse handlinger, finner vi snart ut at det er bare en liten del av dette som Herren godtar som ekte offer. Vi, likesom Malakias' samtid, lever jo i en tid da det pågår mye religiøs aktivitet.

Guds norm for hvordan et offer bør være

De jødiske ritualene, tradisjonene og høytidene taler et billedspråk. De er gudommelig inspirerte lignelser, bestemt til å undervise og profetere om viktige sannheter. Dette gjelder i høy grad Guds undervisning om ofrene. Gud satte omsorgsfullt opp utarbeidede retningslinjer og normer for dette. En av de aller viktigste forskriftene var at offerdyrene måtte være feilfrie. Gud hadde altså et høyt kvalitetskrav. Hvorfor? Hvorfor ikke bare forventet han det beste, men til og med KREVDE det?

Gud gav det beste Han hadde

Den viktigste årsaken er at et perfekt liv måtte ofres for at de skulle kunne bevilges noen nåde. Vi behøver en feilfri stedfortreder, og det var jo også derfor Jesus døde for oss mennesker. Han var helt uten skyld og ubeflekket av synden.

En gang i de hellige saler ble det holdt en ytterst hellig samtale om menneskenes fremtid. De hadde syndet, og de måtte på en eller annen måte bli gjenløste. De hadde vendt Gud ryggen, men Han hadde bestemt seg for ikke å vende dem ryggen. Guds kjærlighet til den falne menneskeslekt var, og er, sterkere enn vi kan ane. Under den hellige samtale ble det innført at den eneste muligheten å gjenløse menneskene på, lå i å ofre det som han oppskattet og ekslet mer enn noe annet. Innser du at Gud hadde grepet en annen løsning hvis det hadde vært mulig? Men det var det ikke, og Hans Sønn sa: «Jeg går! Jeg betaler prisen!»

Han hadde med andre ord allerede gitt Gaven, ingen annen gave skulle komme til å stå høyere i pris enn den. Hvis Han da villig gav en slik gave, skulle Han ikke også da gi oss alt annet som er godt og dyrebart?

Vi mennesker kan aldri noensinne fatte hvilken pris Faderen betalte den dagen! Han skulle jo ha kunnet tilkalle til tusen engler, men gjorde det ikke. Hans vilje til å ofre det beste Han hadde, sviktet ikke engang i den tyngste stunden. Hvilken kjærlighet! Hvilken gudommelig kjærlighet!

Jesus ofret seg selv frivillig — og med glede! Nå forstår du nok hvorfor Gud var så vred på

Malakias' samtid. Gud var beredt til å ofre det høyeste og beste man kunne tenke seg, mens de kvidde seg bare ved tanken på å tjene Ham og leve etter Hans Ord! Gud hadde planlagt å ofre det som lå Han nærmest hjertet, mens de syns det var for mye å ofre et feilfritt dyr! Noen israelitter stjal dyr som de siden ofret, og på den måten kostet det dem ingenting. Andre ofret syke dyr som de allikevel skulle kvitte seg med. Vi kristne må være på vakt, slik at vi ikke handler på samme ång og ofrer på en slurvete og verdiløs måte.

Det finnes mye mer å lære ved å studere offer i GT enn hva jeg har kommet inn på her. Meningen var også at selve tjenesten skulle innebære et offer. Det var ikke bare å komme og legge et offerdyr på alteret. Den som ofret, måtte selv ta en aktiv del. Han var tvunget å komme personlig med offeret til presten, og i visse tilfelle selv slakte dyret. Hensikten med dette var at offerhandlingen skulle være tids- og energikrevende. Men dette var ingenting imot all den tid og kraft som Herren investerte i dem.

Vårt offer

«Men Jim, alt dette hører jo hjemme i Det gamle testamentet», sier du. «Det nye er annerledes». Javisst! I Det nye testamentet vil ikke Gud bare ha en tiendel av våre penger — eller den tid vi avsetter til religiøs virksomhet. HAN VIL HA ALT! (Rom. 12, 1)

Vi må nå frembære oss selv som levende offer. Alt skal legges på Guds alter. Evangeliet krever forskjellige offer. Det krever at man ofrer hver bevisst synd og at man fornekter seg selv. Våre egne ambisjoner må dø, og isteden må vi leve i Kristus. Det går ikke an å få til en sameksistens mellom Kristus og det egoistiske jeget. Den kjødelige naturen befinner seg alltid i strid mot den åndelige. Derfor må vi legge alt som hører til jeget vårt på Guds alter.

Dette får også innvirkning på vår måte å betrakte våre penger på. Man anser seg selv for å være en god giver bare fordi man gir tiende. Gud har sagt at ALT tilhører Ham! Vi bør rådføre oss med Ham før vi i det hele tatt bruker noen penger. Lyder det altfor hardt og krevende? Har du tenkt på at noen ser på tienden som en slags «skatt». Tienden er, på samme måte som mosen, en slags skatt man betaler, og man er inderlig takknemlig for at Gud ikke tar like mye som staten! Vanligvis klager ikke folk over at de skal gi tienden, men så fort det blir tale om noe mer... «Gud kan ikke forlange mer av meg!!!» Guds verk blir ofte hindret fordi vi ikke gir på en oppofrende måte. Vi gir bare akkurat så mye som vi tror det blir forventet av oss. Her har jeg altså talt om en praktisk og konkret måte å ofre på. Vi behøver å lære oss å gi etter Guds vilje og ikke bare av «vår overflod»!

Evangeliet koster også det mest dyrebare som finnes — kjærlighet. Kjærlighet til Ham og til hverandre. Kjærligheten koster selvfornektelse og en villighet til å legge egne planer, ideer og fremgangsmåter til side, til fordel for noen annen — og å gjøre det med glede! Kjærligheten er den komponent som gjør det til en glede å gi. Det var kjærligheten som var den drivende kraften bak Jesu villighet til å gi sitt eget liv. Han gjorde det ikke bare villig, men også med glede, trass i at Han allerede på forhånd og i minste detalj visste hva han skulle gjennomgå.

Ann's kjærlighetsoffer

Under vår forrige sommerkonferanse på Jutatorpet, fikk vi se et fint bevis på en slik offervilje. Vi var så heldige å få ha Ann Kiemel hos oss da. Hun er et av de mest kjærlighetsfulle mennesker jeg noensinne har truffet eller lest om. Hennes bøker har blitt bestselgere i USA. Selv kunne jeg ikke holde tårene tilbake da jeg leste dem første gangen. Da jeg kjørte til flyplassen for å hente henne, var jeg forberedt på at hun skulle være en skuffelse, akkurat på samme måte som så mange andre «berømteter» som jeg hadde truffet før, hadde vært det. De fleste hadde vist seg å

ha en meget sterk egenvilje og mange brister og feil. Det var naturligvis idiotisk av meg å tenke slik. Jeg burde ha innsett at Gud bruker vanlige mennesker, og at såkalte «berømteter» faktisk også kan begå feil. Ann var helt lik hvilket som helst annet menneske, men den kjærlighet som hun utstrålte, var så ekte og påtagelig at hun ble til en fantastisk velsignelse.

Det var særskilt en ting hun snakket mye om, og det var et veldig vakkert Halsbånd av ekte gull med et lite anheng som var formet som ordet «kjærlighet» («love» eng.). Med intensitet og følelse pleide hun å fortelle om at Muhammed Alis (Cassius Clays) advokat, som var en god venn av henne, en dag hadde kommet sammen med noen av sine venner og gitt henne det Halsbåndet. «Ikke fordi at vi tror på din Gud», sa de, «men for at du har vist oss så mye kjærlighet». Ann fortalte også at det Halsbåndet betydde så mye for henne at hun ikke tok det av seg engang når hun dusjet.

De uforglemmelige dagene sammen med Ann Kiemel tok snart slutt, og vi samlet oss i vårt hjem for å ta forvel med vår lille «kjærlighetsapostel». Vi klemte henne og holdt våre avskjedstaler. Deretter vendte Ann seg til oss og begynte å si de vanlige takk-frasene. Men med ett ble hennes stemme annerledes. Hun fortalte at Gud hadde talt til henne hele natten. Han hadde sagt til henne, at om hun ville gi en kjærlighetsgave, så måtte hun gi noe som var et offer for henne, noe som betydde mye for henne, ellers ble det ikke noe virkelig uttrykk for den kjærlighet hun ville vise. Deretter vendte hun seg mot Malin og sa: «Vi har så vidt blitt kjent med hverandre under de få dagene jeg har vært her på Jutatorpet, men jeg har hørt at du har en liten psykisk utviklingshemmet jente. Gud har fylt meg med en slik kjærlighet til deg, Malin, fordi jeg forstår at du har gått igjennom mange vanskeligheter. Og nå vil jeg så gjerne gi et lite bevis på min og Guds kjærlighet til deg.» Samtidig tok Ann av seg Halsbåndet og sa at selv om det var hennes kjærest eiendel, så ville hun gi den til Malin. Med tårer strømmende nedover kinnene festet hun Halsbåndet omkring Malins hals og klemte henne. Det er vel unødvendig å si at vi andre sto målløse og med tårer i øynene innfor dette uselviske uttrykket for kjærlighet og offervilje.

Hvordan er det med deg? Gir du bare det nest beste til Herren, også når det er snakk om tid og krefter? Gir du ditt beste til din Mester og så mye kjærlighet du formår til den verden som lengter etter å se bevis på en ekte og uselvisk kjærlighet?

ER DU MED

i vår store verve-kampanje.

Verv EN abonnent og du får en gratis kassett.

Se siste side og side 3.

Gled dine venner —
vis dem Pioneren!

KUN KR. 30,00 FOR HELE 1981
(De får også nr. 1 og nr. 2).

«Gjennom måltidet viste Jesus sin kjærlighet, og søkte vennskap med disse utstøtte menneskene».

stengt for didiplene. Det var i hjemmene og i husmenighetene de hadde sine aller viktigste samlingsplasser. Skoler og torg ble iblant benyttet. Men det var i hjemmene den urkristne menigheten hadde sitt viktigste tilhold. Uttrykket «Guds hus» er jo aldri en bygning i NT. «Hans hus er vi», forteller Skriften.

Kirke og husmenighet

Tanken på hvordan forholdet skal bli mellom den store menigheten og den lille gruppen, blir fort til bekymring. Slik er det også når husmenigheten kommer på tale.

Men det behøver ikke bli konflikter og strid. Det er mulig med balanse og harmoni. Howard Snyder skriver i sin kjente bok «The wineskins» om et nett av husmenigheter i tilknytning til etablert menighetsliv. (Hans bok er oversatt til norsk under tittelen «Ny vin — gamle skinsekker», Inspirasjon Forlag).

I NT finner vi denne balansen. To eksempler: Jerusalemsmenigheten kom tre ganger om dagen sammen i templet. Den tredje, sjette og niende timen, som er det samme som kl. 9, 12 og 15, strømmet tusener av troende til Salomos bueganger. Om kveldene holdt de kjærlighetsmåltider rundt omkring i hjemmene. Vi hører ikke om noen splid eller uenighet.

Da Paulus skrev til Korint, sendte han sitt brev til en stor skare disipler, som holdt sammen i mange husmenigheter. Men han skriver bare til «den Guds menighet som er i Korint». Hele Guds folk, alle Herrens disipler i denne byen, måtte ha vært fylt av en sterk bevissthet om at de hørte sammen i en eneste stor menighet.

Dette er mønsteret. Dette er idealet. Dette må vi kunne leve i overensstemmelse med, selv om kirkens brokete historie har gitt oss alle disse trossamfunn og kirker. Utgangspunktet bør altså være husmenigheter knyttet til en kirke/et etablert menighetsliv. Der hvor de lokale forholdene er slik at husmenigheten må være tverrkirkelig for ikke å bryte i stykker samfunnet mellom de hellige på en plass, bør dette kunne aksepteres av de forskjellige menighetenes ledelse.

Kjærlighetsmåltidet i våre hjem

Behovet for grupper, små fellesskap, ringer, kretser osv. ser de fleste av oss i dag. I den forbindel-

se skal det sies: Kjærlighetsmåltidet er ikke bare en nytestamentlig form, men også den mest slitesterke formen for gruppesamlinger. Dette kommer blant annet av måltidets allsidighet: Bordfellesskap, nattverd, bibellesning, bibelsamtale, bønn, lovprisning, tilbedelse, sang og spill. En fri form kan forenes med en fast ordning osv.

Det utviklingsstadiet som vi står i nettopp nå, skulle tilsi at kjærlighetsmåltidet igjen får den plass i våre hjem som Jesus og apostlene har villet det skulle ha.

Bundet nattverd

Vi er alle klar over at det både i Den norske kirke og i frikirkene finnes folk som vil beholde den

bundne nattverd. Argumentene er mange. Man sier f.eks. at Paulus argumenterte mot kjærlighetsmåltidet fordi det forekom utglidning i Korint. Til dette kan det svares at Paulus ikke ga ordre om at korinterne skulle holde opp med kjærlighetsmåltidene. Han refset og veiledet dem. Dernest mener man at ledelsen av nattverdshandlingen bør være bundet til bestemte personer, f.eks. ordinerte pastorer/prester.

I norsk kirkerett finnes det en pasus om dette. Den lyder: «Nattverd kan holdes i hjem eller sluttet krets, uten at den som leder samlingen har noen særlig vigsling for dette». Her er teologer og jurister på bibelsk grunn. Det er komplett umulig å finne noen bestemte personer som hadde fått de urkristne menighetenes oppdrag til å forrette ved nattverd. Årsaken er meget enkel. De gjorde som Jesus sa. De delte brødet og vinen mellom seg. Den bundne nattverd finnes ikke i vår Bibel. Den er en senere konstruksjon.

I husmenigheten

Om vi så skal gå over til en praktisk beskrivelse av kjærlighetsmåltidets funksjon i våre dager, må det første være dette: Måltidet fungerer best og riktigst i en husmenighet. (Hva en husmenighet er, blir beskrevet i en tidligere artikkel i Pioneren. Jeg har også skrevet en bok om dette emnet på forlaget Land og Kirke/Gyldendal).

Det naturligste er som regel også det rette. Den flokken som holder

sammen i hverdagsfellesskapet i en husmenighet, kommer sammen til kveldsmat, og forener dette med nattverd. Dermed holder de et nytestamentlig kjærlighetsmåltid. Unntaksvis kan man bruke en lillesal i en kirke, men dette er ingen god ordning, helt enkelt fordi vi normalt spiser i våre hjem.

Hvor mange kan være med?

Svaret på dette er at man kan være så mange at man kan føre en naturlig samtale. Dette vil vel si at grensen går et sted mellom 15 og 20 stykker. Det ideelle tallet for en husmenighet er 10-12 stykker. Dette er også det ideelle for kjærlighetsmåltidet.

Bordet

Dekk vakkert med lys og blomster. Sett f.eks. grovt brød, smør, ost og frukt på bordet. Når det gjelder hva som skal drikkes, så bør vi ikke bruke kaffe eller te. Det passer dårlig sammen med vinen. Om vi har en alkoholfri vin, som helst ikke bør være søt (f.eks. Rotlack), kan den brukes også som måltidsdrikk. Noen bruker melk. På Sandom Retreatsenter bruker vi vann til maten, og har en rødvin blandet med litt vann i nattverdkalken.

Grunntanken når det gjelder pådekningen er denne: Det skal ikke være et symbolsk, og heller ikke et overdådig måltid. Paulus og apostelen Judas refser de matglade rikfolkene som bragte med seg overdrevent mye til samlingene, og dessuten beholdt den fine maten for seg selv.

Nattverdsservice

De første kristne hadde ikke noe særlig nattverdsservice. Men de brukte heller ikke den slags kopper og glass som vi har. Deres begere var fellesbegere.

Sett altså en nattverdkalk og et nattverdfat midt på bordet. Legg et stykke brød på fatet. For 15-20 personer kan det være f.eks. en vanlig kneipbrødskeive eller et lite, grovt rundstykke. Det bør altså ikke brukes noe ekstra nattverdbråd.

I kalken kan det være en avalkoholisert eller vanlig rødvin.

Paulus sier at vi bør markere for-

«Det finnes i NT ingen beskrivelse av noen annen form for nattverd enn den Jesus ga disiplene del i».

skjellen mellom Herrens legeme og blod og den vanlige maten. Dette er bakgrunnen for følgende råd: Bruk et fat og en kalk med tradisjonell form. De kan være i sølv, men også i giftfri keramikk eller glass.

Den som skal be om Guds velsignelse over gavene, setter seg helst på et av bordets langsider, like overfor nattverdserviset.

Samtalen

Deltagernes holdning, den stemningen og atmosfæren som råder ved bordet, vil bli preget av den hellighet som hører sammen med kjærlighetsmåltidet. Nattverdserviset vil gjøre inntrykk. Forsøk å finne inn i en tone som både er enkelt folkelig og samtidig verdig. Prat gjerne litt om løst og fast i noen minutter. Men gå så over til en bibelsamtale. Denne bør ikke være problemorientert, men Kristussentrert. Problemer må drøftes og løses, men dette må gjøres ved andre samlinger. (Hvordan samtalen skal få Jesus som emne, skal vi komme tilbake til i slutten av denne artikkelen.)

Prester og predikanter bør passe på at de ikke blir for dominerende, og ikke bruke anledningen til å holde prekenes.

Sang og spill

De første disiplene var glade under kjærlighetsmåltidene. «I enkel og inderlig glede» er NT's uttrykk. Vi har også grunn til å være glade. Og ettersom den åndelige stemningen ofte er sterkt bundet til sang og spill, bør vi også synge og spille av hjertet for Herren, slik Paulus oppfordrer oss til.

Ta altså med en gitar, en fløyte, en tamburin eller hvilket som helst annet instrument som kan brukes ved bordet. Syng både salmer, sanger og åndelige viser. Ta altså med til bordet både en salmebok og et hefte med viser og kor, samt en sangbok.

Det bør utpekes ledere for lovsangen. Denne viktige siden ved kjærlighetsmåltidet må ikke overlates til tilfeldighetene. Jesus og disiplene sang lovsanger til og med på kvelden før lidelsen.

Brødet og vinen som minner oss om Kristi korsfestede legeme og det blod han utgjød, vil komme til å fylle sinnene med stille alvor, men også

med glede over syndstilgivelse og frigjørelse. Som Luther sier: «Der hvor det er syndenes forlatelse, er det liv og salighet».

Barn

Når barna er så store at de kan sitte for seg selv ved bordet og delta i måltidet sammen med de voksne, bør de også tas med til kjærlighetsmåltidet. Barn har ofte sterk sans for verdighet og ordnede former. Og når det gjelder forståelsen av hva nattverden gir, stiller vi likt. Om noen forstår mer, måtte det i tilfelle være barnet, om man skal bedømme saken ut fra Jesu ord.

Nyfelste

Den som har kommet til tro på Kristus må også bekjenne seg til ham. Kjærlighetsmåltidet kan være en mulighet til bekjennelse. Slik kan det lyde fra den nyomvendte: «Som dere vet, er jeg nylig kommet til tro. Jeg har aldri vært med på noe slikt som dette før, men jeg vil vise dere alle at jeg vil tilhøre Jesus gjennom å ta imot brødet og vinen».

Det finnes også eksempler på at søkende mennesker har fått et gjenombrudd under deltagelsen i kjærlighetsmåltidet. Men uomvendte mennesker bør vanligvis ikke innbys. Herrens måltid er for Herrens disipler.

Jesus-konsentrasjonen

Når disiplene i Jerusalemsmenigheten var samlet, var Jesus deres fremste samtaleemne. Det måtte ganske enkelt bli slik all den stund det rundt omkring i hjemmene fantes massevis av slike som hadde sett og hørt ham. «Jeg var med da den blindfødte fikk synet. Vil dere høre?» «Jeg stod ved Golgataveien da han kom bærende på korset». «Jeg var en av de mødre som bar barna til ham». «Jeg er en av de 500 brødre som så ham etter oppstandelsen». Ut fra disse vitnesbyrdene spant samtalen seg. Atmosfæren ble mettet av tanken på Jesus og hans nærvær.

Den Hellige Ånd som var utgytt over dem på pinsedagen, skjøv bare på for å få alle til å samle sine tanker om Herren. «Han», sa Jesus, «skal herliggjøre meg». Ånden gav dem og-

så gaver og tjenester for at de skulle opphøye og tjene Herren.

Jesus-meditasjon

Hvordan skal vi, som lever i dag, og som ikke har sett eller hørt Jesus på samme måte som de første kristne, bli i stand til å konsentrere oss om ham? Svaret er at de som har lærertjeneste, må undervise på en slik måte at de troendes tankegang hele tiden knyttes stadig fastere til Herren.

Dernest: det finnes en enkel, folkelig og grei måte å lese og leve seg inn i de bibelske tekstene på, som kan bli til hjelp. Vi kaller den Jesusmeditasjon. Slik foregår det: Før deltagerne setter seg til bords, blir de enige om å lese en Jesus-hendelse i evangeliene. La oss si at det er historien om hvordan Jesus gikk på vannet. De setter seg så i hver sin krok rundt omkring i huset eller leiligheten. Det sørges for mest mulig stillhet og ro. Hver og en leser på teksten og lever seg inn i hendelsen som om de var midt oppe i den. Dette er vanskeligst for de intellektuelle, og lettest for de «enfoldige». Noen har lettere for å se, andre for å høre, og andre igjen for å fornemme atmosfære. «Her er båten. Jeg er sammen med disiplene og ser hvordan Peter stiger ut og går på vannet mot Jesus. Jeg hører bruset av bølgene og Peters rop når han begynner og synke. Jeg opplever stillheten og freden når de begge er kommet om bord, og sjøen ligger speilblank rundt omkring dem».

Med denne opplevelsen går så deltagerne til bordet. De tar med seg sine bibler. Den bibelsamtalen de fører dreier seg om denne hendelsen, og særlig om det den forteller om Jesus. Det dras paralleller til den aktuelle situasjonen i verden, i menigheten og i den enkeltes liv, men — som sagt — uten at samtalen utarter seg til diskusjon om problemer. Jesus er emnet for bibelsamtalen ved kjærlighetsmåltidet.

Selve nattverdhandlingen

Utviklingen under et kjærlighetsmåltid kan etter denne beskrivelsen være slik:

1. Personlig Jesusmeditasjon.
2. Bibelsamtale ved bordet.
3. Sang og spill.

«Kjærlighetsmåltidet bør igjen få sin naturlige plass i våre hjem».

4. Nattverd.
5. Lovprisning og tilbedelse.

Etter sang og spill, og når alle er glade og konsentrerte på Jesus, kommer altså selve nattverden. Den som skal lede handlingen, flytter kalken og nattverdfatet til seg. Innstiftelsesordene leses. Brødet brytes slik at det blir et lite stykke til hver. Deretter løftes nattverdfatet. Disse ordene kan brukes: «Herre, du Guds Hellige Ånd, velsign dette brød. Gir det oss ikke del i Kristi legeme?» Deretter løftes kalken. Disse ordene kan brukes: «Herre, du Guds Hellige Ånd, velsign denne kalk. Gir den oss ikke del i Kristi blod?»

Deretter sendes fatet, f.eks. med ordene «Jesu legeme». Den bror eller søster som tar imot kan svare «Amen». Deretter tar han/hun et stykke, og sender videre med samme ord «Jesu legeme» og får det samme svar — «Amen». Brødet spises etter at fatet er sendt videre. Slik går fatet rundt bordet og kommer tilbake, slik at den som leder handlingen får til slutt. Så sendes kalken f.eks. med ordene «Jesu blod». Svaret er igjen «Amen». En myk serviett sendes med. Handlingen bør være preget av både glede og verdighet.

Lovprisning og tilbedelse

Etter nattverden vil det normalt være åndelig inspirasjon til lovprisning og tilbedelse. Men ta imot en formaning: Bruk en naturlig og liketil tone. I uttrykket «enkel og inderlig glede» fra Apg 2 ligger nettopp dette: naturlig, liketil og ukunstlet. Be om befrielse fra den tilgjorte gråtkvalitet og det stive, oppstyltede

språkbruk. Snakk liketil med Herren. Takk med enkle og greie ord. Hengivelse, begeistring og livlighet kan også være naturlig og liketil.

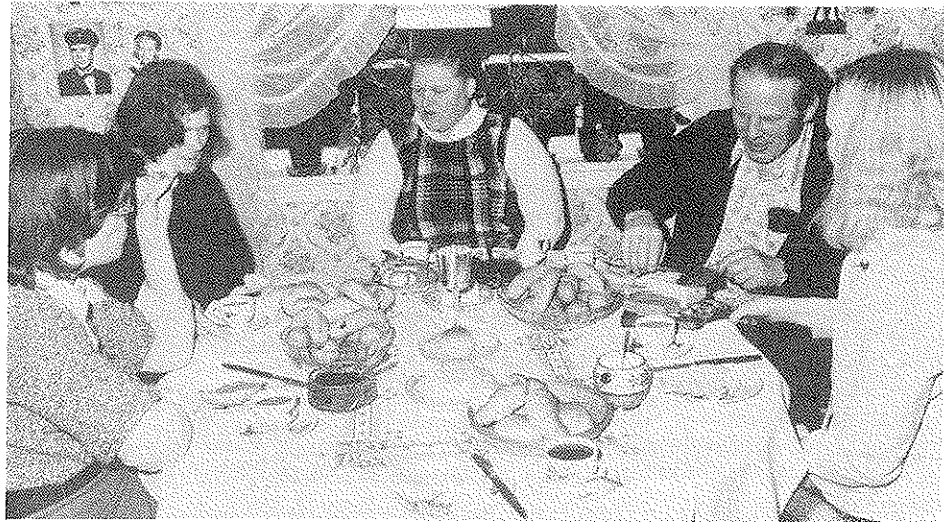
Øv, om nødvendig, sjesorg slik at de som er skadet av et kunstig bønnemiljø, kan komme løs og bli naturlige.

Bruk gjerne liturgiske ledd. Les sammen f.eks. lovprisningssalmer fra Salmenes bok eller takksigelsestekster fra NT. På denne måten får også de tilbakeholdne anledning til å bruke sin egen stemme i lovprisningen.

Opplevelse

Kjærlighetsmåltidet kan gi en sterk erfaring av Kristi nærvær. Men måltidet gir ikke denne opplevelsen mekanisk. Dybdene og intensiteten i erfaringen er avhengig av deltagerens åpenhet for Den Hellige Ånd og hengivenhet til Herren. Fremfor alt er den avhengig av Guds nåde.

Det er vel også med kjærlighetsmåltidet som med det åndelige livet forøvrig. En disippelflokk som bruker måltidet, slik de første disiplene gjorde, vil iblant komme inn i tørrere og iblant rikere perioder. Men flokken vil også oppdage at kjærlighetsmåltidet er «slitesterkt». Vi kan leve med denne formen år etter år, og hver eneste gang finne at dette er rett, helt enkelt fordi dette måltidet er gitt oss av Herren Jesus og overlatt til oss av den første menighet, hvis liv og former skulle være retningsgivende for alle etterfølgende generasjoner, — også for vår.

SIGURD SØRHSUS

Ord fra Grunn-
teksten

ΦΙΛΕΩ

= ELSKE

I NT finner vi to ord for å elske. Det er *filéo* og *agapáo*.

Vi skal først se på *filéo*, som mest går i retning av å like. Men det kan også brukes om guddommelig kjærlighet. Verbet *filéo* er brukt i Joh 5,20: «Faderen elsker (*filéi*) Sønnen». Det er altså tale om den guddommelige kjærligheten. Matt 10,27 har noe av det samme: «Den som elsker (*filón*) far eller mor mer enn meg, er ikke verd meg». Som et eksempel på en litt annen betydning av *filéo* kan vi ta Matt 23,6: «De elsker (*filóusin*) hedersplassene». I Matt 26,8 er *filéo* oversatt med å kysse.

Filos, av samme opprinnelse, betyr vennlig eller en venn. I sammensatte ord oversettes det gjerne med kjærlighet. *Filos* er brukt i Jesu eksempel i Luk 11,5-6. Jesus forteller der om en mann som gikk innom en venn (*filos*) midt på natten for å låne brød.

Men *filos* er også brukt i mange sammensatte ord som vi gjerne bruker som fremmedord. Vi har *Filadelfia*, sammensatt av *filos* kjærlighet og *adelfós* — bror. Vi har *filantropia*, sammensatt av *filos* og *ántropos* — menneske, menneskekjærlige hjelpetiltak. Vi har også *filosofia*, sammensatt av *filos* og *sofia* — visdom, og mange andre.

Eros og *erao* som i verdslig gresk mest er brukt om kjærlighet mellom mann og kvinne, finnes ikke i NT. Ordet var antagelig så belastet at det ikke passet inn i NT. *Stergo* som også betyr å elske, er bare brukt i sammensatte ord, noen få ganger, f.eks. i Rom 12,10.

Kjærligheten står helt sentralt i NT. Det kan derfor være nyttig å kjenne til de ordene som brukes på gresk.

På norsk omfatter «kjærlighet» så mye — fra utukt og til kristen kjærlighet. Da gjelder det at vi ikke lar oss forlede til å sette likhetstegn mellom erotikk og kristen kjærlighet.

Den høyeste form for kjærlighet er *agape*, som vi skal se på neste gang.

Kristen kvardagskultur

Spalte-
redaktør:
**Erling
Thu**

Eikebakken 13
4560 VANSE

Arikkelen som stod i nr. 1-81 om Leiv Knibestøl var skrevet av Leif Koksvik. Vi beklager at dette var falt ut.

— — —

Kjenner du folk som er utrusta med skapande evner på ulike område, skriv eit stykke om di, ta nokre bilete og send det til oss. Kan du ikkje sjølv skriva om det du tykkjer skulle verta kjent for fleire, så gje oss eit vink. Elles ventar vi på fleire dikt, små stykke, hendingar og opplevingar i ei litt-rær form du finn nyttig.

Gud velsigne deg! Ta fram pennen og skriv straks!

I Ham

Jeg skulle hoppe som kalven om våren i overstrømmende lyst og liv ikke murre mismodig og sorgfullt være innadvendt selvopptatt — stiv.

For i Kristus er jeg en ny skapning satt med Ham i himmelen alt det gamle er borte jeg jubler tenk som ørnen er jeg ung igjen.

Jeg skulle høyt proklamere Hans seier bekjenne denne seier som min og hans kjærlighet så ufattelig uforanderlig ren genuin.

Jeg skulle hoppe som kalven om våren løsrevet fra Satans tyranni Ja jeg fatter det knapt men erfarer den som Sønnen frigjør er helt fri.

Lilya Lind

«I dødens støv legger Du meg»

Jeg vandrer på en vei — støvet er hvitt — helt utslitt. Solen skinner på det — ublidt.

Der er ikke plass til noe fortau. «I dødens støv legger Du meg». Opp av setningen dukker plutselig opp det ene ordet: Du.

Det er Du som tar kontakt med meg. Da er dødens støv tilbakelagt. Og hele det himmelblå rom fylles med Din glede.

Salm 22,16

Margrethe Holst Sivertsen

Min sommervei

Rolig stiger min vei fra sjøen opp til gården. Den går langs engen hvor blomstene vugger i vinden beskyttet av fint tegnete brunviolette strå.

Den stiger opp innunder den bratte li hvor bladene vrengr sølvsiden ut i den milde forfriskende morgenbris. Jeg går tidlig opp for å hente ny-melket melk — bedre enn vin. Solen risler ned gjennom bjerkene og fortsetter ned under vannet. Der er den svære knudrete stenen som barna liker å klatre på. Og der er to vildepletrær som strekker sine knudrete bronsearmar struttende fulle av kraft og liv tvers over veien. Fra sjøen til gården stiger min vei som en sjel i tillitsfull bønn til sin Gud - og deroppe når den sitt mål: Det vakre platå med pæretrær i lett menuett omgitt av skyggefulle, knudrete eiker, med skimt av blånende, glitrende fjord. Grasiøse frukttrær danner også inngang og portal ved den hvite gården, godt skjult av en kjempebukett duvende almer. Og foran gården er der en blomsterkranset plass, hvor alt er sirlig og vakkert ordnet. Alt ånder av paradisisk fred — stelt i gudsfrykt og kjærlighet.

Salm 25,12

Margrethe Holst Sivertsen

Bær hverandres byrder

Kalde hjerter trenger varme, frosne sinn litt vennlighet. Møt dem ei med dom og harme, prøv deg fram med kjærlighet.

Brustne strenger mistet klangen, stemmes ei med harde slag. Varsomhet kan finne sangen, om den stilnet er i dag.

Lukket sinn og vantro tanke trenger ikke flere ord. Men på døren kan du banke om du helt på tillit tror.

Skal vi Mesterordet lære: Uten grense — tilgi alt? For hverandre byrden bære, hjelpe opp vår bror som falt.

Else Aamud

Lær meg Jesus!

Lær meg o, Jesus, å elske DEG
Lær meg o, Herre den ydmyke veg!
Lær meg o, Jesus: DITT LEGEME SE
i hver søster og bror, som til deg vil be.
Stopp meg!
når jeg hugger i LEMMENE DINE,
med kritikk og falskhet,
og hovmod's mine.
La meg ei stikke min bror og søster
Det skrevet står: Som en sår,
man høster.
Lær meg kjenne Din kjærlige veg.
Og vandre på den i følge med deg.
Da kan jeg kansje en «blodåre» være -
«Legemet» ditt.
Til Din ære!

Inger Karine Jørgensen

Påskens bud

Mel.: Ikke en spurv til jorden

Ingen langfredags vrede har leng're varighet enn til Påskemorgens glede i evighets' evighet.

Ikke de verste plager vintrens kulde kan gi uten at vårens dager varmer — og vondt er forbi.

Ingenting kan nå makte vri oss fra hans hånd ut — Frelseren alt fullbragte er Påskemorgenens bud.

Ingen tid til å tvile nattens nød er nå slutt — nå er det tid å hvile med takk til Gud hvert minutt.

Lilya Lind

Å LEVE I MENIGHETEN

Tekst: Sven Nilsson

Virksomhet eller liv?

Omstillingskrise

Når jeg i siste artikkel skrev at vi må oppleve en fornyelse i våre menigheter som forandrer arbeidets karakter fra å være «virksomhet» til å bli en funksjon av livet i Kristus, så forstår jeg at dette kan virke som hemmelighetsfull tale for mange. Allikevel tror jeg at det er akkurat den omstillingskrisen vi er på vei inn i, med alt hva det kan innebære av smertefull vurdering av det vi sysler med.

Vi er blitt så avhengige av «virksomheten» som en plattform for vår tjeneste og vitnesbyrd, at den som ikke har funnet en oppgave der, lett kan bli stående «ledig på torget». De som har engasjert seg blir stadig belastet med nye oppgaver og betrakter kanskje de andre som ikke hjelper til som ansvarsløse.

Hvert nytt behovsområde som vi oppdager, kjenner vi oss manet til å møte med nye virksomhetsformer, og den dårlige samvittigheten for at vi ikke gjør tilstrekkelig mye kan stadig piske oss til nye oppofrelser. Men mye av det vi sysler med som organisert program blir konstruksjoner som snarere kompliserer livet for den enkelte kristne, enn forløser de personlige gavene.

Det finnes også en tendens til at menigheten underbygger sin selvfølelse og utad søker en eksistensberettigelse gjennom å vise til sin «virksomhet».

Den anerkjennelse vi kan vinne på denne måten er ikke uten problemer. Menigheten kan bli fristet til å søke sin identitet i hva den gjør og ikke i hva den er. Den virksomhet vi utvikler for å vinne mennesker for Kristus kan direkte motvirke sin hensikt, fordi de vi innbyr med vår virksomhet forbinder en avgjørelse for Kristus med krav om at de selv skal engasjere seg i hele det virksomhetsapparat som vi har bygget opp. Det som mennesker søker er ikke en ny virksomhet, men LIV, LIV, LIV.

Evangeliseringen — var Guds folk

Vi har i alt for stor grad gjort evangeliseringen til en rent teknisk oppgave å formidle informasjon om Jesus. Men selv om dette naturligvis hører med til evangeliseringsoppgaven, er det en annen side som til sist blir helt avgjørende for resultatet — og det er om **min tjeneste flyter ut av livet i Kristus.**

Jeg tror at selve grunnformen for evangeliseringen og tjenesten er genialt enkel — det er å være Kristi kropp, Guds folk, den nye menneskeheten. Tjenesten er en funksjon av vårt disiplerskap — d.v.s. det er når vi virkelig

Pastor Sven Nilsson, Ørebro — avslutter her sin artikkel-serie om «Å leve i menigheten». Første artikkel stod i nr. 6-1980. Dette er grunnleggende undervisning om menigheten i lys av urkristendommen, og disse artiklene har vakt stor interesse hos mange av våre lesere. Sven Nilsson vil komme med nye artikler for Pioneren.

gjør vår personlige etterfølgelse av Jesus, vi bærer frukt som består. «Om noen vil tjene meg, så følger han etter meg», sier Jesus.

Er NT's menighetsbilde utopi for dagens kristne?

Er det realistisk å forvente seg at vår tids kristne skulle kunne gå tilbake til et menighetsliv likt det vi finner i det Nye Testamentet? Må ikke det urkristne menighetsidealet forbli en utopi i vår tid med alle disse ulike kirke tradisjoner og organiserte menigheter?

Beskrivelsen av menigheten og dens funksjon i urkristendommen har alltid utøvet en sterk innflytelse på våre forventninger om hva den kristne menigheten kunne og burde være. En del glir unna utfordringen i de bibelske tekstene ved helt enkelt å identifisere sin egen tradisjon med det som NT lærer om menigheten. Andre mener at menighetene/kirkene har fått en så fast institusjonell foim at det ikke lenger er mulig å gå tilbake til en åndelig struktur. Allikevel tror jeg at mange kristne i dag opplever en dyp lengsel etter en ny virkelighetsdimensjon i det kristne livet, inklusiv menigheten. I den situasjon skal man ikke undervurdere den betydning som ordets mønsterbilde kan komme til å få for den enkelte kristne. Det finnes mange tegn som tyder på at vi går imot en ny krise, som må føre til en nyvurdering av hele vår organisasjon - og virksomhetstanke - og på ny stille de enkle og elementære spørsmålene om hva menigheten egentlig er og hva den er til for.

Fanget i mønster

Teoretisk og prinsipielt pleier vi ofte å snakke om at menigheten ikke er en organisasjon, men en organisme. Men sannheten er den at vi som kristne i dag er fanget i et organisatorisk mønster, som blir mer og mer komplisert og som stadig mer effektivt skjuler menighetens egentlige identitet.

I lengden må det være en uholdbar situasjon med samfunnsorganisasjoner og kirker, som hver for seg opptrer som selvstendige storheter av Guds rike og binder enkelte kristnes lojalitet til seg **på bekostning** av en manifestasjon av den lokale menighetens enhet.

Det finnes ekumeniske forsøk på å gjøre det organisatoriske bildet mindre forvirrende, men det ser ikke ut som om det skulle gå å komme forbi selve grunnproblemet på den veien.

Fornyelsen må komme, begynne, innenfra i en personlig virkelighetsopplevelse i Den Hellige Ånd av menigheten som Guds folk og Kristi legeme. Hvis den nytestamentlige menigheten skal bli synlig for verden, må Herren få føre oss som pastor, eldste og enkelte kristne til en virkelig bevissthet om den lokale menighets enhet.

Funksjon framfor form

Dette har ingenting å gjøre med organisatoriske sammenslåinger av lokale grupperinger i og for seg, selv om dette kan være riktig på visse steder, så lenge vi er avhengige av vår nåværende organisatoriske struktur.

Det er viktig at vi løses fra hele vår tradisjonelle medlemstenking og i stedet betoner funksjon framfor former. Det vil si at vi legger vekt på at det kristne fellesskapet består i å legge ned våre liv for hverandre, slik som Kristus har elsket oss og lagt ned sitt liv for oss. Dette kan naturligvis også skje som en fordypelse av fellesskapet innen de grupper vi i dag kaller «lokalmenigheter». Men for at lokalmenigheten i NT's mening skal kunne opprettes, vil **Herren gi oss en bevissthet om ett Kristi legeme** som innbefatter alle kristne på et sted.

Hvor er løsningen?

For den som har innsett at det nytestamentlige menighetsmønsteret er et kall og en utfordring også i vår tid, blir det et vesentlig spørsmål hvordan man skal forholde seg til den faktiske situasjonen som vi nå lever i. Man kan, som jeg ser det, velge mellom tre forskjellige holdninger og handlingsmønstre: reformasjon, revolusjon og fornyelse. For meg er verken reformasjon eller revolusjon noe befriende alternativ. Reformasjonens vei har historisk sett alltid resultert i nye kirkesamfunn, som binder utviklingen ved menneskelige ledere og tradisjoner. Dette har vi allerede nok av. Hvis vi velger en revolusjonær holdning kan denne godt være grunnet på riktig innsikt om hva som er feil og hva som behøver å rettes på, men den åpner for opprørets og gjenstridighetens ånd. Resultatet blir splittelser og motsetninger som binder

mennesker i å ta stilling til for og imot menneskelige ledere. I disse spor kan ingenting godt vokse fram.

Kjærlighet og forventning

Det finnes for meg bare en vei. Det er i kjærlighet å bekjenne sin delaktighet i de forhold som nå er med all sin ufullkommenhet, men i sin lengsel og i sin forventning strekke seg etter den befrielse og opprettelse som Herren selv virker fram gjennom sin Ånd. Det er spørsmål om en personlig overgivelse til Herrens vilje i overensstemmelse med hva han har vist meg i sitt ord — og ikke identifisere meg med noen retning, bare med Herren og alle dem som elsker ham. På den grunnen er det Nytestamentlige menighetsliv mulig — også i vår tid. Vi begynner å ane at denne virkelighet kan opprettes uten noen kompliserte organisatoriske arrangementer.

Men det kan bare skje ved den pris at vi dør bort fra vårt eget i en virkelig død, hvor vi ikke kan vende tilbake til det som var før — bare en oppstandelse til en fullstendig avhengighet av Herren selv.

SVEN NILSSON

Dette er forkynnelse som kan forvandle ditt kristenliv og din tjeneste.

- D-210 KORSET OG VÅR SVAKHET
Forløsende sannhet.
- D-213 ÅNDENS ENHET
Et rikt og inspirert budskap!
- D-214 KRISTUSLIV
Grunnleggende vekstforkynnel-
se!
- D-215 MENIGHETENS FORNYELSE
Hvordan Gud vil bruke deg!
- D-219 FORSONINGENS TJENESTE
Et vekkelsesbudskap
- D-220 OMVENDELSE FRA
RELIGJØSITET
Avslørende og radikalt!

Kryss av kassetene du ønsker og send inn med ditt navn/adr. til:

INSPIRASJONSDAGER 81

i Horten

Sven Nilsson

Kjell Haltorp

Rolf Erik Janøy

- Tid:** 12. til 14. Juni (Helgen etter pinse)
Sted: Holtan skoles aula, Horten.
Møtetider: Fredag 12. juni kl. 19.30. Lørdag og søndag kl. 10.30 — 15.30 — 18.00.
Hovedtalere: Sven Nilsson, Kjell Haltorp, Rolf Erik Janøy som blir med hele tiden. Ellers deltar fra Horten: pastor Ola Skogheim, pastor Kjell Sundby, kapt. Knut Ytterdal, m. f. l.
Overnatting: Gratis for alle som tar med sovepose/sengklær og madrass. Ingen påmelding.
Bespising: Mat fås kjøpt mellom møtene lørdag og søndag.
Sang: Lovsangsgrupper fra Norge og Sverige, Filadelfia menighetsmusikk og fellesmusikken.

Velkommen til dager du ikke vil glemme!

de åndelige gaver

Artikkel 4

Tekst: Leif Jacobsen

Inspirasjonsgavene

*Vi er kommet fram til vårt fjerde studium i serien om de åndelige gaver. Vi skal ta for oss tre viktige gaver i dag. Det er: **Profetisk gave, tungetale og tydning av tunger.** Alle disse gavene dreier seg om noe som blir sagt under Den Hellige Ånds inspirasjon. Det er av meget stor betydning når det gjelder menighetens oppbyggelse. Samtidig er de lette å misbruke, og det er nødvendig at den som skal bruke den, både har en forståelse av hvordan de skal virke og samtidig er vår for Den Hellige Ånds salvelse og ledelse i bruken av gavene. Når de blir brukt rett, er de til stor velsignelse for både den som bruker dem og for dem som hører på.*

Vi leser i 1. Kor. 12, 10 «... en annen profetisk gave ... en annen forskjellige slags tunger, en annen tydning av tunger». Og i 4. Mosebok 11, 29: «Men Moses sa til ham: Er du nidkjær for min skyld? Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville legge sin Ånd på dem».

Målet for nådegavene: Menighetens oppbyggelse.

Menigheten er et åndelig byggverk. Den helliges samfunn må bygges opp. I denne sammenheng kommer de åndelige gavers viktigste funksjon inn. De skal oppbygge menigheten. Nådegavene er ikke gitt til egen nytelse, men utelukkende til oppbyggelse. En av nådegavene, tungetalen, er først og fremst gitt til den enkelte troendes personlige oppbyggelse. Men alle nådegavene er gitt for at menigheten — Kristi Legeme — skal vokse

frem til en stadig større grad av modenhet. Dette går klart frem av flere bibelsteder hvor nådegavene omtales, og spesielt klart i 1. Kor. 14, 12.: «Således også med eder, når I streber efter de åndelige gaver, så søk å få dem i rikelig mål til menighetens oppbyggelse». Den enkelte troende skal bli mer og mer moden i sitt kristenliv, og hele menigheten skal mer og mer fungere som en levende organisme, full af åndelig kraft og autoritet.

Problemet i Korint var at de brukte tungetalen i de offentlige samlinger, uten å tenke på at den skulle tydes. Da satt de andre der uten å forstå det som ble sagt, og de hadde ikke noe åndelig utbytte av budskapet i tunger. Dette må dere slutte med, sa Paulus, dere må tenke på at alt som skal skje i menigheten skal ha oppbyggelse som sitt overordnede mål. Derfor må budskapet i tunger tydes. Når dere imidlertid er hver for dere, er det ikke så nøye med tydningen, for der er det for Gud dere

taler, og du har selv oppbyggelse av det din ånd taler, selv uten at det tydes. Det er derfor viktig at tydningens gave utvikles parallelt med tungetalen i menighetsfellesskapet.

«.. hans lemmer, hver etter sin del»

Det er hvert å merke at i begge de kapitlene i Bibelen hvor nådegavene omtales mer utførlig, 1. Kor. 12 og Rom. 12, settes nådegavene i sammenheng med menigheten som Kristi Legeme. I 1. kor. 12: «Men nu er det mange lemmer, men ett Legeme. Og om et lem lider, da lider alle lemmene med, og om et lem hedres, da gleder alle lemmene seg med» (20, 26). Vi går til Romerbrevet 12: «For ved den nåde som er meg gitt, sier jeg til enhver iblant eder at han ikke skal tenke høyere enn han bør tenke, men tenke så at han tenker sindig, alt etter som Gud har tilmålt enhver hans mål av tro. For likesom vi har mange lemmer på ett legeme, men ikke alle lemmene har samme gjerning, således er vi mange ett legeme i Kristus, men hver for seg er vi hverandres lemmer». (3—5).

Det Paulus sier her i Romerbrevet, er veldig viktig. Han sier at du skal bruke den nådegaven Gud har gitt deg etter som du har tro til. Ikke gå utover din tro. Når en kristen går utover sin tro i bruken av nådegavene, blir det noe vaklende og famlende og usikkert over det hele. Vi skal heller ikke gå utover den salvelse Gud har gitt oss i bruken av nådegavene. Gjør vi det, blir det noe tamt og kraftløst over gavene. Om Gud har gitt deg en av inspirasjonsgavene, så ikke tal før salvelsen er kraftig, og du er full av overbevisning om at dette er et budskap Herren vil skal frem. Jeg tror Herren setter pris på at vi heller er litt tilbakeholdne enn at vi er for raske når nådegavene er i bruk.

En annen viktig ting Paulus sier i Rom. 12, er at ingen av oss må tro at vi kan fungere alene med alle nådegavene. Vi trenger hverandre. Det står om å få tilmålt sitt mål av tro. Det betyr at ikke alle har alle nådegavene, og at hensikten med dette er at vi skal være avhengig av hverandre for at menigheten skal fungere i sin mangfoldighet. Ingen av oss kan dekke alle områder i menigheten, og dette må prege vår holdning, både til nådegavene og til hverandre. Men der Gud har satt oss, der vil vi tjene i troskap og med salvelse.

Når tungetale, tydning eller profeti er i virksomhet i møtene, må det aldri være solo-opptredener som savner kontakt med det som ellers skjer i møtet. Det må ikke være slik at nådegavene støter folk bort og lukker igjen istedenfor å understreke det Gud vil ha frem i møtet. På den måten kan de være til oppbyggelse for dem som hører på. Profeters ånder er profeter lydige. Og jeg tror at

den som er betrodd en slik nådegave, har et stort ansvar for at det hele fremføres på en måte som gjør at folk lytter istedenfor å gremme seg. Samtidig må styrken i budskapet henge sammen med innholdet i budskapet. Noen ganger kan budskapet være kraftig og mektig, andre ganger kan det være stille og mildt. Her må vi være åpne for Den Hellige Ånds inspirasjon.

Hele denne tanken med oppbyggelse henger sammen med det indre vesen i evangeliet, nemlig at ikke enhver skal tenke på sitt eget, men på sin nestes beste. Den ånd som er i verden, tenker på hvordan man selv kan få fremgang, hvordan man selv kan få fremgang. Guds Ånd får oss til å tenke på hverandre og vår nestes oppbyggelse.

Åndens gaver — Åndens frukt

Det er ikke for ingen ting at 1. Kor. 13 står mellom 1. Kor. 12 og 1. Kor. 14, og at 1. Kor. 13 taler om kjærligheten, som er Åndens frukt. Åndens gaver er den utrustning enhver kristen mottar ved Den Hellige Ånd forat de skal kunne tjene i Kristi Legeme. Åndens frukt, derimot, er karakteregenskaper. Det er resultatet av at Den Hellige Ånd bor i oss og virker gjennom oss. Det er nær sammenheng mellom Åndens gaver og Åndens frukt, og det er absolutt nødvendig at de to går hånd i hånd. Kjærligheten må være drivkraften når Åndens gaver er i bruk.

Gavene foredles ved bruken og farges av brukeren

Det er sant at de åndelige gaver er den åndelig kapital vi mottar fullt ferdig, for at vi skal bruke dem i tjenesten for Herren og for hverandre. Men det er også sant at gavene foredles ved bruken, gjennom at du som en kristen lever et mer innviet og hellig liv. Da vil den eller de gavene Den Hellige Ånd har gitt deg, være mer effektive og kraftige når de er i bruk.

A. Profetisk gave

I 1. Kor. 14, 3—4 står det: «Den derimot som taler profetisk, taler for mennesker til oppbyggelse, formaning og trøst. Den som taler med tunger, oppbygger seg selv, men den som taler profetisk, oppbygger menigheten.» Ut fra det vi nå har lest om profetisk gave, er det klart at denne gaven innebærer overnaturlig tale i et kjent språk, inspirert og inngitt ved Den Hellige Ånd. Det er ikke et budskap den som taler har tenkt ut på forhånd, men det er noe som gis ved direkte inspirasjon av Den Hellige Ånd. Denne inspirasjonen kan godt den som taler bære i seg, før han kommer til

den samlingen det budskapet blir båret frem, men allikevel er det noe Den Hellige Ånd inspirerer ham til og ikke noe han selv har tenkt ut. Vi kan se på noen sider av denne gaven.

Budskap til menigheten

Dette omtales i 1. Kor. 14, 24—25. «Men om alle taler profetisk, og det så kommer inn en vantro eller en ukynlig, så refses han av alle og dømmes av alle, hans hjertes skjulte tanker åpenbares, og så vil han falle på sitt ansikt og tilbede Gud, og vitne at Gud sannelig er iblant eder.» Her er det snakk om et budskap direkte til en person for å avsløre vedkommende og bringe synderkjennelse og omvendelse. Slike budskap kan ha forskjellig innhold til oppbyggelse, formaning og trøst.

Profeti i forkynnelsen

I Ap.gj. 4, 8—13 er det Peter som taler, og han taler fylt av Den Hellige Ånd. Det er klart at dette hadde ikke Peter uttenkt på forhånd, men den profetiske tale får form av forkynnelser. Dette er en viktig side ved Guds Ords forkynnelser. Mens man taler noe man har tenkt ut på forhånd, så kan Den Hellige Ånd slå til, og man får bringe frem et budskap i forkynnelsen som går rett inn i den aktuelle situasjonen man har i møtet og innfor de menneskene som er samlet.

Profetiens innhold

står omtalt i 1. Kor. 14, 3, hvor det står at den skal være til oppbyggelse, formaning og trøst. Likeledes går det i Esra 6, 14 klart frem at profetien er til oppbyggelse for Guds menighet.

Profeti og åndsåp

Jeg har før nevnt at jeg tror Åndens dåp og disse ni åndelige gaver i 1. Kor. 12 hører spesielt sammen, og at Åndens dåp er som en inngangsport til disse gavene. Ut fra Ap.gj. 19, 6 ser det ut som profeti, sammen med tungetale var et slags bevis på Åndens dåp.

Profetens embede

I Ef. 4, 11 står det at blant de tjenester Gud innsetter i menigheten, er profeten. Jeg tror ikke at man er profet, selv om den enkle profetgaven til oppbyggelse, formaning og trøst virker igjennom en person. For å være en profet i bibelsk betydning, tror jeg det er nødvendig å ha profetisk gave, dvs. tale under guddommelig inspirasjon + en av åpenbaringsgavene, dvs. visdoms ord, kunnskaps ord eller evne til å prøve ånder. Vi skal se nærmere på dette når vi kommer til studiet av profetene.

I 1. Kor. 14, 29—33 står det hvordan gaven skal brukes. «Men av profeter tale to eller tre, og de andre prøve det! og får en annen en åpenbaring mens

han sitter der, da skal den første tie. For I kan alle tale profetisk, en av gangen, så alle kan lære og alle formanest; og profeters ånder er profeter lydige; for Gud er ikke uordens Gud, men freds Gud.»

B. Forskjellige slags tunger

Denne nådegaven innebærer at den som taler, taler et språk som er ukjent for ham eller henne. Denne talen skjer under guddommelig inspirasjon ved at Den Hellige Ånd gir det som skal tales. Det står at «de talte i andre tunger alt etter som Ånden ga dem å tale».

Disse to gavene, forskjellige slags tunger og tydning av tunger, finnes i Bibelen bare etter pinsedag.

Det ser ut som om tungen er en slags nøkkel til personligheten. I Matt. 12, 34 sier Jesus at «det hjertet er fylt av, det taler munnen», og i Jak. 3, 6—10 står det om tungen som et slags rør som styrer hele personen. Det står også at den som kan temme sin tunge, er en fullkommen mann. Ofte når vi møter besatte mennesker i Bibelen, taler demonene gjennom den besatte. Det er som om når djevelen får tak i tungen, har han hele personen. Og omvendt, når han har hele personen, kan han tale gjennom vedkommende. Når vi blir frelst, legger Gud ned i vår munn en ny sang, en lovsang til ham. Det vi da sier, er med og opphøyer Jesus, men samtidig er det med og preger oss selv.

Det er derfor ingen tilfeldighet at tungetale og Åndens dåp hører sammen i Bibelen. De som ble åndsdopt på apostlenes dager, talte med tunger. Den Hellige Ånd ga dem et nytt språk når han fikk fylle dem helt. Tungetalen er det første bevis på Åndens dåp, slik vi møter det fremstilt i Ap.gj. Se f.eks. 10, 46 og 19, 6.

Når det gjelder vårt personlige bønneliv, er tungetalen med og beriker. I 1. Kor. 14, 2 står det at den som taler med tunger, da ber min ånd, men min taler hemmeligheter i ånden. Det står også i vers 14—15 «For dersom jeg ber med tunge, da ber min ånd, men min forstand er uten frukt. Hvorledes er det altså? Jeg vil be med ånden, men jeg vil også be med forstanden. Jeg vil lovsynge med ånden, men jeg vil også lovsynge med forstanden.»

Tungetalen er et bønnespråk. Det er et språk Gud gir oss for at vi av et helt hjerte kan kommunisere med ham. Dette understrekes også i Rom. 8, 26—27, hvor det står at Ånden selv går i forbønn for oss med usigelige sukk.

Sin viktigste plass har tungetalen i bønnelivet og i sammenheng med den personlige oppbyggelse. Bibelen understreker at den som taler med tunger, oppbygger seg selv. Judas sier også i vers 20: «Men I elskede, oppbygg eder på edes høyhellige tro, be i Den Hellige Ånd.»

Men tunge talen hører også hjemme i menighetssamlingen. Enten som bønn, se 1. Kor. 14, 13 og 16—17. Eller som budskap, se 1. Kor. 14, 21 eller som tegn, se 1. Kor. 14, 22. Felles for alle disse tilfellene når tungetalen brukes i menighetssammenheng, er at de må tydes. Se 1. Kor. 14, 5 og 13.

Bibelen taler både om englers tunger og om menneskers tunger. Når Gud gir denne gaven, fører han oss inn i en dimensjon som går langt ut over det vi mennesker forstår. Vi taler et språk vi aldri har lært, noen ganger kan det kanskje være englers tunger, mens det andre ganger er kjente språk som finnes blant oss mennesker, men som vi ikke har lært på naturlig måte.

C. Tydning av tunger

Når denne gaven er i funksjon, innebærer det en gjengivelse av det som er talt i tunger i et kjent språk for at andre skal oppbygges. Denne gjengivelsen er også drevet frem og inspirert av Den Hellige ånd. Det er ikke snakk om en ordrett oversettelse, men nærmest en gjengivelse av innholdet. Derfor kan ofte budskapet være langt, mens tydningen er kort eller omvendt.

I neste artikkel skal vi se litt nærmere på de åndelige gaver i Ef. 4, 11.

Vi deler med

TROEN — TROENS VESEN

I Hebreerbrevets 11. kapittel finner vi den mest detaljerte forklaring på troens vesen i hele Skriften. Kapitlet begynner med følgende forklaring av troen: «Tro er full visshet om det som håpes; overbevisning om ting som ikke sees!» Denne forklaring av troens vesen lærer oss:

Først at tro ikke er håp, ikke en forventning om fremtidige ting, men en øyeblikkelig, tillitsfull mottagelse av det som er blitt en lovet på en tilfredsstillende og overbevisende måte. Det er å **motta**, ikke å forvente!

Dermed betyr det ikke å se. Her dreier det seg tvert imot om ting som **ikke sees**. Det synliges område har ikke noe med troen å gjøre. Når der føres bevis for noe, da tror vi ikke mer. Vi har sett det ved selvsyn. Resultatet kaller vi viden. Troen krever intet annet bevis enn Guds ord, og hva dette forsikrer. Det er fullgyldig bevis! Det er ikke riktig å si: «å se er å tro». Troen tror, hvor den ikke kan se. Ja, den tror hva sunn fornuft og menneskelig bevisførsel synes å motsi, når Gud har sagt det!

Da Gud sa til Abraham: «Jeg gjør deg til far for en mengde folk», var det ikke noe som talte for at dette kunne skje. I virkeligheten syntes alle synlige og naturlige ting å motsi det. Men Gud sa det, og Abraham trodde, for troen kaller de usynlige ting synlige. Derfor tenkte ikke Abraham på at han var en gammel mann. Han var sterk i troen, ga Gud æren, og var overbevist om at han som ga løftet, også var i stand til å oppfylle det.

Før det tredje oppdager vi at troen i alle sine faser arter seg som nyskapsel. Den fordrer ikke noe materiale til å begynne med, for den tror på og regner med en Gud, som kan skape alle ting av ingenting. Derfor kan troen tre ut i det tilsynelatende tomme rom, og finne dette fullt av ting, skapt i kraft av Guds allmakt.

Når Gud i Det gamle testamente gir sine barn de største løfter, åpenbarer han seg selv som skaperen av alt det han lover. «Så sier Herren, alle tings skaper: Kall på meg, og jeg vil svare deg og vise deg store og underlige ting, som du ikke kjenner!» — Kan-skje det ikke er tegn til det, ingen naturlig mulighet for det, ikke det ringeste utgangspunkt å begynne med; men Gud er i stand til å gjøre noe av ingenting ved sitt skapende Ord. Han trenger ikke protoplasm til å bygge sine strålende verdener av. «Han talte, og det skjedde; han bød, og det sto der». I menneskesjelen, hvor det ikke finnes gnist av godhet, og således ingen grunnvoll å bygge på, skaper han en ny og sikker grunnvoll. Og han kan skape liv og hellighet i menneskesjelen, som er død i synder og overtredelser!

Og som med sjel og ånd, så også med legemet: I et utslitt legeme, uten livskraft og vitalitet, kan Han skape helse og styrke. Troen begynner altså hvor de menneskelige håp og fremtidsutsikter ender. Menneskets maktesløshet er Guds anledning til å frelse det!

Apostlene forsikrer oss at denne faste og

SEMINAR

- F-9 Dr. teol. EWALDS
Den kristne familie
- F-14 ROLF ERIK JANØY
Levende menighetsliv - I
- F-15 ROLF ERIK JANØY
Levende menighetsliv - II
- F-16 JAN HELGE FRØEN
Troens hemmelighet
- F-17 ROLF EKLUND
Guds ledelse
- F-18 Dr. NILS RHØNEBÆK
Guddommelig helbredelse
- F-19 ÅGE ÅLESKJÆR
Åndelig krigføring
- F-20 HANS-JACOB FRØEN
Hvordan lede en til Jesus
- F-21 KARL FRODE HILTON
Karismatisk vekkelser i lutherske kretser.

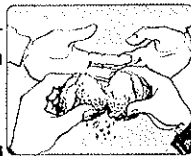
• Læreriike og inspirerende kassetter

• Kr. 20,00 pr stk. (plass porto)

• Disse bibelseminar fra en fornyelseskonferanse i Oslo inneholder praktisk og inspirerende undervisning.

• Kryss av de kassetter du ønsker, klipp ut og send med ditt navn/adr. til:

urokkelige tro er absolutt nødvendig for å behage Gud. Intet under! Noe mindre og ringere ville jo være å behandle Gud som om han var uvirkelig og upålitelig. Det ville være vantro, hedenskap! Det ville være å gjøre Guds ord mindre pålitelig enn enkelte kjennsgjeringer, skapt og tilrettelagt av våre naturlige sansers oppfattelsesevne. Det ville være å ha mindre tillit til Gud enn til hans henders gjerninger.

Det er lett å forstå årsaken til at Gud forlanger vår absolutte tillit: Menneskeslektenes fortapelse ved syndefallet var et resultat av våre første foreldres mistillit og mistro til Guds Ord. Det tvilende spørsmål: «Har Gud virkelig sagt?», var kilden og opphavet til vårt fall. «Gud HAR sagt» er derfor grunnvollen til vår oppreisning. Bare når vi av et helt og fullt hjerte tror Hans ord, blir vi i stand til å elske og adlyde Ham!»

A. B. Simpson, i boken «Hva er tro?»

SAGT OM TRO:

«Hvorledes kan I tro, I som tar ære av hverandre, og den ære som er av den eneste Gud, den søker I ikke?» (Joh 5,44)

«Nær troen med dens særegne føde som er Guds løfter, og la den innånde sitt hjemlands luft på bønnensamfundets høyder».

F. B. Meyer

«La oss slutte å bekymre oss om vår tro eller stadig telle følelsens puls, og i stedet hvile på løftene, forvisset om at de er fastere enn himmel og jord. Å nære troen med løftene, er nødvendig for å få den til å trives».

F. B. Meyer

«Troen slutter der bekymringene begynner, og bekymringene slutter der troen begynner!»

George Müller

«Du er nødt til å være bekymret hvis du ikke tror på Gud. Tro og bekymringer utelukker hverandre».

Billy Graham

KRISTUS I OSS!

«Mester, hvor har du ditt herberge?» spurte de fordom, og som svar tok Jesus og førte dem ut fra massene ved Jordan til en liten hytte hvor han hadde sin midlertidige bolig. Men hvis vi spør ham nå, vil han ikke peke på himmelens høye dom, heller ikke på de imponerende byggverk av sten og marmor, men på den lykkelige sjel som elsker, tror og lyder ham. «Se, jeg står for døren og banker», sier han, «hvis noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham». «Vi vil komme», sa han, idet han talte om sin far og seg selv, «og ta bolig hos ham». Han lovet å ta inn i enhver troendes hjerte, som leieboeren i et hus, som saften i grenen, som livsblod og livsenergi i ethvert av legemets lemmer.

HEMMEIGHETEN

Kristus er i den troende. Han bor i hjertet ved tro, likesom solen fyller den minste blomst som åpner sine blad for dens stråler. Ikke fordi vi er gode. Ikke fordi vi søker å være helhjertede i vår innvielse. Ikke fordi vi holder ham fast med vår kjærlighet: men fordi vi tror, og i vår tro har åpnet alle dører og vinduer av vår natur. Og han er kommet inn.

Han kom kanskje inn så stille at du ikke ble var hans komme. Det var ingen fottrinn å høre. Gullbjellene ved kanten av hans yppersteprestelige drakt røpet ham ikke. Han listet seg inn på morgens vinger, eller som lydløsheten i naturen når den reiser seg fra vinterens søvn og pynter seg i den drakt som skaperen har forberedt for den. Men dette er Kristi vei. Han kjemper ikke. Ikke skriker han eller lar sin røst høre. Hans fottrinn er så lette at han bryter ikke det knekkede rør. Hans pust er så varsom at han kan tenne en utdøende gnist.

Vær derfor ikke overrasket om du ikke kan si dagen eller timen når Menneskesønnen kom for å bo i ditt hjerte. Vit bare at han er kommet. «Vet dere ikke at Kristus bor i dere, det måtte da være at dere ikke holder prøve». (2 Kor 13,5).

Ja, himlene og himlenes himler med all sin herlighet synes alene verdig for ham. Men endog der er han ikke mer hjemme enn han er i et ydmykt og sønderknust hjerte som fortrøster seg på ham. I hans jordiske liv sa han at Faderen bodde i ham så virkelig, at de ord han talte, ikke var hans egne, men Faderens. Og han begjærer og være i oss, slik som Faderen var i ham, så at alle våre livsyttringer må være kanaler gjennom hvilke han, som skjult der inne, kan meddele seg til menneskene».

F. B. Meyer

Innsendt av Karl G. Johnsen, Kragereø

HISTORIEN OM BY-ORKESTERET

Det var en gang en stor by, og i den byen fantes et byorkester. Men det var mange år siden de hadde spillt sammen, og hver gang de hadde forsøkt låt det falskt, til stor skuffelse for de som bodde i byen og aldri fikk høre orntli' musikk. Vel var det en og annen som spilte på en fiolin nå og da — riktig vakkert kunne det også lyde. Værre var det når han som slo på tromme kom alene ut i gatene, da skjønte folk hvor viktig det var at alle instrumentene spilte sammen.

Orgesteret hadde òg en dirigent, men ingen ville høre på det han sa, da han fortalte dem hvor falskt det egentlig låt. Alle hadde de stemt instrumentene sine på forhånd, så det var jo ikke så rart. Ganske sikkert var det fint å høre på når fiolinisten spilte alene og når fløytisten hadde solo. Vanskeligere, ja, for ikke å si umulig, ble det først når alle

skulle spille sammen og det måtte de hvis det skulle bli musikk ut av det. Men nei, alle skrek de i munnen på hverandre om hvor usteme alle de andre instrumentene var.

I dette bråket kunne ikke den spinkle lyden fra dirigentens stemmegaffel høres, det var i grunnen ingen som la merke til ham en gang, alle var de opptatt med å få de andre musikerne til å stemme etter sitt eget instrument. Dirigenten gikk til slutt fra dem, uten at de merket det en gang.

Tida gikk og etter en stund var det nesten ingen som gikk til orkesterøvelser lenger — og alle menneskene hadde nesten glemt hvordan musikk egentlig hørtes ut. Ja, mange hadde slått seg til ro med at musikk, det var det som fiolinisten, eller fløytisten spilte alene innenfor sine fire vegger. Men selv om orkesteret ikke spilte lenger så levde dirigenten, og han reiste rundt og fortalte menneskene om hvor fin musikken var. En liten gutt hadde blitt oppglødd av det dirigenten hadde fortalt, og nå gikk han rundt til alle musikerne og fortalte dem hva de hadde gjort — nemlig vært så opptatt av sin egen stemmetone som den eneste riktige at dirigenten ikke fikk lede an og gi den rette tonen med sin vare stemmegaffel. Noen ville ikke vite av dette snakket fra den lille gutten, mens andre skjønte hva de hadde gjort. Disse gikk så sammen, sendte bud på dirigenten og fortalte ham alt sammen i håp om at han ville komme. Dirigenten var så glad i orkesteret sitt at han ville komme med en gang. Nå kom de da endelig sammen igjen til den første øvelsen på lang, lang tid.

Det er blick stille i rommet idet dirigenten kommer inn. Han går fram til dirigentstolen, knipser forsiktig på stemmegaffelen og gir tonen. Gledestårer strømmer nedover dirigentens kinn idet musikerne begynner å stemme sine instrumenter. En stund gikk med intense øvelser og snart kunne en atter se oppslagene på stolper og husvegger: *Byorkesteret spiller! Nå igjen samlet under sin dirigent.* Folket strømmet sammen da de hørte de vidunderlige tonene fra byorkesteret, og musikken spredte seg i hele den store byen, ja, til og med til andre byer. Og slik var det at jorda ble full av himmelsk samspill og harmoni. Selv om noen fortsatt ville sitte innenfor sine fire vegger med sin fiolin eller fløyte, så hadde musikerne i byorkesteret det fantastisk fint, idet de stadig lot himmelske akkorder strømme fra sine instrumenter ut til det musikkhungrende publikum . . .

. . . og byorkesteret vokste seg større og større.

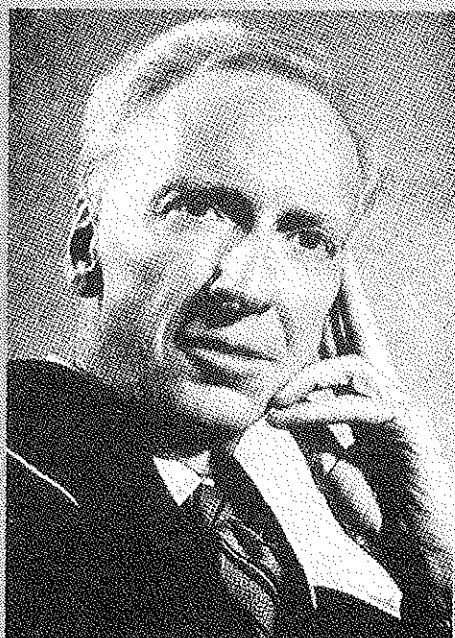
Tekst: Hans Krogh

EVANGELIET OG FORSTANDEN

Det er lett å fatte evangeliets innhold med forstanden. Men å forstå det med hjertet er helt umulig, hvis ikke Ånden åpenbarer det. Likevel tror mange at når de har fått noe kunnskap om evangeliet inn i hodet, har de forstått det rett.

Carl Olof Rosenius

- 1 Uten en manifestasjon av Guds Ånd kan du ikke oppnå mye.
- 2 Ugunstige forhold kan alltid forvandles gjennom bønn.
- 3 Full lydighet er den nødvendige forutsetning for fremgang.
- 4 Vi kan ikke oppnå store resultater uten å møte misunnelse og motstand.
- 5 Vedvarende vekkelse er kun mulig hvis der tilstedeværelse er en sønderbrutt ånd.

Menigheten må understreke fire viktige sannheter: frelse, dypere liv, ytre misjon og Herrens komme. I denne artikkel peker den kjente pastor og misjonsmann Oswald Smith på veien til vekkelse og dypere liv blant de kristne. Han tar eksempler fra evangelisten Charles G. Finney's liv og virke.

Tekst: Oswald J. Smith

Det er særlig viktige leksjoner som kan læres gjennom et studium av menighetens evangeliseringsarbeid og vekkelsestider. Må Gud hjelpe oss å studere disse ting til de blir en del av vår erfaring, for det er alt sammen veldig verdifullt.

1 Uten en manifestasjon av Guds Ånd kan det ikke oppnås meget

Dette er det første vi må lære. Charles G. Finney var blitt herlig frelst. Han forteller selv at han umiddelbart etter sin omvendelse ble døpt med Den Hellige Ånd mens han sto foran peisen på sitt kontor. I sin selvbiografi gir han oss en levende beskrivelse av denne dåpen. Han talte ikke i tunger, men det skjedde noe med ham som gjorde ham til den evangelisten han ble.

Dagen etter sin omvendelse gikk han ut i landsbyen, og alle han snakket med, kom senere i syndenød og ble frelst, selv om han bare hadde snakket

2. Vanskelige forhold kan alltid forvandles ved den kraft som frigjøres gjennom påtrengende og seirende bønn

Å være beskjeftiget i evangeliserende arbeid, innebærer at vi ofte blir stillet over for ugunstige vilkår. Det går ikke helt som vi skulle ønske. Til tider synes alt å slå feil, ingenting lykkes. Folk vil ikke samarbeide. Der er mye motstand. Møtene er preget av en fremmed ånd. Kampanjen ble ikke det vi hadde forventet, og du kommer til et punkt hvor du knapt nok vet hva du skal gjøre. Kanskje forsøker du å snakke med den ene eller den andre, eller du prøver å endre forholdene, men alt er umulig.

Her har vi bruk for å lære den andre leksen, som enhver evangelist burde være fortrolig med. Disse ugunstige forholdene kan alltid forvandles ved den kraft som utløses gjennom påtrengende og seirende bønn. Vi må lære hvordan vi sammen med Gud kan seire

Veien til vek

med dem i forbifarten. Så mektig var Guds Ånds kraft over ham. Samme kveld satt han til bords sammen med andre, og ble oppfordret til å be bordbønn. Mens han gjorde det, ble en tilstedeværende universalist (tilhenger av en retning som tror på automatisk frelse for alle), rammet av skyldfølelse. Han skyndte seg ut av stua, falt på kne og ba til Gud under smerter og tårer, inntil han ble herlig frelst — ene og alene som et resultat av Finneys bordbønn.

Når Guds Ånd kommer over et menneske, som Han kom over Finney, skjer det noe usedvanlig, noe vidunderlig, noe overraskende. Det er det første vi lærer ved å betrakte svunne tiders evangelisasjon og vekkelse. Uten Guds Ånd kan vi ikke utrette mye. Alt som Finney gjorde, ble utført i Den Hellige Ånds kraft. Alt som Evan Roberts, John Wesley og andre betydelige evangelister og vekkelsespredikanter utrettet, ble på samme måte utført som et resultat av en særlig tilkjenngivelse av Guds Ånd. Alt som var av varig verdi, var Den Hellige Ånds verk.

i vårt evangeliserende arbeid.

Dette erfarte Finney som en sannhet. Når tingene ikke gikk slik som de skulle, gikk han avsides til en skog, og der utløste han i timesvis sitt hjerte for Gud. Finney var ikke ledsaget av en sangleder, men av en forbeder. Når Finney talte, kjempet forbederen i bønn. Hver gang Finney sto overfor et problem han ikke kunne løse, vendte han seg alltid til Gud i bønn. Han hadde lært at ethvert problem, uansett hvor vanskelig det var, kunne løses gjennom bønn.

Når du og jeg lærer å kjempe sammen med Gud, å stride i bønn, å tilbringe nattetimer på kne for Gud, vil vi også lære hemmeligheten ved seier over enhver vanskelighet. De første metodister kjente denne hemmeligheten. Igjen og igjen trakk de seg tilbake for å be. De kunne tilbringe timer i bønnekamp, inntil de hadde bedt igjennom, og forholdene ble forvandlet. Slik må også du og jeg be i utholdenhet og tro, inntil de ugunstige forholdene omkring oss er blitt forvandlet.

3 Full lydighet mot Guds vilje er nødvendig forutsetning for fremgang

Det er noe i Finneys liv man ikke kan la være å legge merke til. Det er hans ubetingede lydighet. Selv i hverdagslivets mange små detaljer lærte Finney å kjenne Guds vilje og handle etter den. Det fortelles at da han dro avsted for å hente den kvinne som skulle bli hans hustru, ble hans plan plutselig forandret. På veien stanset han opp for å få skodd hesten sin. Mens han ventet, ble han overtalt til å forkynne evangeliet i en nærliggende kirke. Folk strømmet straks til, og mens han talte, brøt en vekkelse ut.

Guds Ånd kom over forsamlingen, og menn og kvinner ble gråtende ledet til Golgata. Innen kort tid var hele byen i bevegelse.

Folk forsøkte nå å overtale Finney til å bli til neste kveld. Det gjorde han, og vekkelserne økte i kraft. Han lot seg overtale til å bli enda en kveld, og igjen ble mennesker frelst. Forsamlingen ble

gang. Hva sier vi til det? Er vi parat til å adlyde? Handler vi etter Guds vilje? Vender vi oss bort fra det Gud ber oss å slippe? Handler vi i overensstemmelse med det Han viser oss! Lever vi øyeblikk for øyeblikk i sentrum av Guds vilje? Eller følger vi våre egne tilbøyeligheter? Vegrer vi oss for å lytte til Åndens stemme? Så er det ikke overraskende at Gud ikke bruker oss som Han gjerne ville. Det kreves øyeblikkelig lydighet.

4 Vi kan ikke oppnå store resultater uten å møte misunnelse og motstand

Dette er en hard lekse å lære, men det er nødvendig å lære den. Mange unge evangelister begynner sin tjeneste i den tro at de vil bli vel mottatt overalt, og

gang og se resultater som andre ikke har hatt, å ha større fremgang enn andre, da vil du komme ut i sterk motvind. Du vil møte mistenksomhet og misunnelse fra alle kanter.

Motstanden vil ikke, som man kanskje skulle vente, komme fra dem som ikke kjenner Jesus. Nei, den vil høyst sannsynlig komme fra kristne ledere og andre kristne arbeidere, fra dem som skulle stå ved din side og være med og oppmuntre deg.

Når slike ting skjer, vil du bli fristet til å gi opp. Men hvis du på forhånd har det klart for deg at du vil møte motstand, da vil den ikke kunne overraske deg når den inntreffer, og du vil være i stand til å møte den. Jeg sier deg enda en gang: Hvis Gud ønsker å bruke deg på en usedvanlig måte, hvis han vil gjøre noe gjennom deg som Han ikke har gjort gjennom andre, så kan du være helt sikker på at du vil bli møtt med misunnelse og motstand fra alle kanter. Slik har det alltid vært.

Hva med Finney? Ble han noen gang kritisert? Var han gjenstand for misunnelse og motstand? Det forunderlige

vekkelse

Charles Grandison Finney levde fra 1792 til 1875 i Amerika. Han arbeidet på et advokatkontor i Adams, N.Y. og ble omvendt i 1821. I 1824 mottok han prestbyrånsks ordinering som forkynner og ledet de neste åtte år vekkelingskampanjer med store resultater. Han er kjent som en av kirkehistoriens største vekkelingsredskaper.

gripen av syndserkjennelse, og vekkelseren fortsatte. Guds Ånd virket så mektig at Finney måtte fortsette kveld etter kveld. Da han ble klar over at han ikke kunne fortsette sin reise, sendte han en stedfortreder av sted for å hente sin brud, mens han selv fortsatte å forkynne evangeliet.

Denne vekkelseren fortsatte i seks måneder, og Finney ble på stedet, lydige mot Guds Ånd. Han valgte å gjøre det viktigste først. Han visste at han kunne få sin brud senere, men han var klar over at Guds gjerning ikke kunne vente.

Hvor mange av oss ville ha handlet slik? Hvor mange er villige til å bryte sine egne avtaler for å følge Gud? Det var ikke underlig at Finney opplevde vekkelser. Han hadde stilt seg fullstendig til Guds rådighet. Guds gjerning kom først i hans liv. Han var lydige på ethvert punkt, og derfor brukte Gud han til sin ære.

Kanskje taler Gud til deg nå om å vende deg bort fra synden, om øyeblikkelig å holde opp med det du er i ferd med? Gud forlanger lydighet med en

at de straks vil se gode resultater. Det vil ikke vare lenge før det går opp for dem, at hvis deres tjeneste skal lykkes, må de være villige til å møte misunnelse og motstand. Der vil være noen som blir misunnelige på dem, og der vil være andre som motarbeider dem.

Tro ikke at alle vil berømme deg, at andre kristne vil oppmuntre deg, at prester og forstandere vil tale godt om deg, og på enhver tenkelig måte stå deg bi. Tro ikke at du slipper vanskeligheter. Du kan like gjerne innse det med en gang, at så snart du går inn i din livsoppgave, vil du bli gjenstand for misunnelse og motstand. Der vil være mange som ikke vil samarbeide med deg. Der vil være dem som forsøker å gjøre deg motløs, som vil gjøre alt de kan, for å vanskeliggjøre din tjeneste.

Så lenge du ikke virkelig utretter noe, er der ingen som vil sjenere deg. Men så snart du begynner å ha frem-

ved slike ting er at ettersom årene går, glemmes motstanden, kritikken, misunnelsen for en stor del. Alt det mislykkede blir sjelden omtalt. I biografier leser vi som regel kun om det positive, de gode resultater — seieren.

Men la meg fortelle deg at Finney møtte like mye motstand som enhver annen som er blitt brukt av Gud. Og motstanden var av demonisk karakter. Han ble baktalt fra alle kanter, og baktalelsen kom fra noen av den tids mest fremtredende kirkeledere. De var misunnelige over hans gode resultater. Det var visse prester som kjempet mot ham i årevis, så han alltid befant seg midt i en storm til tross for de forunderlige resultater han oppnådde.

En av den tids betydeligste ledere innen geistligheten gjorde alt som sto i hans makt for å hindre Finney. Da Finney var på vei til Boston, sendte denne mannen ham et budskap som lød slik: «Hvis du forsøker på å bringe ilden til Boston, vil jeg møte deg ved bygrensen og tilkalle hele artilleriet for å kjempe imot deg resten av veien inn til byen, og der vil jeg fortsette kampen

imot deg».

Kan du forestille deg noe mer ondskapsfullt? Hvordan tror du Finney reagerte på det? Hvordan svarte han? Hva hadde han å si? Han sa ikke ett ord. Han besvarte ikke denne utfordringen, men han gjorde det han brukte å gjøre i slike situasjoner. Han gikk inn i en skog for å være alene med Gud. Han begynte å kjempe i bønn. Han utøste alt for Herren, og Gud gav ham stor seier.

Det er dette du også må gjøre. Uansett hva slags brev du mottar, uansett hvor mye motstand du er utsatt for, bring det frem for Gud i bønn, for å ham alt. Gud vil utkjempe kampen for deg hvis du bare vil gi Ham lov. Men hvis du foretrekker å kjempe din egen kamp, vil Gud la deg gjøre det, og så vil du sannsynligvis oppleve nederlag i stedet for seier.

Lær hvordan du skal be. Ta aldri deg selv i forsvar. «Straffen hører meg til, jeg skal gjengjelde», sier Herren. (Rom 12,19). Både misunnelse og motstand kan overvinnnes ved bønn. Det ser vi i Esaias tilfelle. Han møtte også motstand. Han mottok også et brev, men han bredte det ut for Herrens åsyn, og Herren gav ham en veldig seier over hans fiender. (Les Es 37,14-38).

Så langt som du vet at du er i sentrum av Guds vilje, er det ingen grunn til engstelse. Bry deg ikke om at du møter motstand. Ta ingen notis av andres misunnelse. Tjen bare Herren uten å la deg forstyrre. Han vil bane en vei for deg. I sin time vil Han på en forunderlig måte forsvare deg, og du vil erfare at det lønner seg å la Gud utkjempe dine slag.

Kritikk og sladder er stort sett den eneste form for motstand vi møter i våre dager. Vi blir ikke bundet til pæler og brent levende. Vi blir ikke utsatt for en martyrs grusomme død. Det er kun sjelden vi er gjenstand for fysiske angrep. Det er på den åndelige front vi angripes.

I mange år har jeg levd etter et motto bestående av fire ord: «Intet angrep! Intet forsvar!» Dette mottoet har stått sin prøve. Jeg har gitt det videre til andre evangelister, som også har tilignet seg det. De har erfart at det virker. Jeg retter aldri et personlig angrep mot noen, og jeg forsvarer aldri meg selv når jeg blir angrepet. Jeg overlater saken fullstendig i Guds hånd. Gud kaller deg ikke til å angripe andre, og du er ikke nødt til å forsvare deg selv. Han er i stand til å klare enhver kritisk situasjon. «Hold fred med alle, om det er mulig, så langt det står til dere!» (Rom 12,18). Hvis du vil handle etter dette rådet, vil Gud velsigne deg og bruke deg, og du kan være uten frykt for den misunnelse og motstand du er omgitt av.

«Gud er min faste borg.» (Salme

59,10). Finnes det noe bedre vern? Hvorfor ikke overlate din sak i Hans hånd? Når du og jeg prøver å forsvare oss selv og kjempe våre egne kamper, har Gud ingen annen mulighet enn å overlate oss til å gjøre det. Men når vi lar Ham forsvare oss, så er vi avhengig av Ham som aldri svikter. Derfor er mitt motto: «Intet angrep! Intet forsvar!»

Moddy og Sankey opplevde det samme. Da de dro over til Storbritannia, møtte de motstand fra ethvert hold. Aviser og blader latterliggjorde dem og tegnet karikaturer av dem. Der var bitter motstand overalt, og allikevel tok Gud seg i den grad av deres sak, at de vant tusener for Herren i dette landet. I dag blir de samme menn lovprist og hevet til skyene.

Apostelen Paulus visste hva det vil si å bli motarbeidet. Gang på gang var han utsatt for opptøyer. Overalt hvor han kom frem, møtte han motstand, men Gud utfridde ham av all hans trengsel. Du vil også bli utfridd, men du vil bli motarbeidet, og det må du forvente. Jeg sier dette bare for at du ikke skal bli mismodig. Forvent både misunnelse og motstand fra kristne ledere.

5 Vedvarende vekkelse er kun mulig hvor det til stadighet er en sønderbrutt ånd

Nå har vi oppdaget hemmeligheten. Spørsmålet er så: Ønsker du et hjerte som er i brann for Gud! Ønsker du til stadighet å kjenne Den Hellige Ånds salvelse? Er du ivrig etter å bli brukt i Herrens tjeneste? Vil du til stadighet la deg fylle av Guds kraft? Ønsker du en vedvarende vekkelse i ditt eget liv, så du aldri mister din første kjærlighet, din første iver? Er det din bønn, at du alltid må være brennende for Gud og nidkjær for sjelers frelse? Husk så hemmeligheten: Vedvarende vekkelse er bare mulig der de til stadighet er en sønderbrutt ånd.

La meg nå stille deg et spørsmål: Hvordan oppnådde Finney uavbrutt vekkelse? Han forble jo en vekkelsens mann like til sin dødsdag. Han virket hele tiden for sjelers frelse. Han mistet aldri byrden for de fortapte.

Hvordan kunne han fortsette å stå i en slik tjeneste?

Hver eneste dag la Finney vekt på å være alene med Gud og få en stille stund med Ordet. Hver dag gav han seg tid til bønn. Han lot aldri en eneste dag gå, uten at han hadde hatt et møte med Herren. Det er svaret.

I over femti år har jeg selv sørget for å få en stille stund med Herren hver dag. Jeg kunne aldri drømme om å gå til mitt arbeid uten først å ha vært sammen med Gud. Morgen etter mor-

gen går jeg til mitt kontor for å bie på Herren. Først fordyper jeg meg i Hans hellige ord, og deretter hengir jeg meg til Ham i bønn og påkallelse. På den måte møter jeg Gud før jeg møter mennesker, og Han løser mine problemer, før de melder seg. Morgenstillheten har betydning alt for meg. Uten den ville min tjeneste ha vært svak, kraftløs og uten virkning.

Har du et tidspunkt hvor du møter Gud? Har du et sted hvor du kan være alene med Ham? Har det fra den dag du ble omvendt, vært en dag hvor du har unnlatt å åpne den hellige bok og studere Guds ord? Har du latt en eneste dag gå, uten at du har utøst ditt hjerte i bønn og påkallelse?

Min venn, hvis du ønsker å bevare den åndelighet Gud har gitt deg, hvis du ønsker en stadig vekkelse i ditt hjerte, må du lære å møte den Herre Jesus Kristus dag for dag. Husk: Israelittene samlet manna hver dag. Du må også samle manna, ellers vil du aldri se virkelig frukt av din tjeneste for Gud.

Det var tider da Finney følte at hans hjerte var blitt kaldt. I slike tider satte Finney av ekstra tid til bønn.

En gang gikk det en hel vinter da Finney ikke leste noe som helst annet enn Bibelen, og han leste den i knelende stilling. Han vendte seg fra alt annet og fordyppet seg i den hellige skrift og hengav seg til bønn for ikke å miste vekkelsens ild. Han ønsket å bevare vekkelsens ånd i sitt hjerte, og det var på denne måten ilden ble holdt ved like.

Finney sier at han igjen og igjen mottok en ny fylde av Guds Ånd, især når han var i bønn eller grunnet over Ordet. Mange ganger overveldet Guds kraft ham, inntil hans hjerte ble oppvarmet og tent i brann på ny. Så dro han ut og holdt vekkelsesmøter, og han opplevde igjen at mennesker ble rammet av skyldfølelse, og hundreder etter hundreder vendte seg til Herren.

En av de største farer i tjenesten er å miste den kraft vi har kjent som unge. Det er så mange som en gang var brennende, som var ivrige etter vekkelse, men som nå har mistet gløden og er blitt satt til side. Kanskje har de slått seg til ro i et behagelig prestekall med god lønn, hvor de kan nyte livets bekvemmeligheter, og hvor alt går glatt. Under slike forhold står vi i fare for å miste nøden for sjelene, og da blir vi lett mekaniske. Må du som i din ungdom var brennende, ikke bli kald og likegyldig etter som årene går.

Den eneste måte som vekkelsens ild kan bli holdt ved like på, er at der til stadighet er en sønderbrutt ånd.

Det er denne leksen vi må lære når det gjelder menighetens evangeliseringsarbeid og vekkelsestider. Hver av disse er av veldig stor betydning. Men hvis vi ikke virkelig lærer å praktisere

dem, vil vi ikke få noe nytte av det vi her har lest om vekkelse.

La meg til slutt gjenta:

1. Uten en manifestasjon av Guds Ånd kan du ikke oppnå mye.
2. Ugunstige forhold kan alltid forvandles gjennom bønn.
3. Full lydighet er den nødvendige forutsetning for fremgang.
4. Vi kan ikke oppnå store resultater uten å møte misunnelse og motstand.
5. Vedvarende vekkelse er kun mulig hvis der til stadighet er en sønderbrudt ånd.

«Hvis da dette folket som mitt navn er nevnt over, ydmyker seg og ber, søker meg og vender om fra sin onde ferd, så vil jeg høre i himmelen, tilgi folkets synder og lege deres land». (2. Krøn. 7,14).

Fra «Trompeten for Kristus».

NYTT FRA DYNAMIS.

- D-220 SVEN NILSSON
«Omvendelse fra religiøsitet»
Dette budskapet vakte stor oppsikt i Sverige. Radikalt, om religiøsitetens åndsmakt og denne verdens vesen som hindrer fornyelse og videre vekst for Guds folk i dag.
- D-229 SVEIN THORKILDSEN
«Grobunn for vekst»
Her vitner redaktøren av gateavisen «Utfordringen» om betydningen av et menighets fellesskap preget av kjærlighet. Det vil utvikle vår tjeneste, skape vekst og trivsel.
- D-230 ROLF ERIK JANØY
«Det nye menneske»
Veien til et rikt kristenliv er å legge ned alle egne anstrengelser så «det nye menneske» får slippe til. Et sterkt forlørende budskap for alle som lengter etter åndsfyldt kristenliv.
- D-231 EGIL OG ARNE
«Verdens beruselse»
Fra fellesmøter i Horten, hvor de kjente evangelistene synger og vitner til vekkelse og omvendelse. Mye sang og musikk.
- D-232 EGIL OG ARNE
«Denne din dag»
Bli med på vekkelingsmøte av det gamle slaget. Sterke budskap til omvendelse og frelse. Mye sang og musikk.

- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
 - Topp teknisk kvalitet.
 - Ypperlige gave-kassetter.
 - Kryss av de du vil ha.
- Send inn med navn/adr. til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Hva er Betel Teltet — Nord Norge?

Nord Norge er i dag i brennpunktet. Vi bare nevner Alta elva, Barentshavet med våre Sovjetiske naboer osv. osv. Men også mange profetiske budskap angår og berører i disse dager nord Norge.

Vi arbeider spesielt på det nord-norske feltet. Vi samarbeider med alt Guds folk innen alle leire.

Ønsker du mere informasjon, samt vårt blad tilsendt GRATIS, kontakt:

Betel Teltet - Nord Norge

Postboks 58 — 9593 BREIVIKBOTN — Telf. 084/21639

LOVSANGS- OG FORNYELSESKONFERANSE OPPDAL 5.-8. JUNI (Pinsen 1981)

Hovedtalere:

RUNE BRÄNNSTRÖM

ÅGE ÅLESKJÆR

SVERRE GRANLUND

Øvrige deltakere:

KJELL HALTORP, REIDAR SVENDBERG, WILHELM LANGEMYR, ELSA BRÄNNSTRÖM, ERLING THU, PER OTTO BELSVIK, TONY JESSEN, ERLING FRELSØY.

Sang-
evangelist

THORBJØRN
BAKSVÆR

UNGDOMSKORET «GJENREISING» OPPDAL

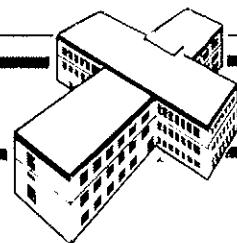
Seminarer som blir avholdt: 1. Guds makt ved lovsang. 2. Den Hellige Ånd. 3. Mannens ansvar i heimen. 4. Kristent foreldreansvar. 5. Åndelig krigføring.

Åndelig fornyelse

Lovsang - Forkynnelse - Undervisning - Forbønn
Fellesskap

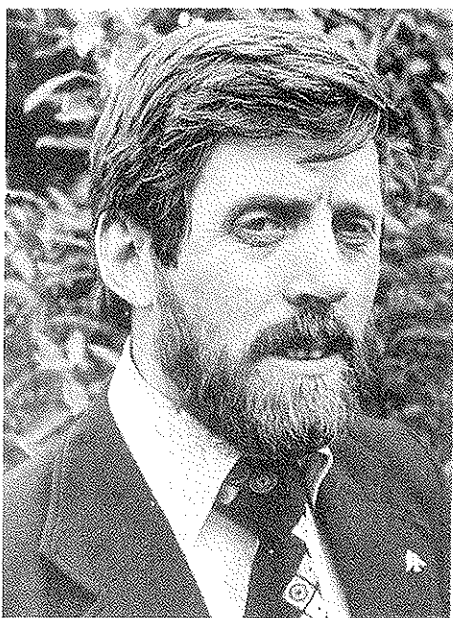
Program med innmeldingsskjema fåes ved henvendelse til
Hang Rogstad, 7340 Oppdal. Tlf. (074) 21 663.

Arr: Oppdal Baptistenighet.

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

Med Erling Thu frå Sarons Dal til Condeep

Tekst: Solrunn Nes

Mange «Pioneren»-lesarar kjenner Erling Thu frå spalten «Kristen kvardagskultur». Der oppmuntrar han kristne til å gje uttrykk for livet med Herren, setja ord på røynsler i kvardagen som har vorte verdfulle. «Vi har all grunn til å sleppa laus dei skapande kreftene i oss», seier han. «Skaparen sjølv er vår Far»!

Erling Thu har gjeve ut tre diktsamlingar til no. Den første — «Condeep» — fortel om opplevingar og refleksjonar under bygginga av ei oljeboringsplattform. Der jobba han ei tid som jarnbindar, transportarbeidar og kranfører. I diktet «Frå Sarons Dal til Condeep» skildrar han den krasse overgangen frå evangelisk verksemd til eit tøft

arbeidsmiljø med berre ikke-kristne kameratar. Men først let vi han gje nokre glimt frå tida i Sarons Dal.

— Eg var i Sarons Dal frå 1966 til 1975. I byrjinga tok eg turar rundt i landet og samla inn pengar og gåvebrev til Bibelskolen. Seinare starta eg «Operasjon Ungdoms Team» og saman med andre forlaget «Logos» som før hadde namnet «Troens Bevis Forlag». Dette arbeidet har hatt svær ekspansjon dei siste åra. To gonger reiste eg til India for å starta korrespondansekurs der.

Korleis hamna du på «Statfjord A» etter dette?

Då eg slutta i Sarons Dal var eg trøyt og sliten og trøng avveksling. Gjennom ein ven i Stavanger fekk eg jobb som jarnbindar på ein ny condeep. Det travle skiftarbeidet var uvant, men interessant. Tre skaft — eller bein — på hundre meter kvar skulle støypast. Vi mata i med betong medan forma vart jekka opp. Då staga var ferdigstøypte, gjekk eg over som transportarbeidar og sjauar. Men seinare fekk eg kranførarjobb i eit anna firma — og vart sitjande midt i smørauga! Vakttenesta i kranen gav rikeleg høve til å lesa, be og meditera. Kranen skulle alltid vera til disposisjon. Såleis kunne det gå ei heil veke utan eit einaste hiv. Stundene åleine med Herren i heisekranen var oppbyggjande. Dessutan fekk eg ekstrabetaling på grunn av «min høge stilling»! Alle dikta i «Condeep» vart skrivna frå denne luftige utkikksposten.

Kvifor byrja du med diktskriving?

Dei første dikta mine kom som ei følgje av store kriser eg gjekk gjennom. Det var som om ei kjelde sprang inni meg. Eg sende dikta til Alfred Hauge for kritikk. Han gav oppmuntrande ord, og eg heldt fram.

Korleis opplevde du å vera kristen på den nye arbeidsplassen?

Det verste var all banninga. Grovt snakk lydde som ekko i øyro mine stadig. Men arbeidskameratane var svært greie. Eg tykte det var godt å kunna vera ein vanleg arbeidsmann som dei andre. Ingen kjende meg for noko spesielt.

Kan du gje nokre nøkkelord om kvardagskristendom til slutt?

Det har vorte viktig for meg at eg berre lever eitt liv. Eg er ein. Eg ser på heile livet mitt som heilag og åndeleg. Gud må vera med meg i alt eg er og gjer. Eg skjønar ikkje dei som skil mellom kristenliv og forretning. Jesus kom for å gjera oss til heile menneske. Då eg møtte Jesus, møtte eg ein som var meir meg sjølv enn eg er sjølv. Å verta lik Jesus er å verta meir og meir seg sjølv. Å vera kristen er å vera naturleg og sant menneskeleg. Det gjeld å ha begge føtene på jorda og hjarta i himmelen.

Frå Sarons Dal til Condeep

*Det var å koma
til ei ny verd
ein ny klote
med eit framande språk.*

*Banning og steiking,
sverting og klaging
fekk eg høyra
istaden for lovsong og bøn.*

*Det var eit sjokk.
Bannskapen
klang som ekko
i hove mitt.
Mitt stakkars hove
var ikkje vant med slikt.*

*Brått ser eg
koss det heng ihop.
Dei høyrer til eit anna rike,
tener ein herre som er vond.
Når dei bannar,
tek namnet åt herren sin i munn,
då er det alltid
i samband
med noke vondt,
noke gale,
noke som er som det ikke skulle vera
som dei visste
alt herren deira står for
er vondt.*

*Takk Gud,
i ditt rike er alt annleis.
Når eg tenkjer på deg vert eg glad.
Kvar gong eg brukar namnet ditt
er det i samband
med noke godt,
rettferd og sanning,
miskunn og nåde,
fred og glede.
Alle som kjenner deg,
må prisja ditt namn.*

Erling Thu

Personifisert sanning

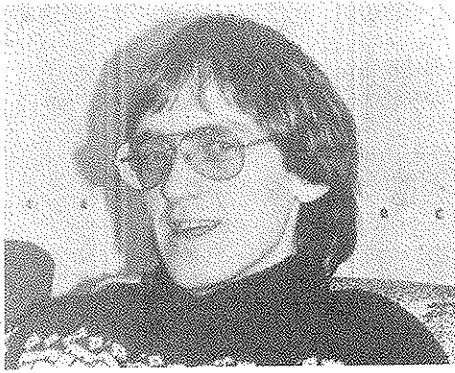
*Draumen om det verkelege og viktige
Draumen om det vakre og sanne
har materialisert seg i mennesket
Jesus Kristus Guds Son for alle tider.*

*Angsten for det verkelege og vonde
Angsten for det useielege er gjennomlevd
og overvunnen av mennesket Jesus Kristus
Guds Son til alle tider.*

*Trua på det herlege og meiningsfylte
Trua på det reine og uendelege
er verkeleggjort og tilhøyrer alle
som er i Jesus Kristus Guds Son
til evig tid.*

Solrunn Nes

Det nytter å be

Tekst: Edvin Rosslund
Foto: Roar Andreassen

Husbesøk, gateevangelisering og skoleevangelisering er noen av virkemidlene for å spre evangeliet om Jesus Kristus. Jesus sier at vi skal få kraft i det den Hellige Ånd kommer over oss, og være Hans vitner til jordens ender. For å bekjempe Satans ånd må vi være overfylt av Guds Ånd, slik at salvelsen flyter gjennom oss til våre medmennesker. Da får de kjenne duften av Jesus og får nyte fruktene av våre gjerninger. Som et resultat av å gå ut til folk har vi fått be med mennesker til frelse.

Husdører og hjertedører har aldri vært så åpne for evangeliet som i dag, fordi mange søker sannheten i Jesus Kristus. En som brenner for å nå ut til folk med det glade budskap, er Trygve Daniel Wikstøl. Han har vært i Operasjon-Ungdomsteam i flere år, og har besøkt mange steder i landet. Hvordan ser han på evangelisering? Hvilket råd kan han gi oss?

Bibelskoletur inspirerte til teamarbeid.

Trygve Daniel, hvordan ble du frelst?

Jeg vokste opp i et kristent hjem og helt fra barndommen ble jeg tatt med på møter. Etterhvert som mine eldre brødre vokste opp kom de på avstand fra Jesus, og valgte å gå sine egne veier. Jeg så at det gradvis gikk nedover med dem, og at livet uten Gud bare var tomhet. Derfor bestemte jeg meg i 14 års alderen for å ta et aktivt standpunkt, og valgte å leve med Jesus Kristus for resten av mitt liv.

Hvordan kom du i kontakt med Troens Bevis?

Jeg kommer fra Kongsberg, og i 1978 var det en jente fra menigheten der som gikk på bibelskolen i Sarons Dal. Lærerne og elevene skulle reise til Stockholm på skoletur høsten 1978, og da fikk jeg lov å bli med dem. Det var min første kontakt med Sarons Dal, bortsett fra at jeg hadde vært på stevne her.

Hvor lenge har du vært på team?

Etter at jeg kom hjem fra den skoleturen, drog jeg på team. Siden har jeg vært på team, men har jobbet innimellom i sølvgruvene i Kongsberg med omvisning og vedli-

kehold. Nå avtjener jeg siviltjenesten ved å spre evangeliet om Jesus.

Team — et evangeliserende fellesskap.

Hva er det som gjør at du satser på team?

Jo, team er en fin mulighet til å nå folk med de gode nyheter der de er. Samtidig opplever en et sterkt innbyrdes fellesskap, som en sjelden finner andre steder. Jeg synes alle som har anledning, burde ta en periode på team, for å være med og spre evangeliet om Jesus Kristus.

Mener du at kristne burde satse mere på husbesøk og gateevangelisering?

Jeg har lite tro på et fellesskap, som ikke er evangeliserende. Etter mitt aktive standpunkt for Jesus som 14 åring, ble jeg med i en gruppe som gikk ut hver lørdag. Lederne var blitt radikalt frelst og tente oss til å gå ut. Vi som var oppvokst i menigheten så ofte fram til fellesskapet med boller og brus og ville ha mer av det en tid. Nå etterpå har vi sett at det var veldig viktig at vi fikk lov å være med og evangelisere. På den måten vokste vi, samtidig som vi fikk hjelpe andre. Jeg har tro på et evangeliserende fellesskap der menigheten er oppfostrer og gir næring til hver enkelt kristen. Menigheten skal være et kraft- og inspirasjonscenter, slik at medlemmene får lyst til å gå ut. Ikke alle skal ut på husbesøk eller på gata, men alle skal være et levende vitnesbyrd, enten på jobben, hjemme, blant familien, på husbesøk eller på gata.

Skoleevangelisering og bedriftsandakt.

Satser dere på andre ting enn husbesøk og gateevangelisering?

Vi staser mye på skolebesøk og litt på bedriftsandakter. På skolene får vi hele kristendomsstimene. Første delen av timen har vi personlige vitnesbyrd. Vi forteller hvordan vi opplever det å være en kristen og selvsagt synger vi sammen med elevene. I andre delen forteller vi om kristent ung-

domsarbeid, hva teamarbeid går ut på, hvorfor vi driver det, og vi illustrerer gjerne det kristne budskap på tavla. Skolene er meget åpne for evangeliet. Det hender at lærerne kommer og spør om vi kan ta del i undervisningen. Jeg synes det er fint at også Ten Center satser på skoleevangelisering. Hvordan Gud har forvandlet narkomane til brennende vitner. Men fint at også vi, som alltid har levet nær Gud, får komme inn i skolene. Vi forteller at det å ha samfunn med Gud er den mest normale måten å leve på, fordi vi er skapt i Guds bilde. Visjonene med skoleevangeliseringen er å gi elevene et levende vitnesbyrd om Jesus.

Folk reagerer forskjellig, men de fleste er lengtende etter Gud.

Er folk åpne for evangeliet i dag?

Ja, absolutt. Vi har sett flere ganger at de har vært avvisende med det samme, men når vi får forklart at det ikke er loven, eller religion vi vitner om, men et møte med en levende person, da er de åpne for evangeliet. Mange henviser til andre som er blitt radikalt forandret etter frelsen, og skjønner at dette med Jesus må være noe likevel. Noen ektefolk er redde for hva den andre ektefellen vil si hvis de tar imot Jesus, men de fleste er svært åpne for evangeliet.

Vi må finne vår plass i Kristi legeme.

Hva vil du si til kristne i dag?

Vi må se på oss selv med Guds øyne. Vi er ikke mindre verd enn andre, men akkurat jeg er verdifull. Hans kjærlighet til meg er enestående. Om jeg var det eneste menneske i verden, så hadde Jesus likevel kommet for å gi sitt liv for meg. Dette inspirerer meg til å gi denne kjærligheten videre. Kjærligheten gjør oss oppfinnsomme og vi har bruk for arbeidere på alle plasser i legemet. Derfor er det viktig å finne sin plass hvor du kan utfylle den oppgaven som Gud har gitt deg, så vil Gud lede deg videre.

VIKTIG MELDING! - VIKTIG MELDING! Kjære misjonsskolevenner!

Her kommer en meget viktig melding til deg som er interessert i å hjelpe misjonsskolen økonomisk!

Som du sikkert vet, har vi alltid forsøkt å holde prisen lavt, slik at flest mulig kan få anledning til å ta denne skolen, det gjør at vi er veldig avhengig av DIN hjelp. Vi får ingen støtte fra staten, men vi tror og vet at Herren ser hva vi trenger til. Om vi løfter i flokk, så blir det så mye enklere.

Vi har elever fra Kenya også i år, og deres skolegang er det vi som betaler, likeledes det nødvendige utstyr av klær som de måtte trenge.

NÅ har du en glimrende anledning, for i dette nummeret av «Pioneren» finner du en giroblankett der du kan være med og gi det som du måtte føle for.

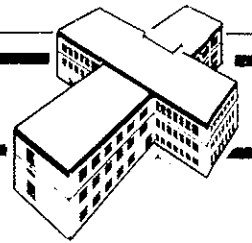
Du kan også bli en av våre faste støtte partnere, da vil du få en månedlig rapport og du kan følge med i det som foregår på skolen. Send inn utklipp (også i dette bladet) om at du vil være med og gi et fast beløp, og du blir med engang opptatt i vennekretsen som de faste støtter av skolens drift.

Herren velsigne deg rikelig igjen for det du er med og gir.

TROENS BEVIS MISJONSSKOLE

Marit K. Rasmussen
vise-rector

VIKTIG MELDING! - VIKTIG MELDING!

Herren helbredet kneet mitt

Sommeren 1974 fikk jeg en skade i det venstre kneet. Etter en undersøkelse hos legen viste det seg at menisken var skadet. I løpet av sommeren ble jeg helt bra igjen i kneet — og var frisk, helt til en dag i februar 1975. Da fikk jeg et kraftig spark akkurat i den menisken som hadde vært skadet tidligere. Denne gangen ble jeg ikke bra igjen. Hele resten av vinteren var jeg plaget med mer eller mindre kroniske smerter i kneet. På denne tiden gikk jeg i 8. klasse på ungdomsskolen, og jeg hadde så vondt i kneet at jeg ikke kunne delta i gymnastikken på skolen. Jeg hadde faste undersøkelser hos en privatpraktiserende lege fra februar av. Smertene økte stadig, og kneledet låste seg oftere og oftere, så i april måtte jeg bruke krykker. Disse benyttet jeg fram til juni-da ble jeg innlagt på Sandnes sykehus for å operere bort menisken. Etter denne operasjonen gikk alt fint til slutten av 9. klasse. Så begynte jeg å kjenne litt av de samme smertene i menisken på innersidene av begge knærne. Jeg hadde aldri hatt noen skade i meniskene, så jeg forstod ikke riktig hvorfor det gjorde så vondt i knærne, men jeg måtte bare konstatere at det var de samme smertene jeg hadde hatt i venstre kneet før. Etter 9. klasse begynte jeg på gymnaset, og det gikk ikke lenge ut i året, før jeg ikke klarte å delta i gymnastikken. Så var det å møte opp hos legen igjen, til nye undersøkelser og røntgenfotografering av knærne mine. Fra denne tiden av begynte stadig mørkere tanker om framtiden å prege mitt tankeliv. Jeg «spilte» glad og tilfreds så godt jeg kunne hjemme og overfor mine venner. Så når jeg satt alene på rommet mitt og skulle gjøre lekser, ble det ofte til at jeg satt og tenkte på **min framtid** i stedet for å gjøre lekser.

Brødre og søstre i Herren snakket ofte til meg om helbredelse, og jeg nikket alltid og

var selvfølgelig enig i at Herren var mektig til å helbrede. Det som var vanskelig for meg, var å kunne se noen helbredelse for mitt vedkommende — det var mulig for alle andre, men ikke for meg.

Feilen var vel at i stedet for å mate meg med Guds ord, satte jeg meg ned og hadde medlidenhet med meg selv. Til tross for dette, begynte det og modnes fram i meg at helbredelse også var for meg.

I mai 1977 hadde jeg slike smerter i knærne at jeg måtte begynne med krykker igjen. Legene ved Sandnes sykehus vurdererte om de skulle ta flere operasjoner. De valgte å utsette en operasjon inntil videre. Jeg følte at alt var håpløst denne tiden, alt som jeg hadde satset på livet, syntes å rase helt sammen foran meg. Det var ett spørsmål som stadig opptok meg: «Skal jeg måtte gå slik resten av livet?» Jeg husker at jeg stilte min faste lege dette spørsmålet, rett før jeg skulle dra på ferie sommeren 1977. Han svarte på en fin måte at siden legene på sykehuset ikke ville ta operasjon en gang til, var det vel ingen annen mulighet for meg.

Det var etter at dette virkelig gikk opp for meg, at jeg oppdaget at det hadde modnet fram noe inne i meg om helbredelse. På denne tiden hadde jeg så vondt i knærne at jeg bare slepte meg fram på krykkene, men det hadde kommet et nytt lys inne i meg, som bare ble sterkere og sterkere. Og ordene i Jes 53,4-5 begynte å demre for meg. «Han tok også alle sykdommene med seg på korset». Jeg dro til sommerstevnet i Sarons Dal med en helt spesiell forventning inni meg. Hver kveld, helt til torsdagen, var jeg på møter uten egentlig å føle noen ting. Men, torsdagskvelden slo det til i meg: «Dette er din kveld, din sjanse, i kveld skal det skje et under med deg!» Talen den kvelden hadde ikke spesielt med helbredelse å gjøre, så jeg ble ikke påvirket den veien.

Jeg kom meg inn i bønnerommet og opplevde underveis at jeg hadde så sterke smerter i knærne som jeg aldri før hadde hatt. Men vissheten i mitt indre lot seg ikke rokke av den grunn. En dansk evangelist kom bort til meg og hjalp meg bort til en stol. Han fikk flere veiledere med for å be for meg. Vi begynte å ære Jesu blod og takke for at et under skulle finne sted, og da evangelisten befalte sykdommen å vike i Jesu navn, gikk det en mektig kraft gjennom mitt legeme. I neste øyeblikk hoppet jeg opp, jeg var fullstendig frisk — et mirakel fra Gud hadde funnet sted, HALLELUJA!

Jeg husker ikke så svært mye av hva som foregikk rundt meg de neste minuttene — bare at jeg hoppet og danset — og lovet Gud.

Da jeg kom tilbake til Sandnes, gikk jeg «triumfgang» til Sandnes sykehus med et par krykker under armen.

Jeg fortalte dem hva som hadde hendt meg, og de trakk bare forundret på skuldrene som svar, samtidig som de uttrykte glede over det som hadde hendt. Dette ble også et mektig vitnesbyrd blant naboer, venner, og ikke minst på skolen. Jeg fikk ære Jesus ved å fortelle om dette underet. Han gjorde med knærne mine. Og siden har jeg aldri kjent noen smerte i knærne, og det skal Gud ha all æren for — AMEN.

:/:Det finns ingen Gud så stor som vår

— Icke en, någon stans.:/:

:/:Det finns ingen som kan göra under eller gjerninger som Han.:/:

:/:Icke vid härar eller vid vapen men vid den Helige Andes kraft.:/:

Hilsen
Gunn Evy Øvrebo

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel & Misjons Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Lærerik rundtur til menighetene

Tekst: Camilla Christensen
Foto: Roar Andreassen

Bibel og Misjonskolen hadde i februar/mars vinterpraksis 14 dager. Turen gikk fra Fevik i sør opp til Levanger i nord, videre til Røros og derfra inn i Sverige hvor vi holdt møter i Rättvik, Fagerstad og Örgjäng. Det var en stor forventning iblant oss elever til å komme ut å få praktisere det vi hadde lært på skolen.

Vi besøkte forskjellige kirkesamfunn og det var en opplevelse for oss å være sammen med alt Guds folk.

Det skjer positive ting rundt om i menighetene i dag. Vi opplevde åpne og levende menigheter der hvor vi kom, som var til inspirasjon for oss.

I møtene var det mange som søkte frelse, fornyelse og helbredelse, og Guds kraft var mektig til stede. Også elevene hadde behov for å møte Gud. Mange følte seg slitne etter mye busskjøring og møter, og noen hadde fått symptomer på influensa.

En av turens høydepunkter var møte i Baptist menigheten i Oppdal. Der fikk mange av elevene en spesiell opplevelse. Vi opplevde en berøring både til kropp og sjel og vi fikk nye krefter og inspirasjon til å fortsette.

MØTE I LEVANGER

I Levanger holdt vi møte på lærerskolen og det var et tverrkirkelig arrangement.

I de senere årene har det vært vekkelse i Levanger. En gruppe unge mennesker har startet bønnegruppe og fikk be for mennesker rundt om i byen.

Mange har blitt freist og det har skjedd en fornyelse iblant de kristne. Det var veldig åpent på møtet og mange fikk møte Gud.

TIL SVERIGE

På vei til pinsekirken i Rättvik besøkte vi Betel instituttet, hvor vi ble tatt imot med vennlighet og åpenhet.

Betel instituttet er en tverrkirkelig bibelskole hvor elevene kan få gå på skolen i opptil tre år.

Den har mye av det samme opplegget som i Sarons Dal.

Skolen er bygd på frivillige gaver, og de setter sin lit til Herren, for at det hele skal kunne drives.

Vi ble vist rundt på området av en kvinnelig leder og det var veldig interessant se hvordan de hadde det, og jeg fikk inntrykk av et trivelig miljø.

Elevene sang ikke bare på møtene, det ble mye sang og bønn også i bussen.

MØTE I STATSKIRKA I TRONDHEIM

Vi opplevde på alle møtene at Gud fornyer sitt folk i dag. Guds ånd beveger seg i alle kirkesamfunn og ser etter åpne og tørstende mennesker.

Vi opplevde et åpent og godt møte i statskirka i Trondheim. Mange fikk oppleve dåpen i den Hellige Ånd og det var et brus med åndsfylt lovsang som fylte hele kirka.

Denne turen har gitt oss elever mange nye erfaringer som vi får nytte av videre i vårt kristenliv.

Vi har spurt fire elever om hva turen har betydd for dem?

CHRISTINA REUTER:

Etter en uke på turen ble jeg helbredet på møtet i Misjonskirka i Stjørdal.

Det skjedde ikke bare helbredelse, men en total forandring i mitt liv.

Jeg føler at denne turen har forandret hele skoleåret for meg.

JON IVAR SMIDSRØD:

Turen har fått betydning for meg videre i mitt kristenliv. Før møtene var vi samlet til bønn og vi holdt ikke opp før vi hadde bedt igjennom til seier og det har blitt en ny erfaring for meg.

Jeg opplevde å få be med en mann som

hadde psykiske problemer, og han gikk fra møtet med oppløfta ansikt.

Hele turen var inspirerende.

Jeg var mer oppgløda da jeg kom hjem i fra turen enn når jeg dro.

REIDUN MICHAELSEN:

Turen gav meg inspirasjon til videre tjeneste, for jeg så behøva i de forskjellige menighetene.

Jeg opplevde en veldig lykke over å få stå framme i møtene å være med å gi ut.

Fellesskapet i blant elevene har også blitt mer sammensveiset og vi har vokst sammen på en ny og spesiell måte.

Jeg opplevde også at Gud la alt til rette for oss under hele turen, og det var en personlig lærdom, som er verdt å ta med seg videre.

HÅKON STRØMSNES:

Jeg fikk oppleve at jeg mer kan stole på Gud i hverdagen. Herren gav meg også styrke og kraft til å stå der framme i møtene, og jeg opplevde å bli mer frimodig og frigjort.

På slutten av turen var jeg veldig sliten og da vi satt og ba før møtet i Arendal, så følte flere elever at jeg trengte forbønn. Den kvelden opplevde jeg at Gud gav meg nye krefter.

Denne turen vil jeg ikke ha unnvært, for jeg har blitt mange erfaringer rikere.

Tre av brødrene var med å spille gitar under turen.

Spalte-
redaktør

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

MANGE FRELST gjennom helårsteamenes virke

Helårsteamene er nå oppløst og sommer-teamene er i full gang. Vi takker virkelig Gud for hva som skjer rundt om i vårt land, og ser framover med stor optimisme. Sjeler blir frelst, helbredet og løst fra personlige konflikter. Ja, Guds ord har i sannhet framgang.

Vi bringer nå noen korte inntrykk fra helårsteamet i Alta som har virket der oppe i hele vinter og utover våren.

Vi gjør dette under bønn til Gud om at enda flere skal få SE hvilke muligheter som ligger foran oss i dag. Gud har åpnet dører, la oss sammen gå inn gjennom dem.

RAPPORT FRA ALTA

v/teamleder Per Hellgren

Arbeider ut fra Filadelfia, Alta

Ja, det er med blandede følelser jeg skriver den siste rapporten. Det er litt vemodig å avslutte her oppe, men vi ser at arbeidet er i gode hender og det gleder oss. Den siste tiden har vært en sterk tid. For en tid tilbake var vi i Kautokeino. Lokalet var nesten fylt av samer og for første gang måtte vi ha tolk. Det var flere som ble løst fra frykt og angst.

Ellers er ungdomsmøtene en oppmunt-ring. Det blir stadig ungdommer frelst, sist lørdag var de 7 stk. Fredag hadde vi også ungdomsmøte i Tverrelvdalen, hvor ca. 50 ungdommer var samlet. Ungdom som sjelden er å se i kristen sammenheng.

På et av våre ungdomsmøter opplevde vi Guds nærhet spesielt. I avslutningen begynte vi å velsigne hverandre, og Guds herlighet kom virkelig over oss. Møtet varte i hele 5 timer. Det var som å bade i Guds kjærlighet, og mange bare sank sammen under Guds kraft.

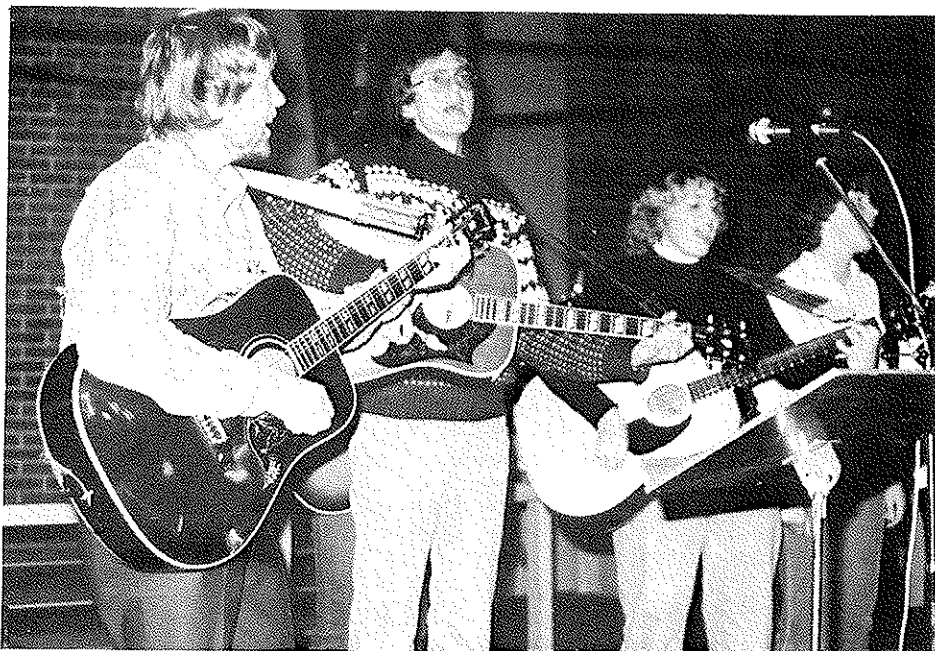
Vi har hatt flere besøk på gymnasiet også, og det har vært veldig åpent. Fredag sang vi på kafeteriaen i Samvirkelaget for overfylte hus. Etterpå var vi på snackbaren og vitnet.

Dagens «framstøt» forberedes bibelstudium og lovsang.

På husbesøk er det også veldig åpent. Virkelig en utfordring å spre evangeliet blant samene. De er enormt gjestfrie. Vi kan sitte hvor lenge som helst i hvert hus og

vitne. En dag solgte jeg 15 bøker og 3 kassetter i 4 hus. Tilsammen har vi solgt 700 bøker og 165 kassetter Guds ord skal ikke vende tomt tilbake.

Frisk sang og vitnesbyrd er noe som kjenner teamene.

Fotsoldater med Jesus til folket

EN UTFORDRING TIL DEG!

Mange kristne opplever sommeren som en åndelig tørketid. Men i sommer kan du få anledning til å være med på å gjøre nettopp disse ukene eller månedene til et av årets høydepunkt. Operasjon Ungdomsteam samler hver sommer kristen ungdom fra al-

le evangeliske trossamfunn til aktiv evangelisering i by og bygd landet over, i samarbeid med en lokal menighet på stedet vi kommer.

Bibelen sier at det er ved å gi vi skal få, og det er ved en aktiv innsats i Guds tjeneste at livet blir meningsfylt. Vi vil nå utfordre deg til å verve deg til sommerens framstøt for Jesus i landet vårt.

«Operasjon ALTA» avsluttet.

HVA DREIER DET SEG OM?

Et team består av ca. 5 ungdommer hvor en erfaren teamarbeider har ansvaret for teamet, men alle deltakerne samarbeider på like fot.

Hver morgen startes med personlig bønn og bibellesning. Sammen med kristen ungdom fra forskjellig miljø enn du er vant til, vil du få oppleve et vidunderlig fellesskap og samfunn. Dette vil du huske mer enn noe annet når sommeren er forbi, og du vil erfare at du har blitt beriket i ditt eget kristenliv.

EVANGELISERING

I OUT betrakter vi litteraturen som det viktigste av alle massemedia for å spre evangeliet om Jesus. Vi bruker derfor mye av tiden til litteraturspredning, — fra hus til hus, på bokstands, forretningsentra, gater og kaféer. Vi har også et eget båt-team som reiser langs kysten og konfronterer ferie-Norge med budskapet om en LEVENDE JESUS. Vi oppsøker menneskene der de er. Hjemme, på gata, i parken eller på campingplassen — overalt hvor folk er, vil også vi være for å vitne om Jesus.

HVEM KAN DELTA?

Kristne ungdommer fra alle samfunn i alderen 16 til 35 år. Før du går ut må du gjennomgå et av våre trimkurs som arrangeres flere ganger i året. Der vil du få undervisning i praktisk evangeliseringsarbeid. I slutten av april arrangeres 1-ukes evangeliseringskurs i Sarons Dal. Spesielt lagt opp for de som skal ut på sommerteam. Prisen for full kost og losji blir kr. 200,00. Dersom

dette er litt tidlig for deg p.g.a. skolegang e.l., har vi et trimkurs som går parallelt med vår Dypere-Liv konferanse i juni. Etter dette blir det ca. 3 uker på team fram til det store sommerstevnet i Sarons Dal i juli måned.

I september og januar har vi 6-ukers evangeliseringsseminar for de som har tenkt seg å være en lengre periode på team.

HVA MED ØKONOMIEN PÅ TEAM?

Hvert team oppretter en felles teamkasse. Du legger da i de pengene du kan avse i denne kassen. Bok og kassettsalget, samt

spredningen av gateavisa «Utfordringen» danner ellers et økonomiske grunnlaget for teamet. Vår tidligere erfaring er at økonomien ikke er noe problem. Vår Far i himmelen sørger hver dag for sine barn.

TAR DU IMOT UTFORDRINGEN?

Vi gleder oss til å se deg i fellesskapet under mottoet:

NORGE FOR JESUS!

Dersom du er interessert i å delta, så klipp ut og send slippet nedenfor snarest til:

Operasjon Ungdomsteam,
Boks 8,
4480 Kvinesdal — tlf. (043) 50 711

Ja! Jeg vil være med i sommerens evangeliseringsframstøt for Jesus gjennom OUT, og ber om å få tilsendt alle opplysninger snarest.

Jeg kan være med i tiden:

Navn:

Adress:

Alder: Frelst (årstall):

Tilhører hvilken menighet:

JESUS FESTIVAL

FORUM FOR FELLES-SKAP

MOLDE 27.1.-2.8.-81

Oppl.: Ung Visjon, Boks 387,
6401 MOLDE, Tlf. (072)54874

BLI HAM LIK

Vi har vel i større eller mindre grad lagt dette skrifstedet til side med tanke på tiden etter døden. Da skal vi bli Ham like. Men har ikke dette noe å si oss også her og nå? **Bli Ham lik.** Om ikke denne prosessen begynner her, har vi små sjanser for å oppleve dette hinsides. Og skal vi bli Ham lik må vi se Ham som han virkelig er.

Det må ikke noe mindre enn en åpenbaring til for å se Ham som han virkelig er. Peter fikk se Jesus som Guds sønn, ved åpenbaring fra Gud.

Hadde de visst hvem han var, hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre sies det i Apg. Det hvilte et vantroens skjær over Israel. De så ikke Guds lam som bar verdens synd, de så ikke noen herlighet i Sønnen. Jesus sjokkerte sin samtid ved å titulere seg selv som Guds Sønn. Og ikke nok med det, men han sa at den som så Ham, så også Gud». Den som har sett meg, har også sett Faderen». «Her er mer enn Salomo, mer enn templet». Han var jo selv det femte templet, og det har jo aldri vært to templer på en gang. Først var det Tabernaklet i ørkenen, så Salomos tempel, Serubabels tempel, Herodes' og så Kristus. Menigheten er det sjette tempel, og det sjuende er ikke langt bort, men det kan først komme på tale når det sjette er borte.

Mente han virkelig hva han sa der han stod i skyggen av det store jordiske templet, i ringhet, i en helvevd kjortel, — mannen fra Nasaret? «Her er mer enn templet!» Det var de som så det og gledet seg. Her stod den største Guds-åpenbaringen som noensinne hadde funnet sted. «Etter at Gud fordum hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene, så har han i disse siste dager talt til oss ved Sønnen». (Hebr 1,1).

Han kom til sine egne, men hans egne tok ikke imot Ham. Hvorfor tok de ikke imot Ham? For det første var han for høy for dem, d.v.s. han kalte seg for Guds Sønn, og for det andre var han for lav. De talte ikke hans ringhet og interesse for den lavere klassen av folket. Han åt og drakk med syndere og tollere, ble det sagt.

Men de som tok imot Ham, gav han retten til å bli Guds barn. Det spredte seg meget snart blant den lavere klasse av folket at der var fremstått en profet blant folket som gjorde store tegn og under, en hos hvem de ikke ble avvist.

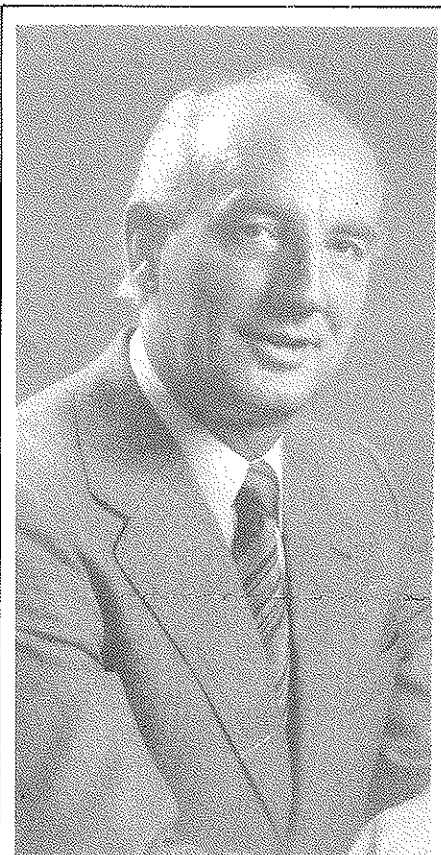
De som mente å se alt og som tok på

«I elskede! nu er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hvad vi skal bli; vi vet at når Han åpenbares, da skal vi bli Ham like; for vi skal se Ham som han er.» (1. Joh 3,2).

*Tekst: Rolf Håkonsen
Tegning: Leif Harry Håvåg*

seg monopoliseringen for all gudsåpenbaring og tolkning, forstod intet og så intet. De ville ikke se, og så Ham ikke som han virkelig var.

Disiplene så Guds herlighet i Kristus, og de var så Kristusgrepne at folket fikk se en virkelig Kristus. De forkynte Kristus for folket. Det var ikke deres egne tanker og ideer som kom fram. De lot seg ikke binde til strenge ritualer, og ble ikke bundet i tradisjonelle bånd. Nei, de fremstilte Jesus

Rolf Håkonsen har i flere år virket som forkynner. Han har reist som evangelist og bibellærer. Han har også tjent som forstander i pinsevekkelsen. I dag er han forstander i Filadelfia Arendal.

Han har bl.a. skrevet et hefte om «Tabernaklet i ørkenen».

som han virkelig var. De var lik Jesus i sine handlemåter, Kristi sinnelag var i dem. De talte piskeslag og fengsel, intet kunne stoppe dem. De hadde Jesus med seg hvor de enn gikk. I en av Peters store taler sier han bl.a.: **DENNE JESUS oppreiste Gud,** som vi alle er vidner om. (Apg 2,32).

Det er **denne Jesus** som Gud oppreiste, som vi må få tak i. Det var denne Jesus som inspirerte disippelflokken, det var **denne Jesus** som ble forkynt. Det var **denne Jesus** som skapte liv og røre der hvor disiplene kom. Det var **denne Jesus** som lovet oss kraft og vel-signelse. Det var **denne Jesus** som lovet å være med i alle livets tilskikkelser. Det er **denne Jesus** som må være midtpunktet i våre liv. Med uselvisk, med et Kristusgripen hjerte gikk de frem i evangeliets kraft. Hvorfor? De så Jesus som han virkelig var, og ble Ham lik.

Hvilken Jesus fremstiller vi for folket

Det folket vil se, er Kristus. Jeg ble grepet da jeg for mange år siden hørte Lapplisa synge og tale. Enkel, med sin bonett, stod hun der med et enkelt budskap så massene ble grepet. Hva var det folk egentlig opplevde? Jo, de fikk se noe av Jesus i henne, og ved å høre henne. Folket vil gjerne se Jesus. Blir Jesus opphøyet og kommer på plass i våre liv og i våre menigheter, vil også folket komme. De strømmet til, står det om pinsedagen da to Kristusgrepne menn stod frem med sitt budskap. Tusener kom strømmende for å høre og oppleve. Det er det enkelte, Kristusgrepne budskapet som griper folket også. Verden er trøtt av å høre alt dette som er omkring vår virksomhet, alt hva VI mener, hva VI har, hva VI forkynner. Det som den materialistiske verden vil høre, er: **JESUS** — de vil se Jesus. Og her kommer alvoret til oss. Hvilken Kristus forkynner vi? Hvilken Kristus åpenbarer vi i hjemmene våre, på arbeidsplassen? Kan det sees at vi har vært med Jesus? Hvilken Jesus åpenbarer vi i menigheten? Kan det sees at vi er grepet av det vi tror på, eller tror vi på det som vi forkynner? Er det Jesus vi er interessert i å få frem, eller er vi opptatt av å holde en god preken? Hva er siktemålet? La gå om VI ikke får det til, om ikke VI greier det. Det de vil se og høre, er den Jesus som vi tror på, se han som han er, uten «omsvøp», den Jesus som

er villig til å gå inn i alle personlige problemer for å løse dem. Han er kommet for å løse og slippe fri det som er bundet. Et bundet menneske løses ikke av fine læresetninger eller på tradisjonenes veg, men av et møte med den virkelige Jesus. Vi er utsatt for å overskygge Jesus med alle VÅRE egne ideer og menneskeligheter.

Bli Ham lik

Om ikke denne prosessen begynner her, er det fare på ferde. Vi må bli ham lik før vi reiser herfra. Døden har ikke i seg selv noen forvandlingskraft. Der er ikke noe mystisk i døden, nei den bare forflytter oss. Har vi Kristus i oss, blir vi forflyttet til himmelen. **BLI HAM LIK.** «La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus». (Filip 2,5). Det er en oppfordring til å bli Ham lik i sinnet, bli lik Ham som oppsøkte nødlidende mennesker i deres trengsel, lik Ham i hans vidunderlige kjærlighet, lik ham som gikk omveier for å finne de som var utstøtte, som aldri gikk av veien for å hjelpe, trøste og formane. Den eneste mulighet som Vår Herre har for å la sin frelsende nåde og kjærlighet komme til syne på, er gjennom de som påberoper seg å være hans barn. Det er vi som skal være formidlere, vi skulle være avspeilinger av den sanne, avspeile noe av det guddommelige. Jeg glemmer ikke hva en gammel forkynner sa til meg i en prøvet stund, da jeg mente å være sterkt forurettet av uviselige mennesker. Den gamle mannen så på meg og sa: «Hva ville Jesus ha gjort?» Det fikk meg til å tenke etter. Hva ville Jesus ha gjort i dette tilfelle? Han som ikke skjelte når han ble utskjelt, eller truet når han led, men overlot det til Ham som dømmer rettferdig. **BLI HAM LIK.** Det er sagt: Den en omgås med, blir en lik. Slik er det med oss og Kristus også. Omgås vi med Ham gjennom Ordet og bønner, vil vi bli Ham lik og handle slik han handlet. Å bli Ham lik er også å miste seg selv. Lever vi i Ham, vil han leve i oss. Hvor viktig det er at vi lar Ånden komme til med sitt misjonsarbeide: å åpenbare Kristus for oss. Da tror jeg det vil komme utenforstående. Fremmede vil trekkes til våre samlinger, og under og tegn vil skjje. Hvor Jesus er, der skjer det alltid noe. Mange menigheter driver tungt, og samlingene er små og uten begeistring. Om hver enkelt var innstilt på å fremelske Åndens

åpenbarelse, ville samlingene bli noe helt annet. Her er i første rekke ikke spørsmål om fine taler eller teknikk av noe slag, men innvidde hjerter som utstråler noe av den himmelske herlighet. Kol. 3,1-2 sier bl.a.: «La eders hu stå til det som er der oppe.» I en nyere oversettelse står det: «Stem tanker og sinn til det som er der oppe». Å stemme er å slakke av på en streng eller å stramme den. Det skal skjje i lønnkammeret. Der skal vi justeres innfor den levde Gud, og om det skjer, vil vi være rett «stemt», når vi kommer til møtet. Da vil vi være avspeilinger av den Herre Jesus.

Det er kanskje lett å peke på hvordan en skal være, uten å kommentere hvordan en skal kunne komme inn i en slik tilstand. Ved å studere originalen, oppdages det uekte. Skal vi høste hjelp, må vi se på dem som først opplevd dette, disiplene. Før pinse var det ikke stor åndelig standard i dem. Vi leser at de trettet om hvem som var størst, og de var ikke sikre på hvem som var Judas ved det siste nadværdsmåltid, og de fikk gang på gang refselse av Mesteren for sin menneskelige holdning. Men Herren gav ikke opp, han

visste det skulle komme andre tider i deres liv som ikke ville kunne sammenlignes med den tilstanden før pinse. Det forelå et løfte fra Herren selv.

DERE SKAL BLI IKLEDD KRAFTEN, et løfte som ikke har mistet sin aktualitet. Å, måtte vi gripe begjærlig om dette løftet. Og løftet er ikke gitt bare til bestemte menigheter, men til alle troende, uansett «merke». Skal Herren komme til, må vi gi opp vår egen styrke, den duger ikke. Det kan være smertelig å se tomme garn, og sitte trette ved sjøkanten oppe i en båt etter et misslykket fiskedrett. Jesus kom da alt håp var ute. Da fikk de høre og se hvilken Herre og Mester de hadde. Han kom tidlig på morgenen ved Tiberiasjøen og ropte dem inn til samtale og undervisning. De fikk se Jesus som han virkelig var. Jeg syns jeg fikk en anskuelserundervisning i TV da jeg så og hørte på da disse store satelittene skulle skytes opp. Han som sto for nedtellingen begynte på 10 og skulle telle nedover til 0. Da skulle der tennes, og satelitten skulle med en enorm kraft-løftes opp i sin bestemte bane. Men så hendte det noe innimellom som ble til undervisning for meg på det åndelige området. Det ble en teknisk feil, og nedtellingen måtte stanses, og en måtte begynne på nytt igjen. Er det ikke ofte slik i våre liv når vi skal inn i et dypere liv sammen med Gud? Det går så fint i begynnelsen, men når vi er kommet ned til 5 eller 4, begynner det å bli vanskelig. Det var slik i Peters liv. Han måtte begynne omigjen og omigjen, men ved Tiberiasjøen kom Peter ned til 0, og det ble en gradvis stigning i åndslivet. Se ham der han står på pinsedagen og taler. Hvem skulle trodd at det var samme mannen. Det er samme mannen, men fullstendig fornyet av Åndens kraft. Han hadde sett Mesteren som han virkelig var, og det resulterte i at han ble ham lik. Kjære venn, som leser disse linjer! Bli ikke motløs om du synes det går smått med «nedtellingen». Det er smertelig å bli til 0, men det må til hvis Gud skal kunne bruke oss. Vi må tømmes for at Herren skal ha noe å fylle i. Vi er lovt kraft til å leve et hellig liv i praksis, og løftet holder. Måtte vi alle se Herren som han virkelig er og bli ham like.

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTE
send oss gammel og ny

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Et aktuelt budskap til alt Guds folk!

PASTOR SVEN NILSSON:

«Omvendelse fra religiøsitet»

Verv EN NY ABONNENT på Pioneren 1981, og vi sender deg kassetten GRATIS!

Kassetter kan bestilles for kr. 20,00 (+ porto)
Bestill da D-220 fra:
DYNAMIS KASSETTER
3190 Horten

Sven Nilsson brakte dette budskap under Katarina konferansen som nettopp har vært i Stockholm.

Tre måter å få kassetten på:

1. VERV EN NY ABONNENT (Skriv etter vår vervebrosjyre).
2. GI ET GAVE-ABONNEMENT
3. TEGN SELV ET ABONNEMENT (Gjelder bare for deg som ikke alt er abonnent på Pioneren fra før).

Dersom du verver flere abonnenter, så får du EN KASSETT FOR HVER ABONNENT du verver. Om du da ønsker mer enn en kassett av Nilsson, så si fra — ellers får du forskjellige kassetter.

MERK: Kassetten blir først tilsendt etter at den nye abonnent har betalt inn giroen vi sender. Bruk bestillingskortet nedenfor eller send oss den nye abonnentens navn/adr. i et brev som forklarer at du vil ha vår kassett i vervepremie. (NB: Gjelder ikke tidligere verving av abonnenter)

**KUN KR.
30,-
FOR ET
HELT ÅR!**

Klipp ut bestillingskortet

Send PIONEREN for 1981 (fra nr. 1-81) til kr. 30,00 til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted.

Kryss av det som stemmer. Jeg har:

- tegnet meg selv som abonnent
 vervet en ny abonnent
 gitt et gave-abonnement

Send kassetten med Sven Nilsson til :
(Ved gave-abn. skal jeg også ha regningen).

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted.

Sett på
frimerke
kr. 1,50

Til
PIONEREN's
ekspedisjon
Boks 8

4480 KVINESDAL